

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 79 / Temmuz 1988 / 3.-DM

Düşmanın "kuşat ve ez" taktiği boşa çıkarıldı

CUDİ DAĞI'NDA 35 SAAT MUHAREBE

ARGK birliği ile düşmanın binlerce sayıyı bulan hava ve kara birlikleri arasında şimdiye kadar gerçekleşen en yaygın ve büyük çatışmada, düşman birliği son dönemlerin en büyük hezimetini yaşadı. 35 saat göğüs göğüse süren muharebede düşman birlikleri, ARGK gerillaları karşısında tutunamayarak geri çekildiler.

13 Temmuz'da ARGK müfrezesinin, düşmanın operasyon koluna karşı gerçekleştirdiği pusu eylemi ile başlayan çatışmalar, Cudi Dağı'nda aralıksız 35 saat devam etmiş ve 16 Temmuz'da düşman birliklerinin geri çekilmesi ile sonuçlanmıştır. Şimdiye kadar gerçekleşen en büyük ve geniş çatışmanın ARGK birliğince kazanılması, düşman ordusundaki panik ve korkunun daha da artmasına yol açmıştır.

Son günler içerisinde, ARGK birlikleri ile düşman kuvvetleri arasında meydana gelen çatışmalarda, Türk ordusu büyük kayıplar verdi. Düşman çarpışmalara binlerce sayılık hava ve kara kuvvetleri ile katılmakta, buna rağmen ARGK gerillaları karşısında yenilgiden kendisini kurtaramamaktadır.

1988 Baharı ile birlikte sömürgeci düşman yeni bir taktik uygulayarak gerilla birliklerinin kesin imhasına yöneldi. Binlerce kişilik sayıdaki kara ve hava kuvvetleriyle gerillaları kuşatmaya çalışan ve havadan-karadan roket, bomba atışları ve gaz kullanarak, gerillaları imha etmek isteyen düşmanın "kuşat ve ez" taktiği de bu son muharebe ile birlikte tümden çökertildi.

Özel savaş yöntemlerinin yoğun olarak geliştirildiği Kürdistan'da, düşmanın büyük birliklerle yürüttüğü "kuşat ve ez" taktiğinin de tümden boşa çıkarılması ve düşmanın kuşatmasına fırsat verilmeyen çarpışmalarda, ARGK birlikleri güçlerini daha da pekiştirerek zafer kazanıyorlar. Peşpeşe gerçekleşen bir dizi muharebede düşmanın bu taktiği boşa çıktı.

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Şubat-Mart 1988'de Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde, eğitim devresi öğrencilerine yönelik olarak yaptığı konuşma:

Kurallı Devrimcilik Zaferin Güvencesidir

"... Geçmişte temel gerilla taktiklerinin başına neler getirildiğini koyduk. Bu kadar kitap okuyanlarımız, halk savaşını bu kadar inceleyenlerimizin doğru bir toparlanmayı, üslenmeyi ve yürüyüşü ne hale getirdiklerini biliyorsunuz. 'Gerilla için halk, balık için su' deyimini çok iyi biliyorsunuz. Halkla ilişkilerimizi ne hale getirdiler? Devrimci birlik, birlikte sadelik ve yoldaşlığın ne biçimde gelişmesi gerektiği çok okundu. Bizim birliklerimizde gerçekleştirilen tutumlar neydi? Kendini o kadar beğenenler, kendilerini böyle kara taş gibi Partinin midesine oturtup öylece kalmak isteyenler az çıkmadı. Peki bunlar, sınıf dışı öğeler değil de nedir? Halkın savaşımı gelişirken, Partiye karşı böyle durulur mu, Parti içinde böyle yaşanır mı?"

YAZISI ORTA SAYFADA

Bu tedbir de tutmadı

SÖMÜRGE VALİSİ 1. YILINI DOLDURDU

18 Temmuz 1987'de göreve getirilen Bölge Valisi Hayri Kozakçıoğlu, bu görevde 1. yılını doldurdu. Kürdistan'da yoğunlaşan ulusal kurtuluş savaşının boyutlarını, sömürgeci yönetimin eski biçimde karşılayamaması nedeniyle Bölge (sömürge) Valiliğine geçiş yapılmıştı. Böylece, ulusal kurtuluş savaşımızın karşısında çöküşe giden askeri ve siyasi yönetimlerini ayakta tutmak istiyorlardı. Bölge Valiliği ile birlikte, özel kolordu, özel timler de görevlendirildi. Bütün bu uygulamalarla birlikte Kürdistan tamamen özel bir yönetim altına alındı.

Kürdistan'da uygulanan özel yönetimin 1. yılını doldurduğu günümüzde, Bölge Valiliği ve uygulamalarının sonuçlarını değerlendirmek istiyoruz.

Bölge Valiliği uygulaması Kürdistan'ın sömürge yapısının itirafı da demektir. Bu uygulama başlangıçta daha az sayıda ili kapsamaktaydı, fakat sonradan illerin sayısı 11'e çıkarıldı. Savaşın en yoğun olduğu bölgeleri kapsamına alan Bölge Valiliği uygulaması, hemen Kürdistan'ın tamamında özel yönetim uygulamalarını sürdürmektedir. Orduya ek olarak sayısı 10 bini bulan özel kolordu ve sayıları 5 bine ulaşan özel tim, yine bir o kadar korucu ile savaşı yürüten özel yönetim 1. yılını büyük bir başarısızlıkla kapattı. Bir kez, özel yönetim uygulamasına geçmenin kendisi bile başlı başına bir yenilginin itirafıdır. Sömürgeci yönetim, Kürdistan'da egemen kıldığı siyasi ve askeri yapının işlemez kalması karşısında özel yönetim uygulamasına geçti. Bu ise, sömürgeci yönetimin başarısızlığının açık bir kanıtı olmaktadır.

1.Yılını doldurması vesilesi ile, Hayri Kozakçıoğlu yaptığı basın toplantısında, başarılı 1 yıl grafiğini çizdi. Bu "başarısına" kanıt olarak da bazı gerilla birliklerinin imha edilmesini gösterdi. Bahar ve yaz aylarında Şemdinli'de 9, Nusaybin'de 20, Derik'te 5, Adıyaman'da 4 ARGK komutan ve savaşçısının katledilmesi düşmanın başarılı olduğu anlamına gelmez. Bütün bu çatışmalarda ve meydana gelen eylemlerde, düşmana indirilen ağır darbeler gözönüne getirildiğinde, ARGK birliklerinin başarısı çok açık bir şekilde görülmektedir.

Devamı 18. sayfada

Dersim Cephesinde Çalışmalar Yoğun

Biz Özgür Yaşama, Düşman ise Nihai Ölüme Doğru Hızla Yürüyor

"... Emin konuşuyor ve sağlam yürüyoruz.

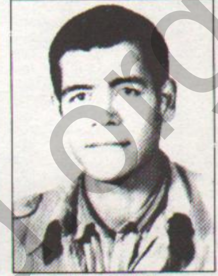
Yeni ve daha güçlü eylemlerle sesimizi sizlere ulaştıracağımızı belirtiyor ve bir kez daha ülkemizin bu şirin ve fethedilmez kalesinden hepinizi saygıyla ve yürekten selamlıyoruz..."

3. SAYFADA

Görkemli Bagok Direnişinin Kahramanları, Mücadelemizin Gurur Kaynağıdırlar

Veli YAŞAR (Delil)

Mustafa KAPLAN (Kazım)

1 Nisan 1988 günü faşizmin elebaşısı TC'nin ordusu, özel timler ve çetelerden oluşan güce karşı bir gün boyunca kahramanca savaşan ve bu savaşta şehit düşen ARGK savaşçıları, gelecek özgür Kürdistan'ın yaratılmasında önemli bir ivme rolünü oynayarak, tarihimize altın harflerle yazılmaya hak kazandılar. Binlerce silahlı ve en gelişmiş teknikle donatılmış düşman gücünè, elverişsiz arazi koşullarına ve gündüz olmasına rağmen, dört bir yandan oluşturulan düşman kuşatmasını yarmayı başaran ve düşmana unutamayacağı büyük bir darbe vurarak onun tüm çabalarını boşa çıkaran ARGK birliği, büyük bir özveri ve üstün manevra kabiliyetiyle tarihimizde şanlı bir direnme sayfası daha açmış oldu.

Devamı 4. sayfada

Adıyaman Direnişçileri Zafere Yürüyüşümüzde Yaşıyorlar

25 Mart 1988 tarihinde bir arkadaşıyla birlikte Çamlıca köyüne giden Kenan ÖZÇAKMAK (Orhan) yoldaş, devletin köy korucularıyla beraber tezgahladıkları bir komploda katledildi. Diğer yoldaşı yaralı bir şekilde komployu atlatarak alandan uzaklaşmayı başardı.

26 Mart 1988 tarihinde meydana gelen olay üzerine, Çamlıca köyü mevkinde özel harekat timleri ve jandarma komando birliklerinin yaptıkları ortak arama operasyonu sonucu grubun kaldığı barınak tespit edilir. Düşman barınağın içine gaz bombası atarak savaşçıları dışarıya çıkmaya zorlar ve dışarı çıkan her savaşçı hunharca katledilir.

Böylesine çağdışı, insanlık ve mertlikten yoksun, ürkek, sefil ve zavallıca katledilen grup, eğitim amacıyla alanda bulunmaktaydı. Grubun başında bölge hazırlık komitesi üyesi, ARGK'nin değerli komutanlarından Mehmet ALAGÖZ (Hasari) yoldaş vardı.

Mehmet yoldaş, 1970 yılında Adıyaman'ın Fexrikan (Kayaönü) köyü Kistan mezrasında oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk öğrenimini Fexrikan'da, orta öğrenimini Pişinik (Durukaynak) köyünde tamamladı. Ailesinin oldukça yoksul, babasının da hasta olması, O'nu öğrenimine son vermek zorunda bıraktı. Ailesinin en büyük erkek çocuğu olmasından dolayı da ailenin geçimini kendisi üstlendi. Daha çocuk yaşta karşılaştığı bu gibi ciddi sorunların altından başarıyla çıkmasını bilen Mehmet yoldaş, tüm köy ve çevresinde büyük bir sevgi, güven ve umut yarattıyordu. Ve herkes Mehmet yoldaşın gelişi-

Devamı 9. sayfada

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Karşı Ortaya Atılan Eskimiş İddialar

Tarihte sürekli olarak, yeni doğan ve gelişme istidadı gösteren hareketlerin kolay kabul edilmediğini; çürüyen ve yok olmaya gidenlerin bu gelişmeyi önlemek için komplolara başvurduklarını görüyoruz. İster ilkel dinlerin oluşumunda isterse modern ideolojilerin ve toplumların oluşumunda olsun, bu sürekli böyle olmuştur. Ömrünü doldurmuş olan güç veya toplum, kendisinin yerini alacak olan yeni gelişmenin önünü tutmak ve ömrünü daha fazla uzatmak için, her türlü yöntemi kendisi için meşru ve uygulanabilir gördüğünü de tarihin kirletilmemiş sayfaları yazar.

Konuya böylesi bir başlangıç yapmamızın nedenini okuyucu da anlamakta gecikmeyecektir. Kürdistan yeni bir olgu olmamakla birlikte, çağa; çağa yaraşır bir şekilde ulaşmanın kavgasını son yıllarda yoğunlaştırmış bir halk gerçeğini temsil ediyor. İşte Kürdistan yüzyılların kölelik statüsünü parçalıyor ve yeni bir doğuşun müjdesini veriyor. Bu gerçeği hazmedemeyenler, Kürdistan'ı hep köleliğin zincirleri altında inlerken görmeye kendilerini alıştırmış olanlar, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini engellemek için yoğun bir saldırı, komplo ve iftira kampanyası başlattılar.

Böylesi bir durumun ortaya

Devamı 19. sayfada

Düşmanın "kuşat ve ez" taktiği boşa çıkarıldı

CUDİ DAĞI'NDA 35 SAAT MUHAREBE

Baştarafı 1. sayfada

Büyük birliklerin harekete geçirilerek kuşatma taktiğinin uygulanmak istendiği muharebeleri Bölge Valisi H. Kozakçıoğlu ile Özel Kolordu Komutanı Korgeneral Hulusi Sayın yönetmekteler. Düşman böylesine üst düzey yetkilileriyle giriştiği muharebelerde kayıp alması, direkt ordu komutanlığının taktik olarak yenilmesi anlamına da gelmektedir. Kürdistan'da Türk devleti adına savaşı en üst düzeyde yürütenlerin yönettiği muharebelerde düşman ordusunun ağır kayıplara uğraması, gerilla savaşına karşı düşman kurmaylığının çoktan yenildiği bir sonucu da doğurmaktadır. Böylece düşman savaşı daha başlardayken kaybetmektedir.

En son Cudi Dağı'nda 35 saat aralıksız olarak devam eden muharebenin de ortaya çıkardığı gerçek budur. Düşman peşpeşe askeri yenilgiler alırken, savaşı en üst düzeyde yönetmeye kalkmasına ve yine her çatışmaya en az onbin askerini sürmesine rağmen, sonuç değişmemektedir. Türk ordusu ve yeni olarak özel yönetim bünyesinde oluşturulan birlikler 1987 yazından bu yana kaybettikleri insiyatifi, son muharebe ile birlikte bir daha elde etme şanslarını da tümden yitirdiler. ARGK birlikleri düşmanla 35 saat gibi, bir gerilla birliği için çok uzun olan bir sürede, hem hava ve hem de kara birliklerine, helikoptere, tanka karşı kayıp vermeden ve düşmanın kendilerini kuşatmasına fırsat tanımadan muharebeyi sürdürebiliyorlarsa, bu sadece önemli bir başarı olarak görülmemeli, aynı zamanda halkımızın kurtuluş ordusunun düşmanın düzenli ordusu ile başedecek bir seviyeye doğru hızla yükselmesi olarak da görülmeli. Daha uzun süreli çarpışmalar ise, düşmanın topraklarımızdan sökülüp atılmasını birlikte getirecektir.

Türk ordusunun 24 saatte Kıbrıs'ı fethettiğinden bahsedilir ve bu bir "kahramanlık" örneği olarak görülür. Ama bir avuç gerillaya karşı, sayısı 10 binin üzerinde olan zırhlı tank ve top birlikleri ile hava kuvvetleri, özel tim, milis çete kuvvetine rağmen, düşman, kuşatmaya aldığını ilan ettiği bir dağda yüzlerce ölü ve yaralı vererek geri çekilmek, yenilgisini açıktan itiraf etmek zorunda kaldı. İşte böylesi büyük bir gelişmeyi yaratmış olan bir gerilla ordusunun güçlülüğü açık olduğu gibi, bu çatışmada zafer kazandığı da ortadadır.

ÇATIŞMA PUSU EYLEMİYLE BAŞLADI

13 Temmuz günü sayısı 100'e yakın bir ARGK müfrezesi, düşmanın bir operasyon birliğine karşı pusu eylemini gerçekleştirdi. Şırnak'a 2 km mesafede bulunan Kaymakam Çeşmesi mıntıkasında, operasyon birliğine karşı akşama doğru saat 17.30 sıralarında pusu kuran ARGK birliği, birlik komutası başta olmak üzere askerlerden büyük çoğunluğunu öldürdü. Diğer askerlerin de yaralandığı pusuda ARGK birliği başarılı bir operasyor ile eylemini sonuçlandırdı.

Pusu eyleminin duyulması ve alınan kayıbın büyüklüğü karşısında, düşman, bölgeye Hakkari, Silopi, Cizre, Uludere ve diğer yakın illerden özel tim elemanlarını, ordu birliklerini harekete geçirdi. Yine bu çarpışmada Cizre'de konumlandırılan tank birlikleri de operasyona geçirildiler. Şimdiye kadar, eylemler sonucunda bu kadar yoğun gücü harekete geçirmemiş olan sömürgeciler, ilk kez bu çarpışmada helikopterlerin desteğinde tank birliklerini de operasyonlara kattılar.

Sömürgeciler yaptıkları açıklamada, bunun şimdiye kadar gerçekleştirilmiş olan en büyük harekat olduğunu kabul ettiler. Büyük bir güçle saldırıya geçen düşman birliği ile ARGK müfrezesi arasında meydana gelen ikinci çarpışma Cevizdüzü mıntıkasında gerçekleşti. Cudi Dağı eteklerinde başlayan bu çatışma, biraz daha yukarılara kayarken, ARGK müfrezesi mayın döşeyerek, düşmanın ilerlemesini engelledi. Dağın eteklerinde karşılıklı mevzilerde ve düşmanla yakın mesafede süren çarpışma aralıksız olarak 35 saat devam etti. Çatışma süresince, düşman helikopterle ölü ve yaralılarını sürekli bir biçimde taşıdı. Gerillaları kuşatmaya alamayacağını ve kayıplarının çoğaldığını gören düşman gücü, daha ağır darbe almamak için geri çekilmek zorunda kaldı.

Cudi Dağı çatışmasının ARGK müfrezesinin zaferi ile sonuçlanması düşmanın büyük bir sansasyonla başlattığı operasyonun yenilgisini de açığa çıkardı. Basın organlarına "Büyük kıskaç", "Eşkıya kıskaçta", "Cudi Dağı'nda büyük kuşatma" vb. gibi başlıklarla yansıyan düşman harekatının sonucunun hüsranla bitmesi karşısında, ne basından ne de özel yönetim yetkililerinden bir ses çıktı. Yenilgilerinin üstünü örtmek için "eşkıya takibi önlemek için mayın döşüyor" gibi gerekçeler arkasına sığındılar. Kaldı ki bu açıklamanın kendisi bile yenilginin açık itirafından başka bir şey değildir. Düzenli orduların karşılıklı çarpışmalarında bile muharebelerin 35 saat gibi bir zaman sürmediği gözönüne getirilirse, sömürgeci ordunun yenilgisi çok açık bir şekilde görülecektir.

DİĞER CEPHELERDEN SAVAŞ HABERLERİ

BOTAN

Çukurca'da çatışma: 30 Haziran'da Çukurca'da meydana gelen çatışmada, düşmanın ordu birlikleri ve köy korucuları vasıtasıyla oluşturmak istediği kuşatma taktiği boşa çıkarılarak, düşmana kayıp verdirildi. Çıkan çatışmada sayısı az olmasına rağmen, ARGK grubu üstün bir çatışma gücü gösterdi.

Uludere'de 13 kişilik özel tim birliği esir alındı: Yöreden gelen çeşitli haberlere ve Tempo dergisinin yazdığına göre, Uludere'nin Elcan mıntıkasına, ARGK birliklerine pusu kurma amacı ile indirilen 13 kişilik özel tim birliği ARGK birlikleri tarafından esir alındı.

Çukurca'da bir hain cezalandırıldı: Çukurca'nın Kınık mezrasında jandarma bölük komutanlığının inşaatını yürüten ve düşmanla yoğun ilişki içinde bulunan bir müteahhit ölümle cezalandırıldı. Otomobili ile Çukurca'dan Hakkari'ye giderken cezalandırılan hain şimdiye kadar işlediği suçların cezasını çekti.

GARZAN

Kozluk'ta çatışma: Kozluk'ur Tuzlagözü bucağı yakınlarında mey dana gelen çarpışma 22 saat sürdü. Uzun bir süre mevzi savaşı ile binlerce sayılık düşman birliğine karşı çarpışan ARGK birliği, düşmana büyük bir kayıp verdirdi. Düşman kayıplarını 3 korucu ve 1 asker ölü olarak açıkladı. Kaypıları açıklanandan çok fazla olan düşman kuvvetlerinin, sayıyı az göstererek yenilgilerini gizlemek istedikleri belirtiliyor. ARGK birliği de çatışmada sayısını henüz öğrenemediğimiz bazı savaşçılarını şehit verdi. Şimdiye kadar kesin sonuçları henüz almış değiliz.

BİNGÖL

Düşman birbirine girdi: İki ayrı koldan operasyon düzenleyen bir düşman birliği birbiri ile çatıştı. Gece karanlığında birbirini ayırtedemeyen ve karşısındakileri gerilla sanan operasyon kollarının kendi aralarındaki çarpışmada 2 özel tim elemanı öldü, birçoğu da yaralandı.

Demiryoluna sabotaj: Haydarpaşa-Van demiryolu hattına Bingöl'ün Genç ilçesi yakınlarında bomba yerleştirildi. Bombanın demiryolu bekçileri tarafından görülmesi ve patlamadan etkisiz hale getirilmesi, düşmanı büyük bir kayıptan kurtardı.

MARDİN

Cizre şehir merkezinde eylem: Cizre şehir merkezinde MİT ile sıkı bir işbirliği içinde çalışan 3 ajana yönelik olarak eylem gerçekleştirildi. MİT binasına çok yakın bir mesafede cezalandırılan ajanlardan 1'i öldü, ikisi ise ağır bir şekilde yaralandı. Eylemin hemen ardından Cizre'de 9 saatlik sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Sömürgeci ordu birliklerinin yoğun aramalarına rağmen, gerillaların izine bile rastlanılamadı.

SERHED

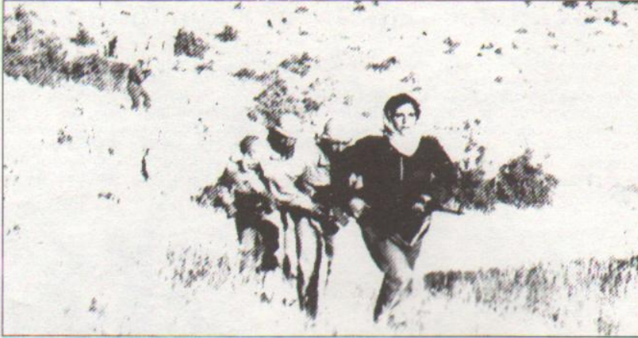
Bir hain güruh cezalandırıldı: Kars'ın Iğdır ilçesine bağlı Karahacılı köyü-Mexsozilo mezrasında düşmanla işbirliği içinde bulunan ve çevreye fuhuşu yaymak isteyen bir ajan aile cezalandırıldı. TC ile ajanlık ilişkisi içinde bulunan ve oğlu Musa Kesip'i düşmana teslim eden Zahir Kesip ile, Türk subay ve askerleri ile her türlü ahlak dışı ilişkilere giren ve ihbarcılıkta birbirleriyle yarışan Zahir Kesip'in karısı Ayşe ve kızı Gazal Kesip düzenlenen eylemle cezalandırıldılar.

Kafır köyü karakoluna baskın: Kars-Aralık ilçesine bağlı Kafır köyü karakoluna karşı 20 Haziran'da bir saldırı düzenlendi. Gerillaların açtığı ateşe ancak birkaç kurşun sıkarak cevap veren ve sonra tümden ateş gücünü kaybeden düşman gücünden 4 asker öldürülürken, birçoğu da ağır yaralandı.

Doğubeyazıt'ta düşman kendi pususuna düştü: Doğubeyazıt'ta kan davasından dolayı çeşitli öldürme olaylarından dolayı hüküm giymiş eşkıya Sado ile iki kardeşi, ARGK gerillalarına karşı savaştırılmak için görevlendirilirler. Bunlara kaçma süsü verilerek cezaevinden salıverilirler. Bunların görevi alanda bulunan gerilla birliğimize karşı komplolar düzenlemekti.

Bu eşkıya grubunun kurduğu pusuya kontr-gerilla timi düşüyor. Pusuda çıkan çatışma sonucu özel timin yöneticilerinden 2'si ölüyor, ayrıca yaralananlar da var. Olayı büyük bir gizlilik altında tutan sömürgeciler, halka yansımasını engellemeye çaba sarfediyorlar.

Dersim Cephesinde Çalışmalar Yoğun

BİZ ÖZGÜR YAŞAMA, DÜŞMAN İSE NİHAİ ÖLÜME DOĞRU HIZLA YÜRÜYOR

Düşmanla her düzeyde çatışmaların yoğunlaştığı Dersim cephesindeki gerilla birliğimiz adına, başta Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN olmak üzere, tüm mücadele arkadaşlarını, omuzlarında özgürlük silahları ile Kürdistan doruklarını fetheden gerilla birliklerimizi ve halkımızı yürekten selamlıyor, davaya mutlak bağlılığımızı bir kez daha ifade ederek tüm direniş şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

Partimizin III. Kongresi ardından ülke genelinde başlatılan **özgürlüğe yürüyüş harekatı** üzerinden bir yılı aşkın zaman geçti. Her yönüyle zengin bir muhtevaya sahip olan bu bir yıllık direniş pratiği savaşımızın çehresinde ciddi, ileriye yönelik ve olumlu değişiklikler yaratmıştır. Fazla ayrıntıya girmeden ifade etmek gerekirse, her bakımdan savaş insiyatifi ve taktik üstünlük bizden yana iken, düşman esas itibarıyla savunma konumunu temsil etmiştir. Ve bu olumlu durum devam etmektedir. Zaman zaman bazı kayıplar vermemiz ve lehimize olan gelişmelerin ulusal ve uluslararası kamuoyundan ısrarla gizlenilme çabaları bu katı gerçeği hiçbir biçimde değiştirmez. Savaş, muhatap güçlerin karşılıklı olarak birbirlerini yok etme eylemi ise, karşılıklı kayıpların savaşın tabiatında olduğunu kabul etmek ve bu gerçeği kendi payımıza sindirmek zorundayız. Ancak burada bizim açımızdan önem arzeden husus, savaş kanunlarına ters düşmekten ötürü kayıp vermemek ve mümkün olduğunca kayıpları en aza indirmektir. Hata ve yetmezliklerimizden kaynaklanan kayıplarımız olsa da yaşanan 1987 direniş yılı, bu noktada da önemli gelişmelerin sağlandığına tanıklık etmektedir. Türk burjuva basını ve uşak ağızların her türlü çarpıtma, demagoji ve çığırtkanlığına rağmen, hemen her gün ülkenin bir köşesinde düşman birlikleri ile gerilla kuvvetlerimiz arasında cereyan eden uzun süreli çatışmalarda düşmana büyük kayıplar verdirmemiz, bunun en kesin ispatıdır.

Bugün her alanda faşist Türk egemenliğine ölümü, dağılmayı, parçalanmayı dayatıyoruz ve günler, aylar ilerledikçe bu dayatmanın şiddeti artıyor. Düşman savaş stratejisi ve taktiğini, savaşımızın Kürdistan'daki temel hedefi durumunda olan kendi varlığını savunma ve korumaya göre ayarlamak zorunda kalmıştır. Yani III. Kongre sonrası temel aldığımız **"düşmana ait olan her şeye saldır, dağıt, yok et, yerine ulusal kurtuluşu temsil edeni inşa et"** biçimindeki taktik düzen esas itibarıyla işlemekte, amaçladığımız sonuçlara adım adım ulaşmaktayız. Bugüne kadar alınan sonuçlar özgürlüğü müjdeliyor.

Dersim cephesinde yaşanan gelişmeler de bu yönlüdür.

Öncelikle şunu ifade edelim ki, Dersim'de 1986-87 dönemi içerisinde taktik hedeflere ulaşma kabilinde olmasa bile, gelişme dengesini sürekli ulusal kurtuluştan yana tutan bir mücadele vardır. Bu durum '87 sonlarına doğru alana yapılan III. Kongre sonrası müdahale ile çok daha pekişmiş ve her alanda savaş yeni ve ileri boyutlarda seyretmiştir. Hem yöneldiği hedefler kapsamı ve hem de hız ve sonuç alıcı özelliği ile mücadelemiz 1987 sonbaharında düzenlenen harekatla her alanda insiyatifi ele geçirmiştir. Aynı zamanda Kongre'de karar altına alınan taktik savaş düzeninin doğruluğunu ve kesin başarıya götüren niteliğini açığa vuran bu harekat sürecinde, çok değişik düşman hedeflerine yönelinmiş ve düşman savunma pozisyonuna sokulmuştur. Başta askeri güçleri olmak üzere ulaşım, haberleşme vd. hedeflere yönelik eylem çalışmalarımıza paralel olarak gelişen yaygın ve örgütlü köy toplantıları tarzında yürütülen propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çalışmaları kitlelerde büyük bir coşku ve heyecan yaratırken, düşman üzerindeki etkisi tersinden olmuştur. Bu sonuçlarla girilen kış sürecini düşman şehir merkezlerini temel alan bir savunma ile yaşamış, gerilla birliklerimiz ise, kış boyu kitle eğitim ve örgütlenme çalışmalarını yoğunlaştırarak devam ettirmişlerdir. Özellikle şehir merkezi ve çevresinde gerçekleşen bazı taktik eylemler, düşmandaki savunma psikolojisini derinleştirmiştir.

1988 baharıyla birlikte ilk atılım yine bölgesel gerilla kuvvetlerimiz tarafından yapıldı. Düşman mevcut oluşumu kendi lehine bozmak için daha fazla güç yığdı ve adeta pusuda bekledi. Kış mevsiminin görülmemiş şiddetine ve düşmanın tüm engelleme çabalarına rağmen, gerçekleştirilen Newroz harekatında, esas itibarıyla hedeflenen sonuçlara ulaşılmıştır. 13 Nisan 1988 günü düşmanın kurduğu bir pusuya düşen birliğimiz 2 değerli üyesini şehit vermiştir. Bir saati aşkın süre devam eden şiddetli çatışmada 4 düşman askeri de öldürülmüştür. Bu iki değerli yoldaşın şehit düşmesi mevcut durumu düşmanın lehine bozmamış, tersine hem halkın ve hem de birlik üyelerinin daha da kabaran intikam duygularını harekete geçiren birliğimiz, insiyatifi elde tutmasını bilmiş ve yeni yönelimlerle bunu pekiştirmiştir. Mayıs Ayı Direniş Şehitleri anısına düzenlenen intikam harekatı sürecinde eyalet çapında düşmana vurulan ölümcül darbeler ve ortaya çıkan olumlu gelişmeler, bunun pratik kanıtıdır.

Sonuçları itibarıyla bugünkü durum, ulusal kurtuluş savaşımızın bölge özgülünde daha güçlü bir konuma ulaştığını göstermektedir. Her şeyden önce PKK-ERNK-ARGK'nin ifade ettiği öz yönetim olgusu pratik bir gerçeklik halini almıştır. Genelde, düşmana karşı etkinliği ve ciddi otoriter bir güç olduğu kabul edilmekle birlikte, özellikle gerilla çalışmalarının etkin olduğu bölgelerde bir kanun gücü, yönetim gücü olarak savaşı ve halkı yönetmektedir. Bu alanlarda Cephe ve Ordu örgütlerimizin onayı alınmadan —özellikle savaşımızı etkileyen hususlarda— iş yapmak istisna bir durum derecesine indirilmiştir. Düşman birlikleri bu alanlara giremez durumdadır. Bazen büyük güçlerle düzenlenen kısa süreli operasyonlar dışında, bu alanlara nüfuz edememekte, birçok vadi düşman için ölüm kuyusu haline getirilmiştir.

Bölgenin tüm kırsalındaki ilkokullar kapatılmış ve tüm öğretmenler görevden alınmıştır. Bu açıdan TC'nin özellikle Dersim'de ısrarla uyguladığı ve sonuç aldığı faşist-kemalist eğitim politikaları önemli oranda etkisiz kılınmıştır. Yine birçok köyde muhtarlık kurumu feshedilmiş ve bu uygulama giderek yaygınlaştırılmaktadır.

Hem coğrafik hem de tabiat özellikleriyle yerli ve yabancı turistler için önemli bir av merkezi olan Dersim'de bu faaliyet tümden durdurulmuş; bu konuda '87 sonbaharında Cephemizin bölge örgütü tarafından alınan karar ve yapılan çağrılar etkisini göstermiştir.

Dersim-ovacık, Dersim-Erzincan ve Hozat-Ovacık yolları ve bu zemin üzerindeki elektrik ve muhabere hatları gerilla birliklerimizin sürekli saldırıları ve tehditi altındadır. Bu sömürgeci güçler açısından ulaşım ve haberleşme güvenliğini önemli oranda tehlikeye sokmakta ve bu alanda da daha ciddi sorunlarla karşı karşıya bırakmaktadır.

Düşmanın etki sahasındaki sınırlı bir kesim dışında, bölge sathında ajan-muhbir yapı tümden etkisizleştirilmiş, düşmanın köy koruculuğu sistemini uygulaması ise hiç tutmamıştır. Özetlemeye çalıştığımız sonuçlar şahsında, düşman otoritesinin ve etkinliğinin Dersim zemininde ne denli yıpratıldığını, etki ve müdahale alanının ne düzeyde daraltıldığını kestirmek, sorunla yakından ilgilenen herkes açısından mümkündür. Buna karşı ulusal kurtuluş güçlerinin etki ve müdahale sahası da belirginleşmiştir. Bundan sonraki savaş süreci, Kürdistan bütününde olduğu gibi, Dersim'de de bizim açımızdan bu sonuçları daha yeni, ileri ve güçlü gelişmelerle tamamlamak ve kurtarılmış alan gerçekliğine ulaştırmak ve düşman açısından ise, varlığını korumak ve en azından gelişmelerin bu noktadan daha ileri gitmesini engellemek için yürütülecek olan şiddetli çatışmalara sahne olacaktır. Bu noktada karşılıklı olarak askeri ve politik alanda belirlenen ve çatışan taktiğin belirlenmesi ve muhtemel gelişme yönünün tayin edilmesi önem arzediyor.

Düşmanın özgül politikası ve taktiği nedir?

TC, 1986 başlarına kadar genel olarak mücadelemize karşı izlediği tümden yok etme politikasının beyhudeliğini ve iflas eden sonucunu geç de olsa anladı ve o süreçten itibaren daha çok özel savaş taktiğini kullanarak, savaşı sınırlandırma politikasını esas aldı. Mücadelenin gelişimini belli bir seviyede tutmak ve güneye hapsetmek biçiminde özetlenebilecek olan bu taktik de dayattığımız direniş gerçekliği karşısında ölüme mahkum edildi. Nihayet dolaylı da olsa mücadelemizin varlığını ve kendisi açısından taşıdığı tehlike boyutunu dünya kamuoyu nezdinde itiraf etmek durumunda kaldı. Ve hatta Kürdistan ulusal sorununu, kendisi açısından uygun olan çözümleri meşrulaştırmak için ulusal ve uluslararası tartışma platformuna soktu. Tüm bu uygulamaların sonuç vermediği ve esas sonucun mücadelemiz tarafından tayin edileceği açıktır.

Peki bugün ne yapıyor TC? Hemen belirtelim ki, düşmanın bugün mücadelemiz karşısında uzun süredir uyguladığı özel savaşın klasik taktiklerinden başka yapacağı fazla bir şeyi kalmamıştır. Bunun da, taktik planda ve zaman zaman gerilla kuvvetlerimize kısmi bazı kayıplar verdirme kabilinde düşmana kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Stratejik açıdan ve hem politik, hem de askeri düzeyde bunun şimdiden olduğu tartışmasız söylenebilir. Ancak, zaferin sağlanması için, bu politikanın taktik planda da tümden öldürülmesi, bu açıdan durumun en somut biçimiyle değerlendirilip ciddiyetle üzerine gidilmesi gerekiyor. Düşman; ülke genelinde uyguladığı savaşı sınırlandırma ve yeni etki alanları oluşturmasını engelleme biçimindeki politikasını, her bölge özgülünde de uygulamaktadır. Dersim'de bu durum çok bariz bir biçimde görülmektedir.

Başından beri mücadelemizin yoğunlaştığı kırsal alanlar, düşman tarafından da kızıl bölge olarak kabul edilmiştir. Özellikle şiddete dayanan göç politikası ve bu amaçla çıkarılan "Orman Kanunu"nu dayatarak bu alanları tamamen boşaltmak istiyor. Aslında bunu gerçekleştirmek için başvurmadığı uygulama yoktur. Bu uygulamanın bazı alanlarda tuttuğunu ve birçok ailenin daha çok siyasi nedenlerden ötürü kendi köyünü terketmek zorunda kaldığını belirtmek gerekir. Zorla göç ettirme ya da diğer bir ifadeyle sürgün politikası özel olarak gençlik kesimi üzerinde de tatbik edilmektedir. Köyde ve şehirde durumu Halk Ordumuz saflarına katılmaya uygun olan gençlik kesimi; baskı, işkence, tehdit vb. zor yöntemleri kullanılarak metropol kentlere sürgün ediliyor. Düşman bu politikasına haklılık kazandırmak için de, özellikle şu propagandayı yaygınlaştırmıştır. "Apocular gençleri zorla askere alıyorlar, nerede olursa olsun gördükleri her genci dağa kaçırıyorlar" vb.

Öte yandan TC, mücadelemizi kendisinin de kızıl bölge olarak hedeflediği alanlara hapsetmeye ve buralarda boğmaya çalışıyor. Bu özellikteki alanlar çerçevesinde yoğun askeri güç konumlandırarak tecrit etmek istiyor. Son olarak bölgemizde birçok noktada karakol yapma girişimleri var. Son karakol sistemi özellikle gerilla güçlerinin etki alanları içinde ya da ona yakın olan önemli askeri merkezler, yollar çevresinde oturtulmak isteniyor. Bu karakollara bölükten az olmamak kaydıyla güç konumlandırılmakta ve tahkim edilmektedir. Ayrıca daha önce mevcut olan karakollara güç konumlandırılmıştır. Örnek olması açısından belirtmek gerekirse, daha önce bir takım düzeyinde gücün bulunduğu Deşt (Geyiksuyu) nahiyesinde şu anda iki bölük düzeyinde güç bulundurulmaktadır. Aynı şey Tasnova için de söylenebilir. Gerçekleştirilmeye çalışılan

Devamı 22. sayfada

Görkemli Bagok Direnişinin Kahramanları Mücadelemizin Gurur Kaynağıdırlar

Baştarafı 1. sayfada

Düşmanla çatışmaya girilen Bagok alanına bir toplantı amacıyla gelmiş bulunan ARGK birliğinin varlığını haber alan sömürgeciler, bir gün boyunca alana güç takviye etmiş ve 1 Nisan sabahı da devriyeler çıkararak sözkonusu birliği imha etmeyi hedeflemişlerdir. Havadan ve karadan sürekli desteklenen düşmanın askeri gücü adeta kımıl gibi alana yayılmış ve böylesi yoğun bir işgalle ARGK savaşçılarını 3-4 koldan çembere almıştır. Bu güç yığma faaliyetini kamuoyuna, "sınırdan Apocuların geçecekleri ihbarı alındı, bu nedenle sınırda önlem alıyoruz" tarzında yansıtan sömürgeciler, asıl amaçlarını gizlemek istemişlerdir. Ancak her zaman olduğu gibi bu kez de hesapları tutmamış ve üstün düşman gücüne karşı kahramanca direnen ARGK savaşçıları düşmanın isteğini kursağında bırakmıştır.

Sabahın erken saatlerinde savaşçıların konaklama alanına giren düşman devriyesi gözcü ve nöbetçilerden oluşan bir grup savaşçı tarafından ilk ateşle birlikte imha edilmiş ve ilk darbeyi yiyen düşman büyük bir şaşkınlık ve panik içerisine girmiştir. Düşmanın bu paniğinden yararlanarak hızla yer değiştiren ve korumalı bir tarzda geri çekilen ARGK birliğinin önemli bir kısmı kuşatmayı yararken, 20 kişilik bir grup da diğer yoldaşlarını koruma görevini üstlenmiştir. Delil (Veli YAŞAR) ve Kazım (Mustafa KAPLAN) yoldaşların komutasındaki bu takım, çatışarak geri çekilme taktiğini izlemiş, ancak düşmanın yeni çemberiyle karşılaşınca, dört bir yandan ve havadan saldırıya geçen azgın faşist ordu sürüsüne karşı son mermi ve son nefeslerine kadar savaşarak kahramanca şehit düşmüşlerdir. Komutan yoldaşlar dışında diğer tüm yoldaşlar ulusal kurtuluş saflarına yeni katılan ve 45 günlük eğitim ve hazırlık çalışmasından henüz çıkmış olan yoldaşlardı. Oldukça genç ve tecrübesiz olmalarına rağmen komutanlarını sonuna kadar izleyen bu yoldaşların direnişi, düşmanın yüreğine en büyük korkuyu salan etkilerden biri olmuştur.

Gerillanın barınmasına fazla elverişli olmayan bir arazide binlerce ordu gücüne karşı bir gün boyunca aralıksız savaşan ARGK partizanlarının kararlılığı, cesareti, direnci ve onurlu yaşama bağlılıkları tam da böylesi bir anda kanıtlanmış ve tarihin halkımızı geçirdiği yaşam sınavında en yüksek derecenin alınması sağlanmıştır. Adeta bir meydan muharebesine dönüşen ve çok yakın mesafede sürdürülen çatışmada özellikle de helikopterlerle havadan tarama ve bombalama yöntemini uygulayarak karada uğradığı bozgunu hafifletmek istemiş; fakat bu yöntemde de ağır darbe almaktan kurtulamamıştır. Ellerindeki silahları ustaca kullanan ARGK savaşçıları isabetli atışlarla helikopterleri de vurmuş ve bu, düşmana ağır bir darbe olmuştur. Toplam üç helikopterin düşürüldüğü çatışmada, çok sayıda üst düzey düşman görevlisi de imha edilmiştir. Özellikle de özel vurucu tim olarak bilinen düşman gücünün öne sürüldüğü bu çatışmada başta subayları olmak üzere toplam 220 civarında düşman gücü safdışı bırakılmıştır.

Uzun süre ciddi bir kayıp vermeden, üstün bir moralle çatışan ARGK savaşçıları, takımın komutanları olan Delil ve Kazım yoldaşların düşürülen bir helikopterin üzerine saldırırken şehit olmaları üzerine manevra ve komuta gücü bakımından zayıflamış ve düşmanın yoğun ateşi karşısında ancak akşama kadar kendilerini koruyabilmişlerdir. Akşam olması nedeniyle son bir güçle hücuma geçen sömürgeciler, bomba, roket ve diğer birçok ağır silahlarla savaşçıların bulunduğu alanı dövmeye başlamış, bu şiddetli çatışma ortamında 18 yiğit savaşçı kahramanca direnerek şehit düşmüştür.

Bagok direniş kahramanları yemin töreninde...

Mücadele saflarına katılış süresi en fazla 2 ay olan ve 45 günlük eğitim dışında herhangi bir tecrübeye de sahip olmayan bu genç savaşçıların gösterdikleri kahramanlık, Kürdistan halkının davaya bağlılığının ve sömürgeci faşist güçleri bu topraklardan atana kadar silahı elden bırakmayacağının ispatı olmuştur. Her yaş ve cinsten insanın elde silah düşmana karşı savaşa atıldığı günümüz Kürdistan'ında savaş, ekmek ve su kadar hayati öneme sahip bir gerçeklik haline gelmiştir. Botan, Mardin, Dersim, Bingöl, Kars, Ağrı ve Kürdistan'ın dört bir yanından her gün alınan savaş haberleri, düşmanın sonunu belirleyen ve halkımızın ise yeni yaşama doğru nasıl büyük bir coşku ve kararlılıkla atıldığını ortaya koyan somut gerçekliğin ifadesi olmaktadır. Elbette bundan önce de Kürdistan'ın birçok alanında görkemli direnişlere tanık olundu, düşmana unutamayacağı darbeler vuruldu ve tüm dünyanın bakışları Kürdistan'a çevrildi. Açık ki, Kürdistan bağımsızlık mücadelesi öyle sıradan gelişmelerle büyütülen bir mücadele değildir. Adeta zayıf bir canlının sert bir kayayı zorlayarak çatlaklarını adım adım genişleterek günyüzüne çıkmasına benzer bir büyüme olayı yaşanmaktadır. Atılan her adım sağlanan her gelişme, çok büyük zorluklar ve akıtılan şehit kanları pahasına olmaktadır. Varlığı bile kabul edilmek istenmeyen bir halkın kendi öz çabasıyla çağdaş halklar safına katılma mücadelesinde somut ifadesini bulan kutsal direnme savaşımız, en ilkelinden en gelişkinine kadar tüm yol ve yöntemleri içererek gelişmek zorundaydı ve yaşanan da bu olmaktadır. Çok sancılı ve en değerli yiğit devrimcilerin şehadetleri pahasına da gelişse, bu mücadelenin tuttuğu doğru yolda günden güne büyüyerek bir çığ gibi düşmanın üzerine düşeceği günler uzak değildir. Her yeni gün bir yığın yeni gelişmeyi de beraberinde getirmekte, yaşamaya hak kazandığını kanıtlayan halkımızın lehine yeni tarihi sayfalar açılmaktadır.

İşte Bagok direnişi de böylesi bir tarihi sayfanın açılmasıdır. Bu, gerilla savaşımızın hiçbir düşman gücü karşısında ve hiçbir teknik güçle yenilmeyeceğinin somut ifadesi olan bir direniştir. Ve savaşın süreklileştirilmesi, yaygınlaştırılıp geliştirilmesinin ifadesidir. Düşmanın en çok bel bağladığı ve uğruna milyarlarca lira harcadığı köy koruculuğu, işbirlikçi-ihanetçi kesimlerin varlığı da böylelikle iş yapamaz duruma gelmiş ve özellikle de Mardin alanında mücadelemiz açısından zayıf görünen birçok halka hızla biçim değiştirmeye başlamıştır. Geçmişte düşmana uşaklıkta yarışan işbirlikçi-gerici çevreler bu konumlarından vazgeçerek gelişen mücadelenin seyrine daha fazla ters düşmemeye çalışır olmuşlardır. Bu durum aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşımının doğal gelişim seyridir. Mücadele yükseldikçe her kesimden insanları daha fazla saflarına çekecek veya onları tarafsızlaştıracaktır. Düşmanın baskı ve satın alma yöntemleriyle oluşturduğu köy koruculuğu sisteminin artık işlemez duruma getirildiği günümüzde, Mardin alanında köylülük ve halkın diğer kesimlerini kucaklayan mücadelemiz, tüm özel savaş yöntemlerini boşa çıkaracak güce ulaşmış bulunmaktadır. Düşman tüm çabalarına rağmen, halktan yardım görmemekte ve hızla siyasal etkinliğini yitirmektedir. Siyasal etkinliğini yitiren düşmanın sadece askeri güçleriyle sonuç alması da mümkün olmadığından, sömürgecilerin tüm uygulamaları ve Pentagon'dan aldığı taktikler işlemez hale gelmektedir. Bagok çatışmasında ortaya çıkan önemli sonuçlardan birinin de bu olduğu açıktır. Ülkemizde varlık bulabilmeleri için hiçbir ciddi maddi temele sahip olmayan sömürgeci Türk devletinin faşist zorundan başka hiçbir silahının olmadığı ve salt bununla da fazla bir mesafe alamayacağı çok net ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Kürdistan'ın birçok alanında olduğu gibi Mardin alanında da halk kitlelerinin mücadeleye katılım isteği en üst boyutlara ulaşmış durumdadır. Maddi ve manevi desteğin yanısıra gençliğin hızla saflara akması ve profesyonel olarak mücadeleye katılım istekleri, halkımızın mücadeleye ve onun öncü gücüne olan sarsılmaz güven ve bağlılığının ürünü olmaktadır. Gerçek anlamda kurtuluşun ulusal bağımsızlıkla mümkün olacağının bilincine ulaşan halk kitleleri en değerli varlıkları olan çocuklarını saflara katmakta tereddüt etmemekte ve günümüzde bu yönlü gelişmeler günlük yoğun yaşanan olaylar haline gelmektedir. Gençliğin mücadele saflarına katılmaması için elindeki tüm olanakları seferber eden ve çeşitli yöntemlerle bunu engellemeye çalışan düşman bir dönem geçici bir etki sağlamış olsa bile gelinen aşamada tüm taktiklerinin işlemez hale geldiğini bizzat kendi resmi ağızlarından itiraf etmektedirler. Bu durum karşında eldeki tek çare olan faşist saldırganlığı ise düşmana fazla bir şey kazandıramayacaktır.

Bagok kahramanları eğitim sırasında...

Kürdistan gençliğinin 12 Eylül'ün tüm yozlaştırma ve özünden boşaltarak kendi gerçekliğine yabancılaştırma çabalarına karşı verdiği cevap Bagok direnişinde çok anlamlı ve görkemli olmuştur. Bu genç savaşçıların, ailelerinin, okulun ve sıradan bir yaşamın kendilerine bir gelecek oluşturamayacağını bizzat pratik yaşam içerisinde kavrayarak gelişen mücadeleye katılmayla düşmanın emellerini kursağında bırakmışlardır. Ve işte bu nedenle de TC'nin çılgına dönmesini sağlamışlardır. Sömürgeci burjuva basının da açıkça itiraf ettiği gibi, bu direniş, halkımızın bağımsızlık mücadelesinde dönülmez bir noktaya ulaştığını ve zaferin yakın olduğunu kanıtlamıştır. Düşman kendi kaybını ve uğradığı hüsranı gizleyerek ulusal kurtuluş savaşımıza ve onun öncü gücüne büyük darbe vurduğu propagandasını yapsa da, tüm dünya bunun inandırıcılıktan yoksun olduğunu görmüştür. Bu çatışmanın hemen ardından harekete geçen ARGK birliklerinin bölgede gerçekleştirdikleri bir dizi eylemle düşmana yeni darbeler vurmaları ve bozgunu yaşayan faşist kolluk kuvvetleriyle onların uşaklığını yapan hain çetelere göz açtırılmaması sürekli bir büyüme ve gelişme içinde olan mücadelemize tanıklık etmiştir.

Bagok çatışmasında verilen kayıpların yerini hızla doldurmak ve düşmanın nefes almasına müsaade etmemek için yoğun bir çaba içerisinde peşpeşe geliştirilen eylemler ve kitlelere yönelik faaliyetler, anında ürün vermiş ve halkımız kazanılan zaferi daha da gürleştirmek için mücadeleye olan katkısını daha da arttırarak, düşmana yaptıklarının hesabını sormaya başlamıştır. Nusaybin'de hain çetelere ölümcül bir darbenin vurulması, Kızıltepe'de sömürgeci idari kurumlara karşı büyük bir saldırı eyleminin gerçekleştirilmesi ve Derik'te kolluk kuvvetlerine karşı başarılı saldırıların yapılması, düşmanı şaşkına döndüren, halkımızı da moral olarak güçlendiren eylemler olmuştur. Savaş koşullarında yaşayan ve düşen her şehide karşı bağrından onlarcasını mücadele saflarına katan halkımız; böylelikle zafere giden yolu daha kolay yürür hale getirmesini bilmiştir. Her koşul altında kendi öncüsüne sahip çıkan Kürdistan halkı, çeşitli çevrelerin anlamakta zorluk çektikleri ya da anlamak istemedikleri gerçeklikleri tüm çıplaklığıyla ortaya sermektedir. PKK'nin kudretinin nereden kaynaklandığını soranlar, işte bu gerçekliği kavrayamayan çevredir. Bagok ve diğer direnişlerde bir kez daha kanıtlanan da bu olmuştur. Yani toprağa düşen her PKK şehidi yeni bir gelişmeye temel olmakta, akan kanlar, dikilen özgürlük ağacını sulayıp daha da dal-budak salmasını sağlamaktadır.

Bagok Direnişinin Ölümsüz Komutanı Delil Yoldaş Halkımızın Yüceliklerinde Sürekli Yaşayacaktır

Fedakarlık, özveri ve yiğitlik hamuruyla yoğrulmuş, proleter devrimciliğin seçkin örneği Veli YAŞAR yoldaş, yaşamının en canlı, en verimli yıllarını halkının kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesi çalışmalarına adayarak geçirmiş, bir an bile karamsarlığa düşmeden, hep en önde giderek bir PKK partizanının hangi vasıflara sahip olması gerektiğini kendi şahsında ve pratiğinde en güçlü şekilde göstermesini bilmiştir. Proleter kişiliğini devrimci bilinçle donatan ve PKK'nin marksist-leninist çizgisinde kararlıca yürüyen Veli yoldaş, halkımızın yüzyıllardır çektiği acıların ve gördüğü insanlık dışı zulmün hesabını sormak ve soylu proleter kinini vahşet sahiplerine yöneltmede örnek bir pratiğin sahibi olmuştur.

Mücadelemize daha ideolojik grup aşamasında katılan ve bireysel kurtuluşun hiçbir şey ifade etmediği sonucuna vararak toplumsal kurtuluşu kendisi açısından temel hedef haline getiren Veli yoldaş, sekiz yıl gibi uzun bir dönem mücadelenin en ön saflarında başarıyla yürümesini bilmiş ve güçlü bir komutan haline gelmiştir. Kürdistan'ın birçok bölgesinde görevler üstlendi ve tüm görevlerinde en yüksek devrimci sorumluluk duygusuyla hareket ederek, kendinden kaynaklanan sorunların çıkmasına müsaade etmedi. O'nun olgun, sabırlı, fedakar ve samimi yaklaşımları bulunduğu her alanda yoldaşlarıyla yüksek bir uyum içerisinde olmasını sağladı. Yoldaşlarına ve halkına olan bağlılığı, samimiyeti ve fedakarlığına karşın düşmana oldukça büyük bir kin ve nefretle dolu olan Delil yoldaş, ilkeli ve kurallı devrimcilik esaslarını kişiliğinde en iyi somutlaştırmayı da başarmış devrimciydi. Mücadelenin zorlukları ve acılarıyla kişiliğini döven ve çelikleştiren Delil yoldaş, elde edilen her kazanım ve ileri doğru atılan her adımı da halkımızın en kıymetli varlığı olarak değerlendirip, onları yeni gelişmelere temel teşkil etmede harç olarak kullanmasını bilmiştir. Devrimci yaşamı boyunca ne başarı sarhoşluğuna kapılan ne de karamsarlığa-umutsuzluğa düşen Delil yoldaş, istikrarlı, sakin ve bilinçli bir pratiğin sahibi oldu.

Delil yoldaş Halfeti'nin Vahna köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Daha sonraları şehire göçeden ailesiyle birlikte O da şehir yaşamına girdi. Maddi olanaksızlıklar nedeniyle öğrenimini ilkokulla sınırlandırmak zorunda kaldı ve çıraklık, demircilik vb. işlerde çalışmaya başlayarak ailesinin geçimine katkıda bulundu. Okumadığı için sömürgecilerce erkenden askere alındı. Askere gitmeden önce alandaki Kürdistan devrimcileriyle ilişki halinde olduğundan TC'ye karşı nefret ve kinle dolu olan Delil yoldaşın 2 yıl boyunca yaptığı askerlikte hiçbir etkilenme durumu olmadı. Askerlik dönüşü bilinci daha da olgunlaşmış ve eskiden kısmen katıldığı devrimci çalışmalara daha büyük bir istek ve kararlılıkla katılmaya başladı. Bir yıl Antep şehir merkezinde çeşitli görevler üstlendi ve başarıyla yürüttü. 1980 ortalarında işini de bırakarak tümden propaganda çalışmalarına katıldı.

1980 yılı sonunda Partinin geri çekilme taktiği gereği O da ülke dışına çıkarak hazırlık faaliyetlerine girdi. '82 sonlarına kadar kaldığı bu alanda eğitim olanaklarından en güçlü şekilde yararlandı. Kısa sürede seçkin bir militan olduğunu kanıtladı ve çeşitli sorumluluklar üstlendi. Kendi eğitiminin yanısıra yoldaşlarının askeri ve siyasi eğitimine de özverili bir biçimde katkıda bulundu.

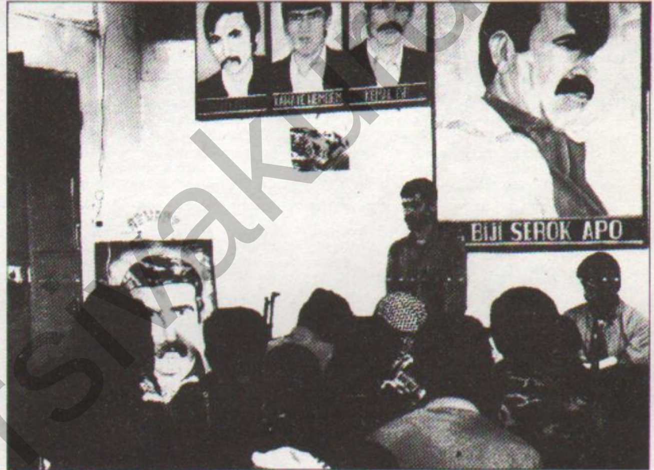
Partimizin hazırlık çalışmalarının tamamlanarak II. Kongrede alınan yeniden ülkeye dönüş çalışmalarına da katılan ve ilk gruplarla birlikte ülkeye giren Delil yoldaş, Çukurca, Pervari, Siirt, Bitlis ve Garzan mıntıkalarında çeşitli düzeylerde sorumluluklar üstlendi ve 1986 yılına kadar aralıksız bu çalışmaları yürüttü. Öncü birim faaliyeti, silahlı propaganda ve gerilla mücadelesinin geliştirilmesinde aktif olarak yer alan Delil yoldaş, 1985 Mayıs'ında şanlı Mutki direnişinin komutanlığını yaptı. Büyük gelişmelerin yaşandığı 1983-86 pratiğinde en büyük zorluklara göğüs gererek, alan ve görev ayrımı yapmaksızın verilen her göreve koşan ve tüm gücünü, bilincini ve yeteneklerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesi için seferber eden, bir an bile karamsarlığa kapılmayıp üstün bir moral gücüyle savaşan Delil yoldaş, olgun kişiliğini, mücadelenin amansız, ama acımasız olduğu kadar onurlu gerçekliğiyle bütünleştirip geliştirerek yenilmez bir militan olduğunu kanıtladı. Yanında şehit düşen onlarca yoldaşının silahını ve davasını da omuzlamayı kendi üzerinde borç bilerek, her yeni atılıma coşkuyla katılan Delil yoldaş, halka duyduğu sevgi ve inançla gerçek bir halk öncüsü olmaya hak kazandı. O'nu tanıyan ve onunla silah arkadaşlığı yapmış olan herkesin örnek aldığı, sevgi ve saygı duyduğu bir komutan olarak mücadelemizdeki onurlu yerini aldı.

1986 yılını Kongreye hazırlık ve Kongre sonrası yürütülen çalışmalara aktif olarak katılarak geçiren Delil yoldaş, bu süreçte yaşanan yoğun Parti içi gelişmelerde yabancı sınıf eğilimlerinin mahkum edilmesi ve proleter devrimci kişiliğin geliştirilip güçlendirilmesi için Partinin ışıklı yolunda ikircisiz yürüdü. Gerek kendi üzerinde çeşitli yanlış anlayış ve eğilimlerin mahkum edilmesinde gerekse de yoldaşlarının bu yönlü zayıflıklarını gidermede tereddütsüz hareket etti. Partimizin yaratmaya çalıştığı proleter devrimci militan kişiliğe ulaşmak için yoğun bir çaba sergileyen Delil yoldaş, çizgi devrimcisi haline gelmek için sonuna kadar açık ve dürüst davranarak Partiye, halka olan inancını pratiğiyle gösterdi. Gerilla mücadelesinin geliştirilip yaygınlaştırılması için yürütülen faaliyetlerde ve planlamaların hazırlanmasında yine en aktif yoldaşlardan birisi oldu. Geçmiş mücadele pratiğinden edindiği deneyim ve tecrübelerini yeni dönem çalışma tarzıyla bütünleştirerek önemli sonuçlar çıkaran Delil yoldaş bir yıllık hazırlık çalışmalarının ardından yeniden sorumluluklar üstlenerek ülke pratiğine katıldı.

1987 Mayıs'ında bir grup yoldaşıyla birlikte ülkeye dönen Delil Yoldaş, faaliyet alanı olan Garzan mıntıkasına geçmeden önce bir süre Mardin bölgesinde faaliyetlere katıldı. Burada birçok eyleme ve kitle faaliyetlerine katılan Delil yoldaş grupların eğitimi, savaşçıların yetiştirilmesi gibi soylu bir görevi de üstlenerek savaşın geliştirilmesine önemli katkılarda bulundu. Şehit düştüğü alanda 30 kişilik bir savaşçı birliğinin eğitimini henüz tamamlamış olan Delil yoldaş, engin bir özveri, proleter sabırlılık ve fedakarlıkla her savaşçı adayının sorunuyla tek tek ilgilenmiş, onların mücadeleye kazandırılması için üstün bir çaba harcamıştır. 45 günlük eğitim ardından her biri kararlı birer ARGK gerillası haline gelen savaşçı adaylarının böylesine kısa bir sürede siyasi ve askeri alanda geliştirilmelerinde Delil yoldaşın yaklaşımlarının ve insana verdiği değerin önemli yeri vardır.

Yemin töreni sonrasında henüz alanlara dağılmamış olan eğitim grubu ve diğer gerilla gruplarının bir toplantısı öncesinde birarada bulundukları esnada düşmanın saldırısına uğramasıyla 1 Nisan günü çıkan çatışmada Delil yoldaşın komutanlık ettiği 20 kişilik grubun gün boyunca kahramanca savaşması ve düşmana unutamayacağı bir darbenin vurulması, bu genç ve tecrübesiz savaşçılara verilen eğitimin niteliğini tartışmasız olarak ortaya koymaktadır. Diğer grupların kuşatmayı yarıp çıkmalarını sağlayan bu ARGK birliği sabahın erken saatlerinde başlayan ve 8 saat boyunca her hangi bir kayıp vermeden sürdürülen çatışmada Delil yoldaşın komutanlığının belirleyici önemi vardır. Yanında yaralı vaziyette çatışan Kazım yoldaşı korumakla da yükümlü olan Delil yoldaş, diğer yandan düşmanın karadan ve havadan yaptığı yoğun saldırıları püskürtürken, bir yandan da yoldaşlarına verdiği komutlarla onların en usta şekilde savunmalı tarzda çatışmasını sağlayarak üstün komuta yeteneğini göstermiştir. Çatışmanın en kızgın olduğu bir anda düşürülen bir helikopterden kaçmak isteyen düşman subaylarının üzerine yanındaki Kazım yoldaşla birlikte saldırıya geçen Veli YAŞAR yoldaş burada vurularak şehit düşmüştür.

Bagok direnişinin kahramanı Delil yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde bir ders esnasında.

Delil ve Kazım yoldaşların şehit düşmeleri üzerine grupta komuta zayıflığı meydana geldiği ARGK birliği dağınık vaziyette akşama kadar çatışmış fakat düşmanın azgınca karadan ve havadan bomba ve roketlerle saldırıyı şiddetlendirmesi sonucu savaşçılar şehit düşmüşlerdir.

Evet, fiziki yaşamının noktalanmasıyla sonuçlanan böylesi bir kahramanlık destanı yaratan Delil yoldaş, halkımızın ölümsüz bir önderi ve Partimizin değerli bir komutanı olarak tarihimizin şanlı sayfalarına adını yazdırmaya hak kazandı. O, proleterce yaşadı, ve proletaryanın devrimci direniş mücadelesi içinde kahramanca savaşan ölümsüz bir militan olarak anılacaktır.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde Delil yoldaş Garzan bölgesi komutanı Hamit Dağtekin yoldaş ile.-Mayıs 1988

Kürdistan Halkı Militan Devrimciliğin Seçkin Örneği Kazım (Mustafa KAPLAN) Yoldaşı Saygıyla Anacaktır

Halkların kardeşliğine ve mücadele birliğine inanarak devrim davasına katılan ve gerçek anlamda devrimciliğin ancak Kürdistan ulusal bağımsızlık mücadelesi saflarında savaşmakla mümkün olabileceğine inanan Mustafa KAPLAN yoldaş, daha önce saflarında yer aldığı sosyal-şoven güçlerin bir gelecek vaadetmediğini görerek doğru-devrimci hareketin arayışına girmiş ve hareketimizin ideolojisiyle tanıştığında bunun gerçek devrim yolu olduğunu görerek bu saflardaki yerini almıştır.

Antep'e bağlı Nizip kazasında dünyaya gelen Mustafa yoldaş, daha genç yaşlardan itibaren devrimciliğe sempati duymuş ve o dönemde etkin olan bir Türk sosyal-şoven hareketi içinde yer alarak aktif bir pratik sergilemiştir. Fazla bir bilince sahip olmamasına, sadece genel doğrularla hareket etmesine rağmen, kurtuluşun ancak silahlı mücadele ile mümkün olacağı gerçeğini iyi kavramış ve birçoğunu tek başına gerçekleştirdiği çok sayıda eyleme katılmıştır. İhtilalci ve atak kişiliği nedeniyle erkenden göze batan Mustafa yoldaş, daha lise yıllarında iken tutuklanmış, aylarca gözaltında kalarak ağır işkencelere maruz kalmıştır.

12 Eylül cuntasının başa gelmesiyle birlikte bozgunu yaşayan sol güçlerin dağıldığı dönemde tutuklanan ve birçok eylemin sorumlusu olarak yargılanan Mustafa yoldaş, gördüğü ağır işkencelere rağmen kararlıca direnmesini bilmiştir. İlk yakalanmasında hiçbir şey elde edemeyen sömürgeciler O'nu serbest bırakmak zorunda kalmış, ancak 1981'de bazı kişilerin çözülmesiyle yeniden yakalanmış ve bir süre zindanda kalmıştır. Hatay'da cezaevinde yattığı dönemde PKK'li savaş esirleriyle tanışan Mustafa yoldaş, gerçek devrimci direnişin ne demek olduğunu da burada öğrenmiştir.

Cezaevinden çıktıktan sonra '84 Şubat'ında askere götürülen Mustafa yoldaş 4 ay askerlik yaptıktan sonra firar ederek Kürdistan'a gelmiştir. Geldiği Nizip'te bazı eski devrimci geçinen çevrelerle görüşmüş, fakat bunlardan fazla bir sonuç çıkmayacağını anlayınca kendi başına Suriye'ye geçmiş ve burada PKK ile ilişki aramıştır. Kısa süre sonra aradığı ilişkiyi bulan ve PKK saflarında sömürgeciliğe, emperyalizme ve faşizme karşı savaşmaya karar veren Mustafa KAPLAN yoldaş, gittiği eğitim kamplarında kendisini askeri ve siyasi alanda yetkinleştirerek kısa sürede ülke pratiğine yönelmiştir. '85 yılı sonbaharında bir grup yoldaşıyla birlikte ülkeye dönen ve Mardin alanında görev üstlenen Mustafa yoldaş, şehit düştüğü 1 Nisan 88 tarihine kadar da bu alanda kalmış ve aktif bir devrimci pratik sergilemiştir.

Midyat, Nusaybin ve diğer birçok alanda gerillanın geliştirilmesi ve örgütsel faaliyetlerin kitlelerin derinliklerine kök salmasında aktif bir çaba sergileyen ve bir an bile moralsizliğe, karamsarlığa düşmeyen Mustafa yoldaş örnek bir devrimci olarak saygı gördü. Hiçbir görevde büyük-küçük ayrımı yapmayan, her taraftar, sempatizan ve devrimciye en büyük alçakgönüllülükle yaklaşan ve insanların sorunlarını çözümlemede oldukça yoğun çaba harcayan Mustafa yoldaş, bir militanda olması gereken özellikleri şahsında somutlaştırmayı da başarmıştı. O'nun bulunduğu birlikte ilişki kurmadığı ve yardımcı olmadığı tek bir kişi bile yoktur. Gittiği köylerde, ailelerde, Partinin kitle politikasını başarıyla temsil etmiş, canlı, atak, coşkulu ve yumuşak karakteriyle sempati merkezi olmuştur.

Parti saflarına katılırken verdiği sözü asla unutmayan ve sözünün eri olmak için yoğun bir çaba harcayan Mustafa yoldaş, kendisini salt bir alanda sınırlandırmayıp, askeri, siyasi propaganda ve daha birçok alanda geliştirip yetkinleştirmiş ve komple devrimciliğe ulaşmak için tüm gücünü, yeteneklerini konuşturmuştur. Atak ve cesur bir yapıda olan Mustafa yoldaşın arkadaşlarına karşı beslediği sevgi ve saygılı tutumu O'nu yüceleştirmiştir. 3 yıl boyunca bu alanda yürütülen devrimci faaliyetlere aktif olarak katılan Mustafa yoldaş, komutanı olduğu gerilla biriminin geliştirilmesi, yetkinleştirilmesi için hiçbir çabasını esirgememiştir. Militanlık ölçülerini kendi yapısında ve pratiğinde titizlikle uygulamış ve bu yönlü de örnek olmuştur.

Bagok'da düşmanın kuşatmasıyla karşı karşıya kalan ARGK savaşçıları, Kazım ve Delil yoldaşların komutasında kahramanca bir direniş sergilemişlerdir. Bu çatışmanın daha başlangıcındayken yaralanan Mustafa yoldaş, diğer arkadaşların tüm uyarılarına rağmen grubu terkedip geri çekilmemiş ve nefesinin son zerresine ve son kurşununa kadar çatışmıştır. Delil yoldaşa yardım eden ve düşmanın çember daraltmasını engelleyerek 8 saat boyunca düşmana ağır kayıplar verdirmiş ve ölümü hiçe sayan onurlu bir tutumun da sahibi olmuştur. Hızla kan kaybetmesine ve güçten düşmesine aldırış etmeyen ve aralıksız silahını çalıştırarak üstün savaşçı gücünü en güçlü tarzda burada kanıtlayan Mustafa yoldaş, düşen bir helikopterden kaçmak isteyen düşman subayları üzerine saldırıya geçmiş ve yarasının ciddiyetine rağmen soylu kinini son bir kez daha düşmana kusmaktan geri durmamıştır. Kendisini koruyan Delil yoldaşın da eşlik etmesi üzerine düşmanın üzerine saldıran Mustafa ve Delil yoldaşlar burada kahramanca şehit düşmüşlerdir. Her iki değerli komutanın gün boyunca idare ettikleri ve ciddi bir kayıp vermeden korudukları ARGK birimi, bu yoldaşların şehit düşmeleri ardından darbe yemeye başlamıştır.

Kazım yoldaş, inançlı ve kararlı devrimciliğin somut örneği olarak yaşamış ve son nefesine kadar da bu özelliğini koruyarak halkımızın şanlı tarihinde hakkettiği yeri almıştır. Onun ihtilalci militan yapısını PKK'nin direnişçi ideolojisi ve pratiğiyle güçlendirip, pekiştirerek, atıldığı bağımsızlık mücadelesi günden güne gelişip boy verecek ve Mustafa yoldaş ile O'nun gibi bu uğurda kanını akıtan ve canını feda eden sayısız kahramanın abideleştiği dev bir yapı olarak yükselecektir.

Yaşar TALAY (Hamit)
Doğum yeri ve yılı: Arıtoprak köyü-Van, 16.7.1963
16.2.1988'de ARGK saflarına katıldı.

Hamit yoldaş, ilkokulu bitirdikten sonra, çeşitli sorunlar nedeniyle öğrenimini sürdüremedi. Ve iş hayatına başlayarak, belirli sürelerle kahvelerde ve lokantalarda çalıştı. Metropolde çalıştığı dönemlerde, işçilere bilinç verdiği, onları greve götürdüğü gerekçesiyle patronlar tarafından birçok defa işten atılır. Daha küçük yaşlardayken yurtsever özellikler edinen Hamit yoldaş, işçilik yaptığı sürelerde sınıf bilincine de ulaşmıştı.

Yaşar yoldaş metropoldeyken kısa bir süre sosyal-şoven bir örgütle ilişkisini sürdürür. Ancak onun Kürdistan'a bakış açısını öğrenince ilişkisini keser.

İstanbul'da çalıştığı sıralarda Partiyle tanışan Yaşar yoldaş, bir ara üzerindeki Parti yayınlarıyla yakalanır. 3 ay boyunca tutuklu kalır. Bu sürede çok çeşitli sorgulama ve işkence yöntemleri üzerinde uygulanır. Düşmana herhangi bir bilgi vermeyen Yaşar yoldaş, serbest bırakılır. Serbest bırakıldıktan sonra kararını verir: Çeşitli işlerde çalışmakla kurtuluşun mümkün olmayacağını düşünerek Kürdistan'a dönerek ARGK'ye katılmak ister. Gerekli ilişkiyi kurarak isteğini iletir. Kısa bir süre sonra Mardin'e gider ve orada mücadele saflarına katılır.

Yaşar yoldaş, yoldaşlarına uyum sağlamada zorluk çekmeyen, halkına karşı sevgi ve saygı dolu olan bir yoldaştı. 1 Nisan 1988 tarihinde Nusaybin-Bagok direnişinde şehit düştü.

Faysal ÇATIKKAŞ (İsa)
Doğum yeri ve yılı: Xendek köyü-İdil, 1969
28 Şubat 1988'de ARGK saflarına katıldı.

İsa yoldaş, kendi köyünde ilkokulu bitirdikten sonra aile işlerinde yardımcı olur; çobanlık ve tarımla uğraşır. İsa yoldaş, evli ve bir kız çocuğu babasıydı.

Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenir ve merakla gelişmeleri izler. Sahip olduğu yurtseverlik özellikleri daha da gelişir. Daha küçük yaşlardayken düşmana karşı kin duyuyordu. 1986'larda Partiyle tanışma istemi doğar ve arayış içine girer. Sonunda alanda faaliyet sürdüren arkadaşlarla ilişki kurarak mücadeleye katılır.

İsa yoldaşın dokuz amca oğlusu ve bir abisi çete (köy korucusu) olmasına rağmen, O kurtuluşun gerçek ve onurlu yolunu seçti. Kendi köyünde silah alanların mücadelemize karşı bir niyetlerinin olmadığını ve düşmanın ağır dayatmaları sonucu silahların alındığını söylüyordu.

Dürüst bir kişiliğe sahip olan İsa yoldaş gelişmek için arkadaşlarından yardım istiyor ve gelişmek için çaba sarfediyordu.

İsa yoldaşın ARGK saflarında kısa bir geçmişi olmasına rağmen dürüstlüğü, fedakarlığı örnek alınacak özellikleriydi. İsa yoldaş 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde şehit düştü.

Mehmet Musbah YAVUZ (Delal)
Doğum yeri ve yılı: Cizre, 1.4.1968
1.3.88'de ARGK saflarına katıldı.

Mehmet yoldaş, Cizre'de ilkokulu bitirdikten sonra ortaokula devam eder. Ancak çeşitli sorunlardan ötürü ortaokulu bitirmeden bırakır. Ardından iş hayatına başlar. Çeşitli işlerde çalışır. Yaptığı işlerin kendisinin gerçek kurtuluşunu sağlayamayacağını kısa sürede farkeder. Ortada bir çarpıklığın olduğunu ve ne kadar çalışırsa durumunun değişmeyeceğini anlar. Buna bir de çalıştığı işlerde gördüğü baskı ve haksızlıklar eklenince, kurtuluşu için başka arayışlara yönelir. Bu durumda çevresi ile daha yakından ilgilenmeye başlar.

Mehmet yoldaşın daha küçük yaşlardan beri düşmana kini vardı. 12 Eylül'den sonra yoğunlaşan düşman baskıları, tutuklamalar, verilen idam cezaları onun kinini daha da biledi. Partimiz önderliğinde gelişen Kürdistan bağımsızlık mücadelesine sempati duyar. 1986'da bu sempatisi daha da gelişerek saflarda yer almak için ilişki arar. Uzun bir süre sonra şehirde bir arkadaş vasıtasıyla aradığı, hayal ettiği Partisine katılır. TC askerliğine gitme çağı yaklaşmıştı, ama düşmana bilerek hizmet etmek istemiyordu. "Arkadaşları göremeyip TC askerliğine gitmek benim için en zor şey, hatta ölümdü" diyordu. Umut ettiğini bulunca çok sevinmişti.

Mehmet yoldaş askeri-siyasi alanda gelişmek için sürekli zamanını iyi değerlendiriyordu. Arkadaşlarından çeşitli konularda yardım istiyor, diğer anlarda kitapları okuyarak gelişimine önem veriyordu. Partiden bir isteği de Parti eğitim okuluna alınmasıydı. "Yarının önemli görevlerini üstlenmek, başarmak için istiyorum" diyordu.

Mehmet Musbah yoldaş, Parti saflarında çok kısa bir geçmişi olmasına rağmen olgun, fedakar özellikleriyle uyumlu, sevgi, saygı doluydu. Birçok özelliğiyle yoldaşlarının sevgi-saygısını kazanmıştı, Mehmet yoldaş.

1 Nisan 1988'de düşmanla azami bir güç dengesizliğine rağmen gün boyunca süren çarpışmada şehit düştü.

Cevat YAVUZ (Şiyar)
Doğum yeri ve yılı: Derikfan (Nurlu) köyü-Gercüş, 1973
Mart 1988'de ARGK saflarına katıldı.

Cevat yoldaş, Derikfan köyünde yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Maddi zorluklar nedeniyle öğrenimini ilkokuldan sonra bırakarak aile bütçesine katkıda bulunmak için çeşitli iş dallarında çalıştı. 1982 yılına kadar çalışarak yıllarını geçirir.

1982 yılında Partimize sempati duyar. Bunda, Partimiz saflarında yer alan amcası oğlunun etkisi de rol oynar; onun vasıtasıyla ulusal bilince kavuşur. Cevat yoldaş, bölgelerinde yaşanan yoğun eylemlilik ve kitle çalışmalarından yakından etkilenir. Bu gelişmeler O'nu mücadeleye daha da yaklaştırır. Bu etkilenmenin sonucu olarak, üç arkadaşıyla birlikte, gerekli ilişkiyi sağlayarak ARGK saflarına katılır.

Çileli bir geçmiş yaşamdan gelen Cevat yoldaş, ARGK saflarında çok mutludur, düşmana karşı kin besler. Atik ve cusurdu. Yoldaşlarına çok bağlıydı. O'nun istemi, bahar atılımında ana birliklerde yer almaktı.

Cevat YAVUZ yoldaş, 1 Nisan 1988'de Bagok direnişinde şehit düştü.

Emin ÇEVİK (Yasin)
Doğum yeri ve yılı: Cizre, 1965
11.11.1987'de ARGK saflarına katıldı.

Emin yoldaş, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak Cizre'de doğdu. Liseye kadar öğrenim gördü. Okul dönemindeyken, ilişkide bulunduğu devrimci arkadaşlarından etkilenerek Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sempati duydu. 12 Eylül faşist cuntasının halkımız üzerinde estirdiği terörü görünce düşmana olan kini daha da arttı. PKK'ye sempatisi, Diyarbakır zindan direnişleriyle başladı. 15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla başlatılan silahlı mücadeleden derinden etkilendi. Bu dönemden sonra mücadele saflarına fiilen katılmak için Partiyle ilişki aramaya başladı.

Parti saflarına katılmak isteyen bir başka arkadaşıyla birlikte ilişki kurmanın yollarını arar. İki arkadaş Eruh çevresine giderek, bölgede faaliyet yürüten devrimcileri ararlar. Belli uğraşlar sonucu ilişki kuramayınca tekrar geri dönerler. Bu kez Mardin'de ilişki aramaya başlarlar. Sonunda bir ilişki kanalı bularak mücadele saflarına fiilen katılırlar.

Uzun süre hayal ettikleri Partilerine kavuşmuşlardı; bu nedenle çok mutlu ve coşku doluydular.

Emin yoldaş, ARGK saflarında bulunduğu sürede, cesur, görevlere koşan, PKK'nin militanlık ölçülerine ulaşmada yoğun çaba sarfeden bir yoldaştı. Kış mevsiminde açılan eğitim devresine katılmış ve bahar atılımına arkadaşlarıyla birlikte güçlü hazırlanmıştı.

Emin yoldaş 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde şehit düştü.

Mehmet KURT (Lokman)
Doğum yeri ve yılı: Zorava köyü-Nusaybin, 1972
7. 9. 1987'de ARGK saflarına katıldı.

Lokman yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Ailesinin bütçesine katkıda bulunmak için, öğrenimini ortaokulun son sınıfında bıraktı. Ailesine ekonomik olarak katkıda bulunmak için metropole gider ve burada çeşitli işlerde çalışır.

PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi Lokman yoldaşı da yakından etkiler. Metropolde çalıştığı dönemde gelişmeleri yakından izler.

Lokman yoldaş daha küçük yaşlardayken PKK'ye sempati duyar. Yurtsever bir ailenin mensubu olması, yakın akrabalarının zindanlarda ve Parti saflarında olmaları, amcası oğlu Şehabettin KURT'un şehit olması, O'nu mücadele saflarına iten ve TC sömürgeciliğine karşı kinlendiren nedenlerden bazılarıdır.

1987 yaz atılımında Mardin alanında önemi gelişmeler yaşandı. Özellikle yurtsever gençliği mücadeleye çeken bu eylemlilik, Lokman yoldaşı daha yakından etkiler. Daha önce de metropolden iki kez gelip gerillalarla ilişki kuramayan Lokman yoldaş, '87 yaz atılımı döneminde, bu kez iki arkadaşıyla birlikte Kürdistan'a döner. Bölgede faaliyet yürüten devrimcilerle ilişki kurarak, iki arkadaşıyla birlikte ARGK saflarına katılır.

Lokman yoldaş, kısa sürede mücadele yaşamına uyum sağladı. Gelişip yetkinleşmek için yoğun çaba içerisine girerek zamanını iyi değerlendirdi. Her konuda önemli bir duyarlılığa sahipti. Kendini sorumlu hissediyor, sorunların çözümü için öneri sunuyor, eksik ve yetersizlikleri eleştiriyordu.

Bir süre kitle faaliyetlerine katılan Lokman yoldaş, bundan kısa bir süre sonra kış mevsiminde açılan eğitim devresine alındı. Eğitim süresi boyunca yönetimde yer aldı ve bu eğitimden önemli derecede gelişme kaydetti ve deneyimler kazandı.

Bahar atılımı için Bagok'ta randevuya gelen eğitim takımı toplantı halindeyken, düşman askeri birlikleri havadan ve karadan saldırıya geçerler. Gün boyu süren muharebe savaşında, Mehmet KURT yoldaş direnerek şehit düşer.

Nurişan AY (Beşir)
Doğum yeri ve yılı: Yandere köyü (Hatxe), 1.1.1957

Beşir yoldaş, yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çeşitli ailesel sorunlar nedeniyle ancak ilkokulu okuyabildi. Daha bu dönemde, düşmanın baskılarını çevresinde ve ailesi üzerinde görerek, ona karşı kinle doldu. Yoksul olan ailesinin geçimine katkı sunmak için metropol kentlerine çalışmaya gitti. Burada mevsimlik işçi olarak çalıştı. Bir defasında on yıl gibi uzun bir süre metropolde kalarak Kürdistan'a dönmedi. Bu dönemde ulusal kurtuluş mücadelemiz gelişmeler kaydediyordu. Beşir yoldaş da, hem inşaatlarda çalışıyor, hem de çeşitli sol dergiler okuyarak kendisini geliştiriyordu.

15 Ağustos 1984'de PKK'nin, Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla başlattığı yeni silahlı mücadele dünyada geniş yankılar uyandırdı. Dost-düşman çevrelerin dikkatini Kürdistan'a çevirdi. Bu atılım yurtsever kesimler üzerinde de önemli düzeyde olumlu etki yarattı. Yeni dönem silahlı mücadele atılımı Beşir yoldaşı da etkiledi. Beşir yoldaş, yurtseverliğin gereklerini yerine getirmek ve bizzat, ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden PKK saflarına katılmak için arayış ve hazırlık içine girdi. Bu nedenle beraber çalıştığı amcasının oğlunu Partiyle ilişki kurmak için Kürdistan'a gönderir. Amcasının oğlu, bölgede faaliyet yürüten devrimcilerle görüşüp metropole döndüğünde Kürdistan'daki gelişmeleri tüm ayrıntılarıyla Beşir yoldaşa aktarır. Bunun üzerine hemen hazırlanıp birlikte Kürdistan'a dönerler, köyde yaşayan yeğeni Lokman'ı da alarak ARGK saflarına katılırlar.

Beşir yoldaş, katıldığı ARGK saflarında kısa bir sürede güçlü bir uyum sağladı ve pratikte yoğunlaşarak cesaret ve fedakarlık ölçülerine ulaştı. Partiye, halka ve yoldaşlarına bağlılığı örnek alınacak bir düzeye geldi. Yaz atılımı dahil, birçok eylem ve kitle çalışmalarına katıldı. Mücadele pratiğinden deney, tecrübe kazanarak, sürekli gelişmek, yoğunlaşmak, derinleşmek için çaba gösterdi. Sorunların çözümü için perspektif sunan, eksik ve yetersizlikleri görüp eleştiren duyarlı bir kişiliğe ulaştı.

Parti saflarında uzun bir geçmişi olmadığı gibi, güçlü bir eğitim de görmeyen Beşir yoldaş, gelişmeye açık kadro adayı bir yoldaştı. O, birçok mesleğe sahipti. O yaratıcılığı, olgunluğu ve fedakarlığıyla yoldaşlarının, kitlelerin sevgi ve saygısını kazanmıştı. Beşir yoldaş, 1 Nisan 1988 tarihinde Nusaybin-Bagok direnişinde şehit düştü.

Ayten TEKİN (Rojin)
Doğum yeri ve yılı: Horhor köyü-Karlıova, 1967
8 Mart 1988'de ARGK saflarına katıldı.

Ayten yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak, Bingöl-Karlıova ilçesinin Horhor köyünde doğdu. İlk okulu okuduktan sonra öğrenimini, yoksulluk nedeniyle sürdüremedi.

Rojin yoldaş, 1980 öncesi dönemde, partimizin alanda geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilendi. Şehit Mehmet GÜLER yoldaşın köylerine gitmesiyle ilişkiye geçer. Bu ilişki sonucu Ayten yoldaş, köy milisliği görevini üstlendi. Fakat O'nun bu görevi uzun sürmedi. 12 Eylül cuntasının yönetime gelmesiyle, devrimcilerle olan ilişkisi kesildi.

Alanda düşman baskılarının yoğunlaşması sonucu, Ayten yoldaşın ailesi metropole (İzmir'e) göç etti. O, ülkesini terketmek istemiyordu. Fakat devrimcilerle kopan ilişkiyi bir türlü kuramıyor ve bu duruma kahroluyordu. Çaresiz kalınca ailesiyle birlikte göç etmek zorunda kaldı.

Ayten yoldaş, metropolde terzilik işlerinde çalışır. 15 Ağustos'da Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla başlayan yeni silahlı mücadele döneminden derinden etkilenir. Kürdistan'a özlemi de kat-kat artar. Bu dönemden sonra, Kürdistan'da savaşan yoldaşlarına ulaşmanın yollarını arar. Bu yönlü uzun süre çabalar içerisine girer. Düşüncelerini sürekli arkadaşlarına açar, Kürdistan'a ve onun için savaşmaya olan özlemini dile getirir. Aile içerisinde de devrim sorunları üzerinde konuşur, tartışırdı. Ailesinin karşı olmasına rağmen, kararlılığından taviz vermezdi.

En sonunda, çok sabırsızlandığı ve uğruna yoğun çaba sarfettiği ilişkiyi metropolde sağlamayı başarır. Metropolde kendisine bir görev verilir. Fakat görevi kendisi için az görür. Ayten yoldaş, Kürdistan'daki mücadele saflarında yer alarak savaşmaya istekli ve kararlıdır. Bu isteğini gerçekleştirir; bir bayan arkadaşıyla birlikte Kürdistan'a dönerek, orada ARGK saflarına katılırlar.

ARGK saflarında kısa bir geçmişi olan Ayten yoldaş, girişken, cesur, eğitimine çok önem veren, eksik ve yetersizliklere karşı kararlıca mücadele eden bir arkadaşdı. Uyum sağlamada zorluk çekmiyor, yoldaşlarına ve halka sevgi-saygıyla doluydu. Düşmana karşı büyük bir kin besliyordu.

Ayten yoldaş, 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde kahramanca savaşarak 19 yoldaşıyla birlikte şehit düştü. O, Kürdistan kadınının takip etmesi gereken yolu bir kez daha gösterdi.

Nesim ORAL
Doğum yeri ve yılı: Şibebi (Kumdere) köyü-Dargeçit, 1967
Kasım 1987'de ARGK saflarına katıldı.

Nesim yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Ailesi yoksul olduğundan ötürü, ilkokulu köyünde bitirdikten sonra öğrenimini bırakarak, aile bütçesine katkıda bulunmak için çeşitli işlerde çalışır. Bir süre bağ-bahçecilik işlerinde çalıştıktan sonra, metropole giderek iş arar. Burada bulduğu tortu işlerde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulunur. Son olarak öğrendiği sıvacılık ve demircilik işlerinde çalışır.

Nesim yoldaş, ARGK'nin Askerlik Yasası gereği köylerinden Halk Kurtuluş Ordusuna asker olarak alınan dört gençten biriydi. Olgun ve sabırlı özellikleriyle kısa sürede uyum sağladı. O'nun olumlu özelliklerinin yanısıra yoldaşlarının da çabasıyla, Nesim yoldaşın askerliği tam bir gönüllülüğe dönüştürülmüştü. Günden güne gelişiyor, yoldaşlarına sevgisi gittikçe artıyordu. Atılgan ve cesur özellikleriyle düşmana kini yoğunlaşıyor, yurtseverliği derinleşiyordu.

Nesim yoldaş, mücadele saflarında bilincine vardığı devrimci yaşamı çok sevmişti. Geçmiş yaşamının anlamsızlığını; devrimci yaşam ve mücadelenin gerçek kurtuluş yolu olduğunu kavramıştı Nesim yoldaş.

Kış mevsiminde eğitime alınan Nesim yoldaş, belli bir gelişme sağlamıştı. Olumlu özellikler de kazanan Nesim yoldaş, 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde şehit düştü.

Mehmet Emin KAYA (Devran)
Doğum yeri ve yılı: Sağkol köyü Eruh, 1971
Mart 1988'de ARGK saflarına katıldı.

M. Emin yoldaş, daha çok genç yaşlarda olmasına rağmen, Kurtuluş Ordusu saflarına katıldı. Çok canlı, dürüst bir yoldaştı. Partiyi çok iyi tanıyordu. Bunda, ailesinin yurtsever olması ve uzun süreden beri Parti saflarında olan abisinin rolü de büyük olmuştur.

Devran yoldaş ilkokulu bitirmişti. Kendisi ve ailesi birçok kez düşmanın baskılarına maruz kalmıştı. Düşmanın bu uygulamaları, O'nu kinle doldurmuştu. Bu kinini, ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında düşmana kusma sabırsızlığı içindeydi. Fakat gencecik yaşında ulusal kurtuluş savaşçılığına doymadan fiziki olarak 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde şehit düşerek aramızdan ayrıldı. O'nun anısının gereği olarak da, yoldaşları direniş bayrağını daha da yükseltecekler.

Cemal KARAKAŞ (Rüstem)
Doğum yeri: Nusaybin
Mart 1988'de ARGK saflarına katıldı.

Rüstem yoldaş yoksul, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Öğrenimini ancak liseye kadar sürdürebildi. Aile bütçesine katkıda bulunmak için çeşitli işlerde çalıştı. Bu dönemde Kürdistan genelinde olduğu gibi çevresinde de yoğun devrimci çalışmalar vardı. PKK'ye sempati duyar ve görev ister.

12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesiyle PKK davasından tutuklanır. Bir müddet sonra delil yetersizliğinden serbest bırakılır. Bir ara arkadaşlardan kopuk yaşar. Ardından tekrar Partiyle ilişkiye geçip şehir faaliyetlerinde bir süre çalışır. Deşifre olunca kırsal alana alınır. Şehir çalışmalarında önemli bir gelişme kaydeden Rüstem yoldaş 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde şehit düştü.

Veli KUMAK (Şoreş)
Doğum yeri ve yılı: Cizre, 1972
Mart 1988'de ARGK saflarına katıldı.

Veli yoldaş, ilkokulu bitirdikten sonra öğrenimini sürdürmez. Ve daha çok genç yaşlardayken iş hayatına başlayarak kahvelerde işçi olarak çalışır.

Yurtsever bir ailenin mensubu olan Veli yoldaş, küçük yaşlardan beri yurtseverlik özellikleri taşıyordu. Kaybettiği babası sağken, aileden hep ulusal konular hakkında konuşur ve onun bu derin yurtseverliği Veli yodaşı da etkiliyordu. O'nun bu yurtsever özelliklere sahip olması, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duymaya yol açar. Veli yoldaşın yurtseverliğinin kökleşmesiyle birlikte, düşmana karşı kini de artar. Özellikle şehir merkezinde, serbestçe faaliyet yürüten yerli hainleri gördükçe, mücadele saflarına fiili olarak katılmak için sabırsızlanır. En nihayet, ilişki kurma şansını yakalayarak, mücadeleye katılma istemini belirtir. Bu isteği kabul edilerek, mücadele saflarına alınır.

Siyasi yaşamına Partimize katılarak başlayan Veli yoldaş, kısa sürede yoldaşlarına uyum sağladı. Dürüst özellikleriyle yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazandı. 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde şehit düştü.

Mehmet Vahaç DOĞAN (Delil)
Doğum yeri ve yılı: Gundikê Aliya-Midyat, 1968
23 Şubat 1988'de ARGK saflarına katıldı.

Delil yoldaş, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Maddi zorluklar nedeniyle ilkokul ikinci sınıfa kadar okuyabildi. Öğrenimini bıraktıktan sonra aile bütçesine katkıda bulunmak için, çobanlık ve karasabanla çift sürme işlerinde çalıştı. Bir süre bu işlerde çalıştıktan ve büyüdükten sonra kaçakçılık işine başlar. Devrimci mücadeleye fiili katıldığı döneme kadar bu işte çalışır.

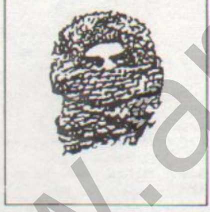
Delil yoldaşın Partimize sempatisi 1980 öncesinden başladı. Bu dönemde, Partiyle ilişkide olduğu gerekçesiyle tutuklandı. 2 ay kadar bir süre tutuklu kaldıktan sonra, delil yetersizliğinden beraat etti. 1983 yılında, yine aynı şüphe üzerine tutuklanarak ajanlık teklif edildi. Ama Delil yoldaş, her tutuklandığında direnip hiçbir taviz vermeyerek düşmanın çirkin emellerine alet olmadı; ona büyük kin besledi.

Düşmanın birçok baskı uygulamasına maruz kalan Delil yoldaş, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden her gün biraz daha etkilenerek sempatisi artar. Bizzat mücadele saflarında yer almak için arayış içerisine girer. Sonunda şehit Battal ve Kazım yoldaşlarla tanışır ve bu yönlü isteğini açıklar. Kısa bir süre sonra ARGK saflarında yerini alır.

Delil yoldaşın atik ve girişken bir yapısı vardı. Olumlu özellikleriyle yoldaşlarının sevgisini kazanmıştı. Askeri konularda deneyimli olan Delil yoldaş, 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde kahramanca savaşarak şehit düştü.

Koçero GÜLMEZ (Diyar)
Doğum yeri ve yılı: Derikfan (Kumdere) köyü-Gercüş, 1971
Mart 1988'de ARGK saflarına katıldı ve Bagok direnişinde şehit düştü.

Xebat
Doğum yeri:Güney-Kürdistan

Nevaf YILDIRIM (Celal)
Doğum yeri ve yılı: Serêkaniye köyü-Nusaybin, 1974
7.2.1988'de ARGK saflarına katıldı.

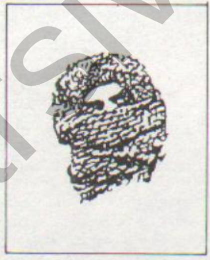
Celal yoldaş, yoksul-yurtsever bir ailenin çocuğu olarak doğdu. İlkokulu kendi köyünde okudu. Daha çok genç yaşında olmasına rağmen, zeki oluşu, akraba ve çevresinin yurtsever oluşu Celal yoldaşda yurtseverlik duygularını geliştirir. Düşmana karşı yoğun bir kinle doluydu. Bir amcası PKK'ye yardım ettiği gerekçesiyle tutuklanır. Ağır işkencelere maruz bırakılır ve kendisine ajanlık teklif edilir. Amcası direnip düşmana hiçbir taviz vermeyince işkenceyle katledilir. Bunun üzerine Celal yoldaş, düşmana daha da kinlenir. Partimiz saflarında bulunan bir başka amcasından da etkilenerek Partiye sempati duyar ve saflarda yer almak ister.

Arkadaşlar köylerine gittiğinde onları yalnız bırakmayan, görev isteyen Celal yoldaş mücadeleye fiilen katılır. Köylerinde ulusal kurtuluş sorunları yoğunca tartışıldığı için belli oranda bir bilince sahipti.

Nevaf yoldaş duyarlı, ihtilalci, sorunların çözümü için görüş sunan, yoldaşlarına bağlı ve sevgi dolu bir yoldaştı. 1 Nisan 1988 Nusaybin-Bagok direnişinde şehit düştü.

Cuma ...
Doğum yeri: Bismil
Eylül 1988'de ARGK saflarına katıldı.

Murat ... (Cemal)
Doğum yeri ve yılı: Cinibir köyü-Cizre
Mart 1988'de ARGK saflarına katıldı.

Cemal yoldaş yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Yaşamı her yoksul Kürdistanlı gibi zorluklarla geçmişti. Dürüstlüğüyle tanınan Cemal yoldaşda da Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine sempati doğar ve gelişir. Parti saflarında mücadelede şehit düşen yeğeni Cemal MAT'ın (Yasin) yerini almak için kendisi ile bir hesaplaşmayı yaşar. Evli ve birkaç çocuk babası olan Cemal yoldaşı, ailesi bir an düşündürür, ancak kısa süre sonra ailelerin de kurtuluşunun ulusal kurtuluş mücadelesine bağlı olduğunu kavrar ve tereddütsüz olarak ARGK saflarında yerini alır. Parti saflarında kısa bir geçmişi vardı.

Murat yoldaş, daha önce düşmanın dayatmaları sonucu silah alarak bir süre köy korucusu olmuştu. Ancak kısa sürede düşmanın bu kirli oyununu anlayarak "Kürdü Kürde kırdırtma" politikasını boşa çıkarıp bu göreve son vermişti.

Olgun, Cesur, yoldaşlarına bağlı ve kitlelere büyük bir sevgi, saygısı olan Celal yoldaş, birçok olumlu özellikleriyle unutulmayacak. Cemal yoldaş 1 Nisan 1988 günü Bagok direnişinde şehit düştü.

Bagok direniş kahramanları, şehitler için saygı duruşunda...

ALIŞACAĞIZ ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİNE

Sevgiyi bilir misin sen
Harap bir ülkeyi sevdin mi hiç
Ülkem benim
Kan, benim kanım

Sen de seversin biliyorum
Ama bir başka severim ben
Nasıl bir başka sevmem
Nasıl yaman ürpertmez içimi
Baharda hançerlendim ben
Baharda filizlendim

Ve DİRİLİYORUM
Yine her baharda

Ve alışacağım
Özgürlüğe karşı
Kölece yaşama mahkum olmuş
Yaşamımızı bedel olarak vermeyi

Ve alışacağız
Ölüme, mahkumiyete, sürgüne
Kölece yaşamın
temellerine vura vura

İsyan et
Etmelisin tüm hıncınla
Diplerinde isen tarihinin
Çatlat toprak ananın sinesini
Kayaları devirerek
Kendine hayat bulan
Çimenler misali

EKİLDİ DİRENİŞİN 20 TOHUMU

Her biri bir umut dünyası
Her biri bir direniş tarihi
Baharın bir cemre vaktinde
Ekildi direnişin 20 tohumu
Boyandı toprağın rengi
Şafağın kızılına
Dizildiler bir halaya
haykırdılar en soylu türkülerini
Yürüdüler adım adım
Karanlıktan aydınlığa
Apaydın bir gökyüzüne doğru
İnce sıskacık bedenlerin üstünde
Ve kocaman gözleriyle
Koca dağları
sığdırmışlar yüreklerine
Sevdaya tutuşmuşlardı
bir şafak vaktinde
Sevda ışık olmuştu yüreklerine
Son kez kaldırıyorlardı başlarını
Gömüyorlardı içlerine
güneşin rengini
En soylu bedenlerinde
İhanetin, puştluğun,
satılmışlığın tarihinde
Cesaretin en görkemlisinde
Zaferi umut ettiler
Düşerken dirildiler birer birer
filizlenen kurtuluşun toprağına
Demiri erittiler inançlarıyla
Bir özgürlük savaşında
Kahramanca düşerek
gömüldüler kalplere

10. YIL AFİŞ YARIŞMASI

PKK'nin 10. yılını doldurması vesilesiyle, bütün okuyucularımızın katılabileceği bir afiş yarışması açmış bulunuyoruz.

Çizilecek afişler, PKK'nin 10 yıllık mücadelesini dile getirir nitelikte olmalıdır. Kurşun kalem, sulu boya ve yağlı boya çalışması olabilir. Her yaşta ve meslekten okuyucularımız bu yarışmaya katılabilirler.

Yarışmada derece alan afişleri çizen okuyucularımız, gazetemizce mükafatlandırılacaktır. Ayrıca, gönderdikleri resimler afiş haline getirilecektir. Bütün okuyucularımızın gönderdiği resimleri gazetemizde ve diğer yayınlarımızda kullanacağımızı belirtiriz.

Yarışmaya katılan okuyucularımızın çizdikleri afişleri (resimleri) en geç 30 Eylül 1988'de elimizde olacak şekilde postaya vermeleri gerekiyor. Okuyucularımız, birkaç resimle de yarışmaya katılabilirler.

Resimler (afişler); **Serxwebûn, Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1/BRD adresine gönderilmelidir.**

Not: Yarışmaya katılan okuyucularımız açık ad ve adreslerinin yanısıra bir rumuz da göndermeliler. İsim ve adresler bizde saklı kalacak. Afişler (resimler) rumuzla yayınlanacaktır.

Adıyaman Direnişçileri Zafere Yürüyüşümüzde Yaşıyorlar

mine dikkat ve merakla bakıyordu. "Bu, şimdi küçük yaşta böyleyse ya da bir de büyürse" sözü çevresinin Mehmet yoldaşın hakkında belirttiği bir ifadeydi.

Oldukça içine kapalı bir yaşam sürdüren Kistanlılar, Partimizin '80 öncesi alanda sürdürdüğü çalışmalarla, içinde bulundukları durumdan sıyrılmaya, ülke ve halk gerçekliğimizi daha iyi kavramaya, dünyayı daha doğru öğrenmeye başlarlar. Bu süreçte Mehmet yoldaş da köye uğrayan hemen her devrimcinin dikkatini; uslu, ağırbaşlı, zeki davranışları ve çalışkanlığıyla üzerinde toplar. Bu andan itibaren devrimcilerle Mehmet yoldaş arasında sıcak ve içten bir sevgi ve saygı gelişir. Öyle ki Mehmet yoldaş, köye gelen her grubu mutlaka görür ve onları dikkatlice dinler, acil bir işleri yoksa onlar da mutlaka kendisini görmeden köyden ayrılmazlardı.

12 Eylül faşist cuntasının başa gelmesiyle birçok Parti militanı Partinin geri çekilme taktiğine uyarak bölgeden ayrılırken, belki de buna en çok üzülüp ağlayan Mehmet yoldaş olmuştur. O'nun bu durumu ayrılan tüm arkadaşlar üzerinde derin bir etki yaratır. Tabii bu durumda olan yalnız Mehmet yoldaş değildir. Yanıbaşında büyük önderler, halk kahramanları Faik ALAGÖZ, İ. Hüseyin COŞKUN, Ali Rıza SÖYLEMEZ vd. yoldaşlar da vardır. Bu yoldaşların hepsi '80 sonrası zor koşullarında devrimci çalışma sürdüren Müslüm ÇETİN yoldaşla ilişki halindeydiler. 1982'de İ. Hüseyin COŞKUN, 83'te Faik ALAGÖZ, 84'te A. Rıza SÖYLEMEZ resmen Partiye katılırlar. Yaşının oldukça küçük olmasından dolayı Mehmet yoldaş köyde bırakılır.

1985'te bölgeye gelen Parti güçleri, hemen Mehmet yoldaşı ararlar. Ancak kendisi pamuk toplamak için Diyarbakır'a gitmiştir. Döndüğünde ilk işi arkadaşları arayıp bulmak olur. Ve ilk karşılaşmada, "Demek ki benim de sıram geldi" der. Arkadaşlar biraz düşündükten sonra, "Ne sırası" diye sorarlar. O ise, "Ne sırası olacak, benim köydeki arkadaşlarım sırayla alındı, diğer grup bana seni de gelecekte alırız diye söz vermişti. İşte gelecek geldi ve ben de büyüdüm" diyerek karşılık verir. Bunun üzerine grup, kendisine geçici olarak yerinde çalışması için talimat verir.

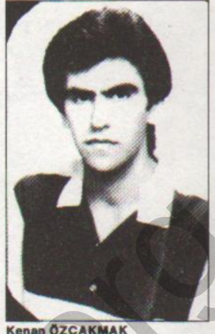
Mehmet yoldaş, yürüttüğü çalışmalar sonucu açığa çıkınca 1986 Nisan'ında illegal mücadeleye alınır. Mehmet yoldaş saflarda hiçbir zaman yabancılık çekmez ve zorluklardan hiçbir zaman şikayetçi olmaz. Ortaya çıkan ihanetler, peşpeşe süren operasyonlar, halkta mevcut olan bilinçsizlik, örgütsüzlük ve ürkeklik asla O'nun azmini sarsmaz. Tam tersine O'nun kin ve öfkesini artırır, daha çok kendisini mücadeleye vermesine yol açar.

Yaşının küçük olmasından dolayı gittiğimiz her yerde ilk başta kendisine çocuk gözüyle bakılan Mehmet yoldaş, konuşmaya başladığında ise derin bilgisi, doğru üslubu, hareket ve tavırlarıyla karşısındakini hayretlere düşürüp onlara, Partiye saygı, sevgi ve bağlılığı aşılardı. Ayrılma saati geldiğinde ise, gittiğimiz ailenin birçok ferdi birden Mehmet yoldaşın boynuna sarılır, "Yine gelin, bekliyoruz" şeklinde bağlılıklarını belirtirlerdi. Bazen onsuz gittiğimizde, "O'nu çok özledik" diye aile fertler bize O'nu sorarlardı. Halkın arasında derin bir bağlılık yaratan Mehmet yoldaş, aynı etkiyi tüm yoldaşları üzerinde de yaratmıştı. Her arkadaş O'nunla kalmak ve çalışmak istiyordu. Eğer "doğuştan PKK'li olma" terimi doğruysa, bu Mehmet yoldaş için fazlasıyla geçerlidir.

Mehmet yoldaşı anlamak ve uygulamak, hemen hemen PKK'yi anlamak ve uygulamakla eş anlamlıdır. Dolayısıyla militanın tek tek özellikleri üzerinde durma gereğini duymuyoruz. Yine de özetle belirtilmek istenirse; O, Partinin bir militanı ve önder kadrosu, ARGK'nin değerli bir komutanı, Adıyaman gençliğinin bir sembolü ve halkımızın yiğit bir evladıydı. O, kendisini tüm benliğiyle mücadeleye veren çekirdekten yetişme bir PKK'liydi.

Hüseyin YORULMAZ

Kenan ÖZÇAKMAK

Mehmet Alagöz (Hasari), Aziz Cömert (Sabri) yoldaşla Adıyaman dağlarında...

ARGK grubunun siyasi eğitiminden görevli ve bölge hazırlık komitesi üyesi olan **Hüseyin** yoldaş da Mehmet yoldaşla birlikte aynı çatışmada şehit düştü.

Hüseyin yoldaş, 1956 yılında Adıyaman'ın Gumikan (Çamyurdu) köyünde yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünya geldi. Evli ve 3 çocuk babasıydı.

1980 öncesi dönemde Adıyaman şehir merkezinde Parti hareketimizin mücadelesi gelişip güçlenmekteydi. Bu dönemde, köydeki arazi anlaşmazlığından ötürü Hüseyin yoldaş şehre ilgi duyarak oraya gider. Ancak köyle olan bağını koparmaz; O, hem şehirde hem de köydedir. Her iki alanda da mücadeleye aktif destek sunduğu gibi, yer yer eylemlere de katılır.

1980'de faşist cuntanın yönetime gelmesiyle tüm yurtsever çevreler üzerinde baskı ve işkence uygulanır. Bu dönemlerde Parti geri çekilme taktiğini uygular. Önemli bir kadro gücü dışarı çıkar. Hüseyin yoldaş, tutuklanmaların artması sonucu, içerde kalmanın sakıncalı olduğunu farkeder. Kolluk kuvvetlerince tutuklanmamak için bir grup arkadaşıyla birlikte Suudi Arabistan'a gider. Amacı burada çalışmaktan ziyade, devrimci mücadeleye destek vermek ve gerektiğinde de bizzat mücadeleye katılmaktı.

Hüseyin yoldaş, devrimci mücadele hakkındaki tasarılarını sıcak Arap çöllerinde gerçeğe dönüştürür. Yurtdışı alanında bir yanda ailesinin geçimi, diğer yanda ise Partisi için gecesini gündüzüne katarak çalışıp çabalar. O'nun iş arkadaşları arasındaki yoğun çabaları sonucu işçiler arasında belli bir taban oluşturulur. Hüseyin yoldaş önderliğinde geliştirilen çalışmaların bir ürünü olarak Partiye birçok kadro ve imkan sağlanır. S. Arabistan'ın gerici yasalarından ötürü, bu alana, Parti güç göndermiyordu. Bu nedenle, ulusal kurtuluşçu faaliyetliliğin sorunları alanda var olan güçlerle çözümlenmesi gerekiyordu. Bu durumda Hüseyin yoldaşın faaliyetlerdeki görevi kapsamlılaşarak ağırlaşır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin çıkarlarını ön plana alan Hüseyin yoldaş, ailesi ile ekonomik bağını de keserek, yüksek bir sorumlulukla görevlere sahip çıkar.

1987'nin baharında Hüseyin yoldaş, Parti tarafından, Mahsum KORKMAZ Akademisi'ne alınır. Burada siyasi ve askeri eğitimini başarıyla geliştirerek mezuniyet diploması alır. Daha sonra, bir grup yoldaşıyla birlikte Adıyaman bölgesine gönderilir.

Hüseyin yoldaşın da içinde bulunduğu grup uzun ve çetin bir yolculuk sonrasında, daha önceden bölgede faaliyet yürüten yoldaşlarına 27 Kasım 1987 günü ulaşır. Gruptakileri ilkin Mehmet ALAGÖZ yoldaş karşılar. Bu karşılaşmada, hem bölgedekiler hem de yeni gelenler için yaşam adeta yeniden başlar. Her bir yoldaşta, bölgede daha güçlü mücadele geliştirme azmi ve inancı daha bir artar. Onlar için bu buluşma günü, yoğun sevincin, mutluluğun ve kararlılığın yaşandığı bir gün olur. Neden olmasındı ki... Yıllarca taşınan özlemin gerçekleşmesi, eski tanıdıkların bir arada olması ve en önemlisi de, "Bir parça özgür vatan toprağı için" dağların doruklarında omuz omuza savaşmaya and içmiş yoldaşların birleşmesi...

Birleşme noktasında yapılar ortak toplantıdan sonra Sabri Hasari, Orhan vd. yoldaşlarla birlikte hemen çalışma programlarını başlarlar. Acil ve temel görevleri, grubun güvenliği için uygun sığınak ve barınak yapmak, siyasi eğitimlerini gerçekleştirmek ve alandaki devrim mücadelesi sorunlarını çözmek olur. Bölge birimine aktarılan bu takviye güçle birlikte alandaki çalışmalarda büyük bir canlanma görülür. Hüseyin yoldaşın bu gelişmedeki rolü büyük olur. Bu dönemde ilişkilerin gelişip yaygınlaşması, örgütlenmenin güçlenmesi, propagandanın nitelikleşmesi bu canlanmanın ürünleri olarak gündeme gelirler. Hele bir de baharı birlikte yaşasaydık...

Hüseyin yoldaş, kod isim olarak Partimizin önder militanı ve HRK'nin değerli komutanlarından Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaşın ismini kullanıyordu. Bu iki şehidi saygıyla anıp düşünürken, ne kadar şanssız olduğumuzu anlıyoruz. Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaş, büyük bir azim ve kararlılıkla Adıyaman bölgesine yönelmişti. Fakat alana ulaşmadan şehadete ulaştı. Aynı ruhla alana gelen Hüseyin yoldaş da 4 ay gibi kısa bir süre sonra şehadete ulaştı. Yoldaşlarının ve Adıyaman halkının kendisinden çok şey beklediği bir yoldaşı yitirmemiz, bizlere büyük bir acı verdi. Çünkü, bölgenin kendisine büyük bir ihtiyaç duyduğu ve kendisi de canla başla uğraştığı bir dönemde, fiziki olarak aramızdan ayrılarak ölümsüzleşti.

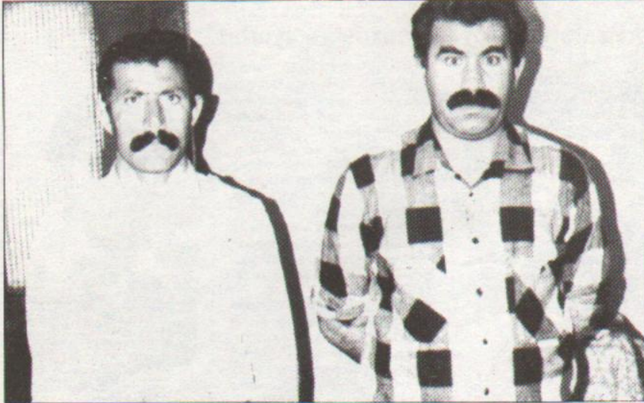
Hüseyin yoldaş büyük bir önder, eğitmen, güçlü propagandacı ve ajitatördü. O, gerçek bir proleterin PKK ideolojisini bilince çıkarmakla nasıl güçlü militan ölçülere ulaşacağının en çarpıcı örneğiydi.

Şehit grubun içinde bulunan diğer yoldaşımız da **Kenan ÖZÇAKMAK (Orhan)** yoldaştır. Kenan yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak Adıyaman'ın Hasanka (Yassıkaya) köyünde doğdu. İlkokula kendi köyü olan Hasanka'da başlayarak ilk öğrenimini tamamlar. Orta öğrenimini ise, imtihanla kazandığı Mardin lisesi yatılı bölümünde sürdürür.

Kenan yoldaş, öğrenimine devam ettiği bir dönemde, gerek okulda ve gerekse de çevre alanlarda Partimizin geliştirdiği mücadeleyle tanışır. Kısa bir sürede ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenir. Okuduğu okul, PKK'nin mücadelesiyle güçlendiği bir dönemde onun egemenliğine girmişti. Bu durumu gören sömürgeciler çareyi okulu kapatmakta bulurlar. Yatılı bölümde okuyan öğrenciler de Bursa'ya sürülürler. Sürgüne gönderilen öğrenciler arasında Kenan yoldaş da vardır. Orada Bursa Otelcilik ve Turizm Meslek Lisesi'nde öğrenimini sürdürür.

Kenan yoldaş, 1986 yılında okuduğu okulun son sınıfına devam ederken, Adıyaman'da devrimci eylemlerin patlak verdiğini duyacak ve bunun üzerine okulu bırakarak memleketi olan Adıyaman'a dönecekti. Döner dönmez bölgede faaliyet yürüten grubu aramaya koyulur. Kısa bir süre sonra grubu bulur. Gruba hemen faaliyetlere katılma istemini açıklar. Grup belli bir süre, bölgede legal olarak faaliyet yürütmesini söyler. Kenan yoldaş, aldığı talimat doğrultusunda kentte ve kırda yoğun bir çalışma yürüterek kısa sürede bir çevre oluşturmayı başarır. Artık illegal çalışmalara alınmak üzere olduğu bir dönemde, '87 Nisan'ında düşmanın elinde teslim olan bazı unsurların itirafları sonucu tutuklanır. Fakat, sayısı 30 kadar olan bir özel harekat timini oyuna getirerek kaçıp kurtulmayı başarır. Bu arada grupla bir türlü ilişki kurma imkanı bulamayan Kenan yoldaş, bu kez de ailesi tarafından yakalanıp devlete teslim edilir. Çözülen birçok tutuklunun, kendisi aleyhinde ifade vermesine ve her türlü işkenceye rağmen Kenan yoldaş direnerek, yüklenmek istenen suçlardan tek kelime bile kabul etmez. Üzerinde bir şey ispatlanamayınca iki ay sonra 1987 Temmuz'unda serbest bırakılır. Kenan yoldaş hemen alandaki ARGK grubu ile ilişkiye geçmeye çalışır. Kısa bir süre sonra da hemen ilişki kurar.

Çalışmalara katıldığı günden şehit düştüğü ana kadar en ufak bir sorun yaratmayan, ortaya çıkan her türlü zorluğa göğüs gererek büyük fedakarlıklar gösteren Kenan yoldaş, büyük bir azmin ve cesaretin sembolüydü. O'nun pratiği aydın-gençliğin, ulusal kurtuluş

Hüseyin Yorulmaz yoldaşın, PKK Genel Sekreteri A. Öcalan yoldaşla ülkeye gitmeden önce çektirdiği resim...

mücadelesine karşı görev ve sorumluluğunun gereklerinin neler oldukları sorusuna verilen en açık bir cevaptı. Birçok aydın bozuntusunun, bireysel kurtuluş amaçlarına hizmet eden sapkın çabalarına karşı; O, ulusal kurtuluş mücadelesine gerçek katkı sunan çabaların geliştirilmesinde yoğunlaşan Partimizin değerli bir militanı, ARGK'nin kahraman bir savaşçısıydı.

Grubun şehit düşen üyelerinden **İsmet ÇELİK**, 1987 yılında Kenan yoldaşın aracılığıyla Parti hareketimizle tanıştı. Bu dönemde Partimizle tanışan İsmet yoldaş, Adıyaman'da okuduğu Endüstri Meslek Lisesi'nde devrimciliğe başlar. Ancak uzun bir zaman geçmeden Kenan yoldaşla birlikte tutuklanır ve bir süre sonra yine Kenan yoldaşla birlikte serbest bırakılması ardından da devrimci çalışmalarını sürdüren ve okulunu bitiren İsmet yoldaş, 1988 Şubat'ında fiilen ulusal kurtuluş mücadelesine katılma önerisinde bulunur. Önerisi kabul edilerek eğitime alınır.

İsmet yoldaş, 1971 yılında Adıyaman'ın Narince köyünde dünyaya gelmişti.

Grupta şehit düşen beşinci direnişçi de **İmam AKYOL** yoldaştır. İmam yoldaş da İsmet yoldaş gibi, devrimci mücadeleye henüz yeni katılmıştı.

İmam yoldaş, 1968 doğumlu ve Adıyaman'ın Bahçelievler nüfusuna kayıtlıydı. 20 yaşına bastığında TC, O'nu askere almak ister, fakat O, düşmana askerlik yapmak istemez. Düşmana karşı savaşan ARGK'ye asker olmak için, bölgede devrimci çalışma yürüten gruba bu yönlü isteğini bildirir. İsteği kabul edilir ve mücadelede daha gelişmesi ve güçlenmesi için siyasi-askeri eğitime alınır. İmam yoldaş, sömürgeci düşmana askerlik yapmadığı gibi, ARGK'ye asker olmak ve Kürt gençliğine örnek olarak soylu davranışı sergilemekle de düşmana bir darbe daha vurur. Çünkü O, TC'ye askerlik yaptığında bir halk düşmanı olarak kullanılacağını, ARGK'ye asker olduğunda ise halk için savaşan bir kahraman olacağını biliyordu. İsmet yoldaş doğru yolu, pratiğiyle ispatladı.

O, örnek bir militan Kürt genci olarak sürekli mücadeleci Kürt gençliğinin kalbinde yaşayacak ve örnek alınacaktır.

Tüm şehit yoldaşlarımız, teslimiyete karşı direniş bayrağını yükselterek ölümsüzleştiler. Bizlere düşen, onların manevi komutası altında düşmanın üzerine daha fazla yürümek ve onu ülkemizden söküp atmaktır.

Mehmet, Hüseyin, Kenan, İsmet ve İmam yoldaşlar; anınız daima kalbimizde ve direniş savaşımızda yaşayacak ve güç verecektir. Biz, sizlerden ve diğer tüm şehit yoldaşlarımızdan aldığımız güçle, bağımsız Kürdistan'ı gerçekleştirmek için savaşacak ve anınızın bir gereği olan bu görevimizi mutlaka başaracağız.

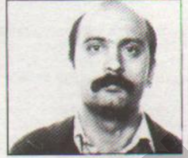
Adıyaman'dan silah arkadaşları
6 Nisan 1988

TEMMUZ AYI ŞEHİTLERİMİZ

BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN TOPRAĞI MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYORLAR

Salih KANDAL

İsmet DOĞRU

Ekrem BİDAL

Çiçek SELCAN

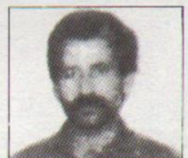
Yaşar KAHRAMAN

Emin SARIK

Mustafa BİLMEN

Vahap ÇOLAK

Kahraman Halk Savaşçısı Aziz CÖMERT (Sabri) Yoldaş Hunharca Katledildi

Keşif amacıyla bölgede çalışma yürüten birim sorumlusu Aziz yoldaş, görevi gereği beraber olduğu yoldaşlarından ayrılıp Kemerli köyü civarına gider. Burada köy korucuları tarafından görülür. Aziz yoldaşı gören kelle avcıları, O'nun devrimci olduğuna kanaat getirerek komplo planı hazırlarlar. Aziz yoldaşın yanına yaklaşarak, köylerine davet ederler. Aziz yoldaş, yanına yaklaşanların köy korucuları olduklarını bilmediği için, davetlerini kabul eder. Üzerinde otomatik piyade silahı da yoktur. Aziz yoldaş korucularla birlikte köye iner. Korucular bir yandan "yemek hazırlanıyor" diyerek Aziz yoldaşı evde alıkoyarlarken, diğer yandan korucular köyün ağası Ali'ye bildirirler. Bunun üzerine köy ağası ile çapulcu takımı hemen harekete geçerler. Ve barbar bir şekilde, Aziz yoldaşın kol ve bacaklarını keserek, katlederler. Böylesine alçakça vahşet örneği sergileyen çapulcu, uşak ve ihanet takımı Aziz yoldaşı katlettiklerini sömürgecilere de bildirirler.

Olayın yörede duyulması halinden halkın tepkisinin yükseleceğini bildikleri için, sömürgeciler, bu vahşeti; "bir teröristin gündüz saat 11.00 sularında köye geldiğini, bunun köylüler tarafından güvenlik güçlerine bildirilmesi üzerine köye gelen güvenlik güçleri ile terörist arasında 45 dakika süren bir çatışmada teröristin elinde patlayan bomba ile cesedinin yandığını" belirten bir açıklamayla basına yansıttılar. Fakat halk bu çarpıtma-yalan habere inanmayarak sömürgecilere ve onların hain-uşak takımına kin ve nefretini açığa vurmaktan çekinmedi. Bunun üzerine sömürgeciler, kendilerini halka karşı adil göstermek için, uşak takımını geçici de olsa gözaltına almak zorunda kaldılar.

Bu komploya karşı kararlıca direnerek, teslimiyeti mahkum eden Aziz yoldaş, 1957 yılında Adıyaman-Çamyurdu köyünün Karaağaç mezrasında doğmuştu. Yoksul bir ailenin mensubu olduğundan, daha küçük yaşlarda iken, ailesinin geçimine katkıda bulunmak için çalışmaya başlamıştı. Sürekli tarlada çalışan ve çobanlık yapan Aziz yoldaş, bu nedenle ilkokulu dahi okuyamamıştı. Küçük kardeşleri de çalışabilecek duruma geldiklerinde, Aziz yoldaş, bu kez şehirde iş bulup çalışır. Şehir merkezinde çalıştığı dönemlerde devrimci mücadeleye tanık olur ve bu mücadeleden olumlu yönde etkilenir. Devrimci mücadeleyi bir kurtuluş olarak görüp destek sunar. Ulusal kurtuluş mücadelesi ile tanıştığı bu ilk dönemlerde, askerliği geldiğinden askere gitmek zorunda kalır. Henüz TC'ye askerlik yapmayacak bir bilinç düzeyine ulaşamamıştı. Bu nedenle mücadelenin de yeni

yeni geliştiği bu dönemde Aziz yoldaş askere gider. Askerlik dönüşü mücadelenin artık kırsal alanlara da yayıldığını gören Aziz yoldaş, kendi köyünde, mücadeleye destek sunmaya devam eder. Kuryelik, bildiri dağıtma, afiş asma vb çalışmalar o'nun günlük faaliyetleri olur.

12 Eylül sonrasında, poliste teslim olan bazı unsurların ihbarı üzerine Aziz yoldaş da tutuklanır. Ancak kendisine yüklenilmek istenilen hiçbir suçu kabul etmez ve direnir. Bunun için kaçmanın planlarını yapar. "Gömdüğüm silah ve patlayıcıları göstereceğim" diyerek, kendisinin dağa götürülmesini sağlar, ve oradan kaçıp kurtulmayı başarır. Fakat, bölgedeki grupla bir türlü ilişki kurma imkanı bulamaz. Kaçtıktan bir hafta sonra, bu kez akrabaları tarafından sinsice yakalanıp düşmana teslim edilir. Aziz yoldaş, Adıyaman Kapalı cezaevinde kaldığı 1981-83 dönemi arasında da boş durmaz. Burada da devrimcilerle birlikte hareket ettiği gibi, devrimciler ve koğuşlar arasında kuryelik görevini de başarıyla yerine getirir.

1983 yılında tahliye olan Aziz yoldaş, yörede dağılan ilişkileri tekrar toparlamak için, elektrikçilik mesleğini bir araç olarak kullanarak devrimci çalışmalarını sürdürür. 1984 yılına gelindiğinde, bölgede illegal faaliyet yürüten Müslüm ÇETİN, Faik ALAGÖZ, İ. Hüseyin COŞKUN, ve A. Rıza SÖYLEMEZ yoldaşlarla bağlantı kurar. Aziz yoldaş gruba fiilen katılma hazırlığı içindeyken, Çamyurdu'nda gruplarla , düşman arasında çıkan bir çatışmada Faik ALAGÖZ ile A. Rıza SÖYLEMEZ yoldaşların şehit düşmeleri üzerine, grupla ilişkisi kesilir. Ama devrimci çalışmalarını sürdürmeye devam eder. Daha sonra 1985 yılında, bölgede faaliyet yürüten bir grupla ilişki kurar. Bir süre sonra, 1986 başlarında silahlı gruba fiilen katılır.

1986 bahar döneminde Adıyaman'da gerçekleşen eylemlilik atılımında Aziz yoldaş da yer alır. 4 askerin silahsızlandırılarak cezalandırılması eyleminde, şehit Mustafa ÖMÜRCAN ve Ömer ASLAN yoldaşlarla birlikte kendisi de başarı ile eylemde üstlendiği görevi yerine getirir.

Devrimci mücadeleye kendisini katık eden Aziz yoldaşın, örnek olacak bir çok özelliği vardı. Özetle diyebiliriz ki; O, cefakar bir köylü, emektar bir işçi ve kahraman bir halk savaşçısıydı. O, ülkesini sömürgeleştirerek insanlarını köleleştiren düşmana büyük kin duyan, kendi zaaflarına karşı Parti anlayışıyla mücadele eden, fedakarlığı ve dürüstlüğü halkın ve yoldaşlarının kalbinde yer eden bir ARGK savaşçısıydı.

Aziz yoldaşı sevmek ve anmak; O'nun emek verdiği devrim mücadelesini her türlü engel ve komplolara karşı koruyarak geliştirmek, intikam eylemleriyle bölgeyi yankılandırmak demektir. Biz ancak bu görevleri yerine getirmekle Aziz yoldaşın anısının gereğini yerine getirmiş ve acısını dindirmiş olacağız. Bu görevleri yerine getirmek için hiçbir fedakarlıktan çekinmeyeceğimize, bir kez daha Aziz yoldaşın şehadeti önünde söz veriyoruz.

Bir grup silah arkadaşı
15 Aralık 1987

Abdülmecit TOKYAY (Sadık) Yoldaş,
ÖLÜMSÜZ HALK ÖNDERİ OLARAK SÜREKLİ ANILACAKTIR

Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesine bağlılığı, halka duyduğu inanç ve zafere ulaşılacağına dair beslediği güven duygularıyla yaşamının önemli bir kesitini mücadele saflarında geçiren Sadık yoldaş; örgütleme, propaganda ve eylemsel alanlarda sergilediği başarılı pratiğiyle gerçek bir devrim kadrosu olduğunu ortaya koymuştur. Uzun mücadele yıllarının ağırlıklı bölümünü Mardin bölgesinde geçiren Sadık yoldaş, bu alanı dağ-taş, köy ve evlerine kadar oldukça detaylı tanımış, gittiği her köyde ve çevrede Parti militanlığının iyi bir uygulayıcısı olmuştur.

Devrimci olmadan önce çeşitli işlerde çalışarak ailesinin geçimini sağlamaya çalışan Sadık yoldaş, kendi yörelerinde hızla etkinlik kazanmaya başlayan ve mevcut siyasi çevrelerden çok farklı özelliklere sahip olan PKK hareketinde kendi ekonomik ve demokratik sorunlarının çözümünü görmüş ve fazla vakit yitirmeden onun saflarında aktif bir devrimci haline gelmiştir.

Sadık yoldaş, ailesi oldukça yoksul olmasına ve bakmakla yükümlü olduğu kalabalık bir nüfusa rağmen, profesyonel çalışmalara katılmıştır. Fazla bir bilince sahip olmamasına rağmen, yoldaşlarının pratiğine ve eylemlerine bakarak sonuç çıkarmış, tüm gücüyle bu mücadelenin önündeki engellere karşı savaşa katılmıştır.

1980 sonlarında ülke dışına çıkan kadro ve kadro adaylarının arasında yer alan Sadık yoldaş, burada 2 yıl boyunca hazırlık çalışmalarına katılmış ve 2. Kongre'de alınan karar uyarınca ülke pratiğine katılan ilk gruplarla birlikte yeniden Mardin alanına gitmiştir.

Kısa bir süre sonra varlığından haberdar olan sömürgeciler tarafından yakalanmış, ancak düşmana hiçbir sır vermeyerek, '84 yılında serbest bırakılmak zorunda kalınmıştır. Dışarı çıkar çıkmaz yeniden Partiyle ilişkiye geçen Sadık yoldaş, '87 baharına kadar bu zeminde faaliyet yürütmüştür.

Her koşul altında Partiye bağlılığını kararlılıkla muhafaza eden ve Partimizin önderliğinde sömürgeciliğe karşı yoğun bir savaş geliştiren halkımıza karşı sorumlulukla dolu olan Sadık yoldaş, olgun, gelişmeler karşısında sabırlı ve en uygun tavrı takınan, basitliklere asla düşmeyen bir halk önderi haline gelerek kitlelerin saygısını kazanmasını bilmiştir.

1987 baharında yeniden ülke dışına çıkan ve 3. Kongre sonrasında yapılan çözümlemelerle kendi pratiğini ve Partimizin geldiği aşamayı yeniden irdeleyen Sadık yoldaş, tüm yaşananları proleter çizginin süzgecinden geçirerek eleştiriye tabi tutmuş ve Partimizin doğru-devrimci hattına ulaşabilmek için yoğun çaba sarfetmiştir. Proletarya dışı eğilim, anlayış ve yaklaşımlara karşı Parti çizgisi silahıyla savaşan Sadık yoldaş, bir yandan da yeniden pratik-örgütsel faaliyetlere katılmak için kendisini yetkinleştirmiştir. '87 yılı yazında ülkeye dönen ve Mardin alanında çeşitli düzeyde sorumluluklar üstlenen Sadık yoldaş, Kızıltepe ve Derik alanlarında çok sayıda eyleme katılmanın yanısıra, kitle ilişkileri ve örgütleme çalışmalarında da verimli bir pratiğin sahibi olmuştur. Düşmanın, ailesi ve kendisi üzerindeki tüm oyunlarını boşa çıkaran ve en ufak bir ikircikliğe kapılmayan Sadık yoldaşın olgun, sabırlı ve yapıcı yaklaşımları ilişkide olduğu her çevrenin saygısını kazanmasını sağlamıştır.

1987 yılı sonları ve '88 yılı başlarında da oldukça hareketli bir sürecin ardından meydana gelen Bagok çatışması sonrasında kendi görev alanında harekete geçerek düşmana ve onun işbirlikçilerine peşpeşe darbeler vuran Sadık

yoldaşın da içinde olduğu grup, Kızıltepe ve Derik'te kısa sürede birçok başarılı eylem gerçekleştirmiş ve düşmanı büyük şaşkınlık, panik içerisine sokmuştur. Böylesine yoğun bir eylemliliğin yaşandığı bir köy girişinde düşman güçlerin pususuna düşen Sadık ve yanındaki 6 yoldaşı, saatlerce süren çatışmada kahramanca direnerek şehit düşmüşlerdir.

Bu yoldaşlarımızın bizzat yaşamlarıyla ve son nefeslerine kadar ortaya koydukları gerçeklik, bizlerin örnek alacağı ve daha da büyüteceği direniş gerçekliğidir. Sadık yoldaşın dilinden düşürmediği ve pratiğiyle de ortaya koyduğu sömürgeci barbarlardan mazlum halkımızın intikamını almak için koşulsuz direniş ilkesine sahip çıkacak ve onların bıraktığı kutsal mirası mutlaka ama mutlaka hedefe ulaştıracağız.

I-KDP'nin Komplosunda Sabır SAKİN Yoldaşı Şehit Verdik

Şemdinli alanında faaliyet yürütmekle görevli bir grubumuza karşı I-KDP'nin düzenlediği bir komploda 1 savaşçı şehit düştü, 3 savaşçı ise yaralandı.

I-KDP'nin ulusal kurtuluş güçlerine karşı düzenlediği yeni bir komplo olan bu saldırı yeni değildir. Bu saldırıdan önce de I-KDP güçleri PKK militan ve savaşçılarına karşı çeşitli komplolar düzenlemişlerdi. Yine bu alanda 1985 yılında bir komplo ile Hamit AVCI katledilmiş, bunun yanısıra PKK taraftarı Ahmet ve Cihangir SAKİN TC ile işbirliği içinde katledilmiş, Vahap DEMİR adlı ARGK savaşçısı ise yaralı olarak düşmana teslim edilmiştir. Yine 1.5.1988 tarihinde Şêx Mehemedê Xalıt'ın Makara sorumluluğunu yapan unsurlar tarafından ARGK birliğine kurulan bir komploda bir savaşçı yaralı olarak ele geçirilmiş ve TC'ye teslim edilmiştir.

Bu örneklerden de görüldüğü gibi "peşmerge" kılığı altında kendilerini gizlemeye çalışan feodal egemen güçlerin ve ilkel-milliyetçiliğin savunucusu güçler, gelişen bağımsızlık mücadelesine karşı TC ile birlikte saldırılar düzenlemektedirler.

Güney Kürdistan'ın Şemdinli sınırında bulunan Zêtê köyünde üstlenen bu çevreler, şimdiye kadar geliştirilen bütün komplolarda rol oynamış ve TC ile olan işbirliklerini sürdürmüşlerdir. Hatta sınır alanında saldırılarını köylülere bile yöneltmişlerdir. Sınır üzerinde bulunan yöre halkı buradan göç etmesine rağmen, sözkonusu çevreler TC'ye dayanarak burada varlıklarını devam ettirmişlerdir.

Bu güçlerin en son komplolarından biri 1 Mayıs 1988 tarihinde gerçekleştirildi. Şêx Mehemedê Xalıt'ın Makara sorumluluğunu yapan unsurların başını çektiği bu güçler, Zêtê köyüne giden bir ARGK grubuna komplo düzenlerler. Zêtê köyüne görev gereği giden ARGK grubuna karşı bu güçler komplo hazırlığına başlarlar. Başlangıçta hazır olmadıklarından dolayı, ARGK grubuna yönelmeyi hemen göze alamazlar. Fakat grubun köye yeniden uğrayacağını tahmin ederek, alttan altta komployu tezgahlarlar.

Bir süre sonra ARGK grubu Zêtê köyüne yeniden gider. Burada, bu güçler grubu çember içine alarak, teslim ol çağrısında bulunurlar. ARGK grubunun teslim olmayarak, hemen direnişe geçmesi karşısında bu grubun tezgahlamak istediği komplo da boşa çıkar.

ARGK grubu sürekli olarak, bu güçlere çağrıda bulunur: "Sizinle çatışmaya gelmedik. Yaptığınız şey tam bir halk düşmanlığıdır, bu iğrenç emellerinizden vazgeçin, yolumuzdan çekilin" biçiminde ısrarla yapılan çağrılara karşılık, bu güçler gözükara bir biçimde saldırılarını devam ettirirler. Bunun üzerine ARGK birliği, bu güçlerin istediği platformda savaşmamak için çemberi yararak geri çekilir. Ancak, saldırı esnasında gruptan kopan bir savaşçımız yaralı olarak ele geçirilir. Bu güçler, yaralı olarak ele geçirdikleri bu savaşçımızı, kelle avcılığı mükafatı karşılığında TC'ye teslim ederler.

Bu saldırıdan sonra esas komplo ise 16 Haziran 1988 tarihinde gerçekleştirilir. Saldırıda 15 dakika yoğun ateş altında kalan

ARGK birliğinden Sabır SAKİN (Şoreş) yoldaş, aldığı iki kurşun yarası ile şehit düştü.

Olayın gelişimi şöyledir: Şemdinli'de faaliyet yürüten bir ARGK gerilla grubu, çalışma alanına gitmek amacı ile konumlandığı bir esnada saldırıya uğrar.

ARGK grubu daha önce yörede bulunan zomlara uğradığından, grubun alanda bulunduğundan I-KDP'liler bilgi sahibi olurlar. Daha sonra 3-4 kişilik bir peşmerge grubu av bahanesi ile, grubumuzun bulunduğu alanda keşif yaparlar. Nitekim grup alanda gezdikten bir müddet sonra, içlerinden biri gerillaları görüp, yanlarına geliyor. Gerillalar, kendilerinin "PKK'li ve ARGK birliğine mensup olduklarını ve bir müddet dinlendikten sonra yollarına devam edeceklerini" söylerler. Buna karşı KDP'li peşmerge ise, gruba "rahatınıza bakın", "Makara'ya da gelebilirdiniz" cevabını verdikten sonra arkadaşlarına da seslenerek "su bulanıktır, yukarıdan geçin" diyor. Daha sonra alandan uzaklaşıp gidiyorlar.

Bunların ayrılmasından yaklaşık yarım saat sonra kalabalık bir I-KDP grubu yeniden alana gelerek üç koldan arkadaşların etrafını çevirmeye çalışırlar. Bu esnada grubumuz yerini değiştirmiş ve 15 dakika uzaklıktaki bir mesafede mola halindedir. Grup etrafının sarıldığını gördüğünde ise, alanı terketmek için yoluna devam eder.

Grubun ayrıldığını farkeden KDP'liler gruba bir yandan "teslim ol" çağrısı yapıyor ve diğer taraftan'da önemli noktalara konumlanıyorlar. Grubumuz ise kendi yoluna devam ederken diğer taraftan da kendileri ile çatışmak istemediğini, çatışmanın kendilerine de fayda getirmeyeceğini, Kürt kanı dökmenin düşmana fayda getireceğini açıklıyor; ve sık sık bu çağrıda bulunarak, çatışmak istemediğini söylüyor. Hatta bazı arkadaşlar, isimlerini de açıklayarak, kendilerinin PKK'li olduklarını belirtiyorlar. Bütün bu çabalara rağmen, KDP grubu ateş açıyor ve ateşi 15 dakika kadar yoğun bir şekilde sürdürüyor.

Grubumuz, bu çatışmanın halkımızın çıkarına vereceği zararı bildiğinden, KDP grubuna herhangi bir karşılık vermiyor. Ateş kesmeleri için de sürekli bir biçimde çağrılarını yineliyor.

Grubun ateşe karşılık vermemesi sonucu, arkadaşların yanına gelen KDP'liler önce grubun silahlarına el koyarlar. Ancak daha sonra silahlarını gerisin geriye vererek "sizi tanımadık, cahş zannettik" deyip geri gidiyorlar. Halk arasında da, olayda baştan beri izledikleri komplocu mantığı gizlemek için, bu yönlü propaganda yapıyorlar.

Olayın gelişiminden ve daha önceden meydana gelen örneklerden de görüldüğü gibi, sınır üzerinde bulunan KDP güçleri TC ile içerisine girdikleri ilişkiler sonucu, PKK savaşçılarına karşı komplolar düzenlemektedirler. Gelişen bağımsızlık çizgisi karşısında gerici yüzleri açığa çıkan ilkel milliyetçi, feodal aşiretçi güçlerin komploları, halkımızın düşmanlarına hizmet etmektedir. Bu güçler, kendi varlıklarını ayakta tutmak için düşmanımızla her türlü ilişki içerisine girmekteler. Bu tür bir ilişki halkımıza ve bağımsızlık mücadelesine zarar verdiği gibi, bu güçleri de yaşatmaya yetmeyecektir. Kürdistan halkı, kendi bağımsızlığına zarar veren ve değerli evlatlarının kanına bulanan ellerden mutlaka hesap soracaktır. Bu güçlere çağrımız, halkımıza ve mücadelesine karşı daha fazla suç işlemeden doğru yolu seçmeleridir.

Silah arkadaşları

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Şubat-Mart 1988'de Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde, eğitim devresi öğrencilerine yönelik olarak yaptığı konuşma:

Kurallı Devrimcilik Zaferin Güvencesidir

Gerillanın yaşamına ilişkin olarak yapılan tahliller, belirlenen kural ve kaideler, esas olarak somut yaşamda dile gelecektir. Fakat burada da bunun üzerinde yoğunlaşmak, bunu düşünce ve davranışın odağı haline getirmek, tasavvur ve plan gücünün bunun uygulanmasına dökülmesi gerekiyor. Eleştiri ve özeleştiri sürekli bunu sağlamayı amaçlamalıdır. İçine girilecek ortam ve tempo bunu gerektirmektedir. Çünkü günlerin neler getireceği belli değildir. Biz işlerimizi ne kadar sağlam alır, günlerimizin değerlendirmesini ne kadar keskin yaparsak, yıllardır harcadığımız çabalar da o ölçüde ürün verir. Yani bağımsızlık doğrultusunda geliştirdiğimiz çabalar filiz verir, sürgü verir ve çiçek açar. Hepinizin dört gözle beklediği de budur. Eğer özgürlük davasında çok samimiyseniz ve gerçekten kendinizi buna verirseniz bu böyledir. Bu kadar yılın çabası böylesi günleri gerçekleştirmek içindir. Zaten bir devrimcinin de bundan başka amaçları olamaz; o, yaşamı bu amaçlar etrafında birleşen savaşan grupta gerçekleştirir. Zaten bizde her türlü yaşam burada yoğunlaşmıştır. Yaşam burada sürdürülmezse, yaşam burada yeniden kendini şekillendiremezse her şey boştur. Biz de bunu önlemek için kendimizi tüm gücümüzle yeniden yaratıyoruz, yeniden tamamlıyoruz. Artık bizde hiç kimse yaşamı sıradan kılamaz. Bütün kesinliğiyle söylemek gerekir ki; bu kadar altüst oluştan sonra kimse kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Bu uğurda dökülen bunca şehit kanı ve direniş vardır. Bunun karşısında düşman bile büyük bir korkuyu yaşarken; bu değerler karşısında mücadele saflarında olup da, kendine çeki düzen vermeyecek bir kişi düşünülebilir mi? Düşmanda bu kadar korku yaratan ve şimdiden bir yığın gelişmeye yol açan bu gerçekliğimiz bizim için çok daha güçlü etkilere sahiptir.

Gerçeğimiz bu olmasına rağmen, birçok ögemiz, soruna bir gerilla yaşamı tarzı ile yaklaşmıyor, adeta bu yaşamla oynayabilecek bir gözle yaklaşıyorlar. Bunlar, bu savaşın kural ve kaidesini pratikte bilmelerine rağmen, pratik uygulamada kendilerini yeterince sorumlu hissetmeyen bir davranış içerisine giriyorlar. Bu ise, ortaya çıkan yetersizliklerin kaynağını oluşturan bir tutumdur. Gerek örgütlenmeye ve gerekse de silahlı mücadeleye ilişkin kuralların yeterince işletilmemesi, birçok alanda bunlara hiç uyulmaması ortaya çıkan kayıplarımızın nedeni olmaktadır. Bazıları, örgütlenmeden adeta vebadan kaçar gibi kaçıyorlar. Yine, bunlar değerlerin üzerine adeta bir karabasan misali çöküyorlar; Parti silahı ile oynuyorlar. Tabii bu değerlerle oynamanın, kuralları yeterince işletmemenin ağır bedelini de, hiçbir şey elde etmeden, bu tip yaklaşımların sonucu olarak ödüyorlar. İşlenen bir hata, kuralsızlık ve gizliliğe uymama sonucunda birliklerimiz kayıp veriyorlar.

Kayıplarımızın Nedenleri

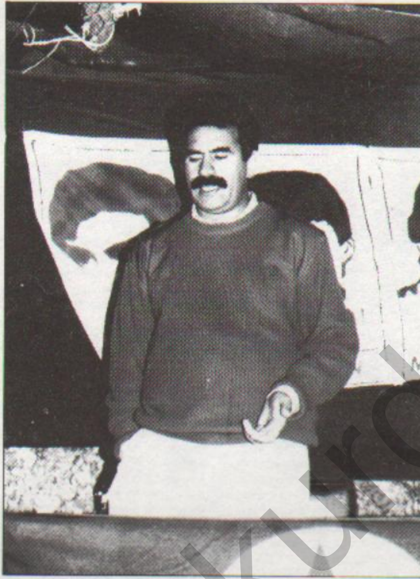
Kayıplarımızın nedenleri biliniyor. Bu nedenleri gidermek için neden kurallara yeterince riayet edilmiyor? Bilinmesine rağmen, neden uygulanmama, kurallarla oynama, gerilla yaşamına üstün bir değer biçmeme biçiminde ortaya çıkan eksikliklerin nedenlerine daha köklü bir yaklaşımı göstermek gerekiyor. İlk başta, hemen şu soruları sormak gerekir: Burada tutarlı yurtseverlik var mıdır? Özgürlük meselesi esas alınıyor mu? Bütün belirttiğimiz hususlar da anlamını son tahlilde bu noktada bulur. Yine burada Parti çizgisi esas alınmış mıdır?

İşte burada bir de sınıf önyargıları devreye girince kaybediyorlar. Burada hizipçi bir çıkış sözkonusu olabilir mi? Zaten buna da güç yetiremiyorlar. Yaptıkları tümüyle bir tepki olayı oluyor ve savaşı geliştiremiyorlar. Biz bu tip anlayışları ve engellerini bu kez kırmak durumundayız. Bazılarına düzelmeleri için pratik bir şans daha tanısak da, bu tip adamları bundan sonra görevlendirmeyeceğiz. Bu konuda kendilerini kesin bir şekilde düzeltmeleri şarttır.

Dönemin nazikliği gözönüne getirildiğinde bunlar kendileriyle birlikte birçok şeyi de götürüyorlar; ve bu konuda Partiye, gerilla hattına karşı son derece hesaplı davranışlar içerisine giriyorlar. Zaten her zaman bütün çalışmalarda kendiliğindenlik ve bu konuda tamamen işleri oluruna bırakma, bu hatalı anlayışların hayat kaynağını oluşturur. Parti ortamına böyle geliyor, Partiyi böyle yaşamak istiyorlar. Baştan itibaren bunlar, yoldaşlık ortamına girişi önemli yetmezliklerle ele aldılar. Zor ve önemli anlarda ulusal ve sınıfsal çıkarlara uygun dönüşümlere sıra geldi mi, burada da yan çiziyorlar.

Disiplin önemlidir. Burada disiplini yaratıcı bir biçimde uygulamak bir çare olabilir; ama ondan daha fazla kendi kurallarımızı uygulamak önem taşıyor. Yani çalışma tarzı çok yetkince hayata geçirilmelidir. Buradaki faaliyetlerimiz gözönüne getirilirse görülecektir ki, bunlarla savaşım hem nitelik hem de nicelikçe daha güçlü çalışma tarzına ulaşmakla bütünleştirilmiş; eğer bunlar biraz geriletilmişse bu böyle mümkün olmuştur. Mesela onlar her şeyi kendileriyle birlikte götürmek isterler, bunlar "benden sonrası tufan" denen anlayışın sahipleridirler. Biz bunu çok net olarak gördük. Biz "adam"ı sağ tasfiyeci anlayışlardan çekmeye çalışırken, o kendisiyle birlikte elinin ulaşabildiği herkesi de çekmeye çalıştı, başkalarını kendisine suç ortağı yapmak istedi. İşte burada bu çelişkinin karakterini anlayamayan ve nereye götürmek istediğini bilmeyen, savaş kurallarına hakim olmayan, kesinlikle Parti hattını esas almayan, bu konuda tutarlı ve kesin davranamayanlar sürüklenip gittiler. Hem de bunun farkına bile varmadan. Biz bunları çok net gördük. "Ben giderim, her şey de benimle birlikte bitsin" anlayışının sonucuydu bu. Birçok kayıplarımızda bu tutumu görmek mümkündür. Bazı yerlerde bir yoldaş kendini canı siperane feda ederek, birçok değerin kurtulmasına yol açarken, bazıları da kendisiyle birlikte çok şeyi gömmek isterler. Bu da, o anlayışın bir ürünüdür. Yani mezara girerken bile böyle giderler. Bunlar tutucu anlayışlardır. Gerillayı niçin geliştiremediğimiz, çok önemli imkanları niçin değerlendiremediğimiz sorusunun cevabı da bu gerçekte saklıdır.

TC, bizden 1984 sonrasında çok büyük bir gelişme bekliyordu. Yani hazırlıklarımızın sonucundan

çok ürküyordu. Değerlendirmelerinde de bunu ifade etmekte ve PKK en azından o bölgede bir halk ayaklanmasını yaratmaktaki amacına tam ulaşamadı demektedir. Yani, potansiyel olarak bir ayaklanmayı mümkün görüyor ve tedbirlerini ona göre alıyorlar. Ve bütün bunlar karşısında kendisine göre bizi başarısız kabul ediyor. Bunda doğruluk payının hiç olmadığı söylenemez. Bu konuda biz de, ilişkilere dayatılan tasfiyeciliği ve çalışmaların önünün nasıl tıkandığını biliyoruz. Halen bu anlayışın sahipleri en alçakça tutumlar içindedirler. O halde bunlar işin başında bulundukları ve diğerleri de buna koyun gibi boyun eğdiği müddetçe elbette ki gerilla gelişmeyecektir. Bu aşamada bizim birkaç kendine sevdalı ve son derece kendiliğindenci anlayışın sahiplerine Parti faaliyetini, onun en önemli çalışmasını terketmemiz, bütün Partiyi ve de halkı mutlaka başarılması gereken bir dönemde acı bir yenilgiyle karşı karşıya bırakmamız anlamına gelirdi. Hiçbir biçimde kabul edilemez olan bu durum, açık ki hiçbir izaha da sığamazdı. Bu konuda görev, bu konuda yetkinleşme, bu konuda açılım, bu konuda gerilla komutanlığına ve gerilla kuruluşuna yönelme çok önemlidir. Bugün Kürdistan sathında bu savaşın geliştirilebileceği çok saha var, çok geniş olanaklar çıkmış, eğer buna en ters tutumlarla tasfiye dayatılırsa, o zaman orada düşmanın bile yapmaya cesaret edemeyeceği şeyler ortaya çıkar. Bu kamp ortamında bile tasfiyeci-provokatif faaliyetler kendini nasıl gösterdi? Bunlar, ne kadar kritik bir durumdan geçtiğimizi incelemə zahmetine bile girmediler. Bunlar yüzde bir ihtimal dürüst olsalardı, bu kadar amansız koşullarda bir çalışmanın özü nedir, ona neler katılabilir demeleri gerekiyordu. Halen duyarsız, halen yetersiz olanlara da sormak gerekiyor: Dönemin olanca hassaslığı ortadayken, görevler hataları çok pahalıya ödettirirken neyle uğraşılıyor?

Teoride Bilinenler Pratiğe Neden Aktarılamıyor?

Kürdistan'da Zor'un Rolü kitabının hazırlanışında bazıları bize yardımcı oldu ve biz aylarca onun üzerinde eğitim yürüttük, ama sonra şaşırtıcı bir biçimde gerillanın asgari kuralları bile uygulanmadı. Bir kitabın yazılmasında, kelime kelime düzülmesinde göz nuru dökenlerin pratikleri nasıl böyle olabilirdi? Burada ya bir artniyetlilik, ya da tam bir oportünizm örneği ile karşı karşıya idik. İşte bizim burada bu çabaları bu denli derin ele almamızın nedeni budur. Belirttiğimiz gibi, gerekirse kulaklara küpe takmamızın nedeni budur. Ya böyle anlayıp uygulayacaksınız ya da hesaplamayı tam yapmanız gerekir. Herkes bir anlayış içindeymiş de(!) haberimiz yok. Oysa bu anlayışlar sahiplerini bile kurtaramıyor, onlara en ufak bir onur vermiyor; tümüyle yaramazlık ve çocukluk hastalıklarıdır bunlar. Zaten oportünizm öyle bir hastalıktır ki, bir defa kendine sevdalandı mı ne yapsan bu hastalıktan onu kurtaramıyorsun. Lakin yine de savaş kararlılığımız var, savaşı ilerletme var. Bunlarla savaşmaya devam edeceğiz.

O halde her şeyden önce burada gerillanın kuruluşu sorunu üzerinde durmak gerekiyor. Acaba, bu konuda hiç kimse en sıradan bir çabayı bile gösterebildi mi? Çok sayıda birliğin bu konudaki pratikleri buna olumlu bir yanıt vermiyor. Acaba bunlar birbirlerine mi bakıyorlar? Ellerine verileni en kötü tarzda kullanma, beğenmeme, tüketip geri çekilme hala yoğunca yaşanıyor. Adamın niyetinde savaş yok, fakat öte yandan da ölse de mevkiyi bırakmıyor. Tükeniş dönemindeki Osmanlı paşalarına benziyorlar. Ordu dağılmış, ama o hala kendisini "paşa" zannediyor. Oysa böyle bir şey olamaz. Bunların iliklerine kadar kariyerizme battıkları söylenebilir. Fakat kariyer bir kurum dışında olamaz, yani onun da belli basamakları olur. Fakat işin garibi de burada; bunlar mevki ve kurumları bizzat yok ediyor ve bunun üzerinde ucuz generallik sevdasına düşüyorlar. Türkiye sol ortamında veya Kürdistan'da o sahte reislik, ağalık olayında bu durum çokça karşımıza çıkarıldı. Bunlar mevki yarışı için gözü dönmüşçesine hesap yaparlar ve buna da politika derler. Bu konuda çok sinsidirler ve göstermeyecekleri düşkünlük yoktur. Fakat bir kurum yaratma, bunu esas alma onların sorunu değildir. Onlar bunu sadece manevi kuvvetlere havale ederler. İşte bu noktada da Parti Önderliğini en kötü tarzda kullanma gündeme gelir. Parti Önderliğinin, bu konuda gerçekten hiçbir örgütte rastlanmayacak bir sorumsuzlukla değerlendirildiğini belirtebiliriz. Adam bir defa kendi dünyasına dalmış, PKK'de azıcık sorumluluk duyanların bile yerine getirmesi gereken mutlak görevler onun nazarında bir hiçtir. Biraz demagojiyle her şeyi halledeceğini zannetmektedir. Açık ki bir insan kendini aldattığında, o artık her türlü sahtekarlığı da yapabilir. Fakat bu en tehlikeli olanıdır. Diğer hırsızlar fazla zarar vermeden biraz çalıp çarparlar, ama burada olan bir halkın tüm umutlarına ve sayısız emek sahiplerinin zorbela bir araya getirdikleri değerlerin çaktırılmadan tüketilmesi oluyor. Onun için sorumsuzluk burada tehlikelidir. Çünkü, bu adamlar böyle davrandılar, bu savaşın geliştirilmeyişinin müsebbipleri olarak ortaya çıktılar. Tabii ki diğerleri de önemli oranda bundan etkilenerek, sorumsuzluğu geliştirdi, yaygınlaştırdı. Yaygın bir sorumsuzluk yaşandı. İnsan hayret ve nefret ediyor; ki, bunlar bırakalım her türlü mücadele kurallarını, yaşam kurallarını da bir tarafa atmışlar. Normal toplumsal yaşam kurallarını da önemli oranda ihlal eden o adi mahkumlaşma konumlarına kadar girebilmişler.

Gerillanın Prestijiyle Oynandı

Birliklerimizin bazen yemek peşinde koşan birliklere dönüştüğünü biliyorsunuz, söylüyorsunuz. Bu durumlar gerillanın şanı, şöhretini beş paraya düşürür. Oysa bizde gelişen savaşçılık bugün her bakımdan sonuçlar doğuran bir savaşçılıktır. Şimdi, burada sergilenen halkla ve gelişmeye oynama pratiğidir ve bu tip ögelerin dayandıkları ise temel değerlerimize yabancılık ve inançsızlıktan başka bir şey değildir. Fakat bunlar diğer yandan da Partinin yükselen prestijini kolay kolay bırakmak istemiyor, kendilerini hak ve yetki sahibi görüyor. Ve işte burada diğer sınıf anlayışlarının dayatmaları ve koşullandırmaları devreye giriyor. "Eğer bize yaşam hakkı yoksa, size de tanımayacağız, benim kişiliğim budur, bütün Parti kişiliğini de buna indirgeyeceğiz" diyorlar. Bunu adeta bir nolu meselle haline getiriyorlar. Yenilgiyle karşı karşıya mı gelmişiz, tıkanmış mıyız, hiç umurunda değil; hatta savaşın geliştirilmeyişine içten içe seviniyor. En ileri düzeyde birçok ögede gördüğümüz şu ki, aslında nihai bir yenilgiden zevk alacaklar ve özellikle de benim bu yenilgiyi kesin yaşamamı kendi kurtuluşları için çok önemli bir aşama, önemli

bir ihtiyaç olarak görmüşler. Provokatif ögelerin bu konudaki beklentileri biliniyor. Ama utangac sağcıların durumu da bundan pek farklı değil, açık olmasa da içten içe bir beklentiyi yaşamışlar. İtiraf etmeseler de gerçek böyledir.

Bu tipler Parti taktiğinden rahatsızdırlar. Bu taktiğin başa bela olduğu düşüncesindedirler. Elbette bu tipler, mevcut imkanları son derece yerinde kullanarak savaşı geliştirmezler. Nitekim öyle olmuştur. Bunlar 1982'lerde özellikle de yurda dönüş konusunda tahmin etmediğimiz düzeyde, özellikle provokasyonun açığa çıkmasıyla birlikte gittikçe kendini etkili bir biçimde dışta ve içte hissettiren gelişmeler oldu. Ve biz bunu o zaman hayretle müşahade etmiştik. Bunlar, kadro ve savaşçıların dörtte üçünün aslında provokatif eğilimin altında olduğunu söylüyorlardı. O dönemde bunların isyar çağrılarımızdan kesin etkileneceklerini sanıyorduk. Fakat adam iç yapıyı iyi gözetlemiş, iyi etkilemiş ve nitekim hayat biraz da bunları zorladığından dolayı provokatif yaklaşım önemli oranda ögeleri etkilemişti. Zindanda da öyleymiş. Başlangıçta dayatılan ihanet, yüzlerce kişiyi etkileyebilecek duruma geliyor. Bu konuda özel olarak çalışma yapmışlar. Ellerinde imkan var. Savaşın amansızlığı karşısında güdülere hitap edip onları geriye çekme olanakları vardır. Bunlarla boğuşmanın nelere mal olduğu biliniyor. Bunlara karşı savaşı geliştirme yönündeki değerlendirmeleri gördünüz, okudunuz. TC'den daha fazla öfkeli oldukları açıktır. "Ne diye savaş gelişti" diye feryat ediyorlardı. Halbuki şu anda, TC'nin genelkurmayı bile, "PKK ile yaşamaya kendimizi alıştırmalıyız" diyor. Ama bizim baylar bu konuda öfkeliler; "PKK niye çıktı, niye gelişiyor" diyorlar. Bunlar belgelerde çokça ifadesini bulmuştur. Bunların çoğu da savaşın yönetim kademesi içinde yer alıyorlardı, yani birçok gelişmeyi yakınen etkileyebilecek durumdaydılar. Bu nedenle de önemli oranda kendiliğindenliği yaşayan ögeleri etkilediler. Hiçbirisi bunlara karşı başını kaldırmadı. Bütün birimlerde bunlara karşı gereken duyarlılık gösterilse ve taktiğe hükmedilseydi bunların zararı çok aza indirgenebilirdi. Ama bu yapılmadı. "Hep dışarıdan adam gelsin, kadro gerekiyor" denildi. Halbuki dışarıdan gelecek adam sizden farklı değildir. Belki sizden de geridir. Ama yıllarca bu tarzda beklenildi. Hep kurtarıcı beklendi. Toplumda yukarıdan kurtarıcı bekleme anlayışı güçlüdür. Yaşanan, bu anlayışın bir kalıntısından başka bir şey değil. Halbuki kişinin kendi yetenekleri var, bir yığın olanağı var. Özgücüyle gelişme de budur. Zaten halk açısından da böyle bir durum vardır. Bu özgüç ayaklandırılmadıkça dışarıdan gelecek hiçbir güç bizi kurtaramaz.

Biz tüm durumları yaygınca yaşadık ve çeşitli değerlendirmelerde genişçe koyduk. Başlangıçta birçokları bunu derinden farkedemedi. Fakat şimdi çok daha açıktır. Ki, gelişmenin önündeki en temel engellerdi bunlar ve halen de aşıldığı konusunda emin değiliz. Acaba gerillaya dayatılan tasfiyeciliğin tasfiye edilme anlayışı ve tutumları geliştirilebilmiş midir? Kendi içimizde ve çevrenizde olabilecek bu konudaki olası tehlikeler karşısında ne yapacaksınız? Veya bu tehlikelerle yüzyüze gelme durumunda acaba güçlü bir mücadele ile bunları aşma kabiliyetiniz, yeteneğiniz ve duyarlılığınız gelişmiş midir? İşte tüm bu nedenlerle soruna önemle yaklaşıyoruz.

Gerekli Atılganlık Gösterilemiyor

Arkadaşların gelişim seviyelerine baktığımızda ciddi yetersizlikler görüyoruz. Çoğu kişi sıradan bir yaşamla bu işlerin kurtarılabileceğini sanıyor. "Eğitimsizliktir, fazla üzerine gitmemek gerekir" diyoruz. Geçmişte de böyle yaklaştık, ama daha sonra baktık ki, yıllarca Parti ortamında yaşayanlarda bile gelişme yerine, sığ bir duyarsızlık oluşuyor. Yoksa hızla kabaran kitle desteğine ya da gerilla savaşının gelişimine bakıp durumumuz hakkında yanılmamalıyız. Örneğin, bir kontralar çok az kitle destekleri olduğu halde güçlenebildiler. Afganistan kontraları, Nikaragua kontralarının durumları böyledir. Ki, bunlar devletlere, devrimci hükümetlere karşı ortaya çıkan güçlerdir. Yine Tamiller denilen hareket, hiç de öyle güçlü sınıflaşma temeline, örgüt gücüne de sahip değildir, ama atılganlar ve hakim olabiliyorlar. Çok sıradan basit bir eğitimle kitlesel güçlerini ve sayılarını çoğaltabiliyorlar. Sihlerin durumu da böyledir. Dağları da yok, hep şehirlere, düz araziye dayanarak bir sürü gelişme sağlayabiliyorlar. Hindistan içinde nüfusları 10-15 milyon kadar az bir sayı ve çok az bir desteğe sahip olmalarına rağmen bunu başarabiliyorlar. Yine Peru'nun durumu da böyle, çok küçük bir ülkedir (bizden bile sonra) ve burada çok acemice kurulan Aydınlık Yol hareketi bile kısa bir sürede gerillayı binlerce kişiye çıkarabilmiştir. Daha önceki örnekler de böyledir. Vietnam'da, Küba'da, Cezayir'de vd. birçok ülkede durum böyledir; dağları da yoktur, düz arazide ve güçlü bir destekten yoksun oldukları halde çığ gibi bir gelişme sağlayabilmişlerdir.

Bizim durumumuz ise bütün bunlarla çelişiyor. Bunun nedeni de açıktır: Tahlilini yaptığımızda görüyoruz ki, Partiye kendini dayatan orta ve küçük-burjuva anlayışlardır. Ki bu da önemli oranda tasfiyeci-sekter anlayıştır. Bu anlayışlar damgalarını ağır biçimde vurmak istemiştir ve yıllarca tüm gücünü bunun için harcamıştır. Proletarya çekirdeğinin, sorumluluk anlayışında, yetenekleri konuşturmada ve dönemin görevlerine hakim olmada gösterilen zayıflıktan ötürü, ortayolculuk önemli oranda gelişmeleri engelleyebilmiştir. Bizde katılımın önemli bir kesimi faaliyetleri geliştirme, ona güç getirme tarzında değil, özellikle trafik ayarlamasını yapar gibi kimine geç, kimine geçme dercesine kendini ayarlama tutumu içinde gözükmüştür. "Ne zaman adım atayım, ne zaman durdurayım?" Bizdeki önemli bir yekün bu tutumların sahibidir ve tasfiyeciler bunu çok daha açık yapmışlardır. Görevlere ellerini bile uzatmamışlardır. Bugün bazı gruplar var, bunlar savaşın içine bir adım bile atamamışlar.

Türkiye'de de durum böyledir. Hemen belirtelim ki, Türkiye'de proletarya sorumluluğunu esas alan bir devrimcilik çok azdır. Tamamen küçük-burjuva kökene dayalı ve sınıf hareketleriyle sürekli oynayan, ileri açılımları kendiliğindenliğe hapseden, faşizm bastırdığında hep teslim olan bir karakteri vardır. Ortaya çıkan budur. Şimdi daha iyi anlıyoruz ki, bizde de aslında bu tarz bir durum vardır. Hangi kökenli ve hangi özellikleri olursa olsun, ister Türk soluna benzesin, isterse ilkel milliyetçi tarzda olsun, çekirdeğin duyarsızlığı, sorumluluğuna bir türlü sahip çıkamayışı ve bunların birleşik etkisi gerillayla böyle oynamaya götürmüştür.

Bahsettiğimiz dünyanın diğer alanlarında gelişen ve konumları bizden çok daha geri olan, koşulları daha elverişsiz olanların savaşçılığıyla bizimkilerin durumları karşılaştırıldığında bu rahatlıkla görülebilir. Zaten orta kesim her zaman işleri ağzına gözüne bulaştırır; birçok işi bırakır ve kendi bencil çıkarlarına, tutkularına kurban ettirir. Bu pratikte de gerçekleşmiştir. Hiçbir ulusal kurtuluş hareketi, Partimiz gibi bini aşkın kadro ve savaşçıyı yurtdışında eğitip silah ve diğer şeylerle donatmamıştır. Bunun bir başka örneği yoktur. Cezayir'in pratiği biliniyor. Çok sayıda Arap devletleri vardır, ama dışarıda eğitilenlerin sayısı yüzü geçmemiştir. Yine Angolalıların sayıları 50 civarındadır. Vietnam'da bile ilk silahlı propaganda grubu 20-30 kişi civarındadır. Böyle dıştan hazırlanıp gönderilirler. Çin'de de böyledir. Komünist partilerin ilk savaş çekirdekleri böyledir. Doğu Avrupa ülkelerindeki partizan savaşlarında da durum aynıdır. Az sayıda insan Moskova'da, şurada burada eğitilip gönderilmiştir. Latin Amerika'da bu daha da düşük düzeydedir. O halde her şeyin hakkını vermek gerekiyor. Kendiliğindenlik varsa, dürüst olup da sonuna kadar savaşı geliştirmek için kendini sıkmayan, yoğunlaştırmayan, bu işin kural ve kaidelerine etle-tırnak gibi yapışmayanlar varsa, bu tutumlarını terketmelidirler. Mademki hayatlarını ortaya koymuşlar, o zaman buna yüksek değer biçerek görev adamı olduklarını, gerilla çalışma tarzının amansız uygulayıcıları olduklarını bir an bile unutmayacaklar, öyle çalışmasını bileceklerdir. Bu şart yerine getirildiğinde, dayatılan anlayışlarla, ister üst düzeyde ister alt düzeyde olsun, kararlı bir mücadele içine girilebilinecektir. Uygulanacak doğru çalışma tarzı bunu açığa çıkaracaktır ve bunlar her an tasfiye edilebilecektir. Burada da gördüğümüz gibi, bu anlayış dayatılmıştı. Olumlu çalışmalar ilerletildikçe, bu platformu sabote etmek isteyenler her zaman etkisiz duruma gelmişlerdir. Bunun anlamı ise, baştan da belirttiğimiz gibi bir gerilla ve eğitim birliğinin oluşumudur. Buna da bir yığın devrimci anlayışımızla çelişen tutumlar dayatılmıştır. Burada duyarsızlık vardır, fakat bizim de buna karşı ısrarlı bir şekilde eğitimle, mücdeleyle cevap verme ve önlemeye çalışma çabamız vardır. Bu örnekten bile yola çıkıldığında gelişmeler anlaşılabiliyor.

Ülkede daha az imkan yoktur. Böyle bir toparlamayı birçok alanda gerçekleştirmek için sıradan bir faaliyetlilik bile bugün yolu açmıştır. Biz 1983 sonrasında bu saptamayı yapamadık, gönderirken "gidin gerilla okulları kurun, orada hızlı bir gerillalaşmayı yapın" demedik. Böyle bir saptama yoktu. İlk saptamamız ülkeye sızma, bazı üs noktaları tutma tarzındaydı. Ama şimdi bununla yetinmek demek felaketin kapısını sonuna kadar aralamak demektir. O bir dönem için geçerliydi. Biz o dönemi de bir eksikliğin telafisi olarak değerlendirdik. Siverek silahlı mücadelesi sonrasında ger'llaya dönüş sağlanmalıydı. Bunu Politik Rapor'da açıkladık. Siverek'te yaşananlara savaşçılığın yozlaştırılması, köylü anlayışlarına terkedilmesi dedik. Silahlı savaşımın çok tehlikeli bir yenilgiyle karşı karşıya gelmesi durumu yaşandı. Eğer çıkış başarılamasaydı tamamen böyle olacaktı. Bundan çıkardığımız derslerle bu sefer silahlı savaşımın gelişimini garantileyen bütün tedbirleri elden bırakmadan gerekli hazırlıkları yaptık. Sınırlı amaçların başarısına bile ileri bir adımdır dedik. Bunu bu sefer yeni gelişmelerin başlangıcı yapacağız. Ama bunu derken, bu tehlikeleri görmemek, bu savaşla oynamaları affetmek anlamına gelmiyor. Böylesi durumlar ortaya çıktığında herkesin kendi çabalarına sevdalanmak şurda kalsın, şıkça yüzünün kızarması, bıkkınlık getirmesi gerekiyor; savaşın geliştirilememesine neden olan bu konudaki tutum ve davranışlarından nefret etmesi gerekiyor. Bazıları bu konuda, aslında kendilerini biraz gizlemek için delilik alametlerini göstermekten tutalım, kendini alabildiğine çocuklaştırmaya nasıl kocaman çocuklar olduklarını kanıtlamaya kadar işi vardırdılar. Son derece tepkici kişilikler bu temelde ortaya çıktı. Silahlı savaşımıza karşı görevlerini yerine getiremeyenlerin görülmemiş bir tepkiciliği ortaya çıktı. Bazılarıyla temas ettiğimizde suratından düşer bin parça olduğunu gördük. Bura da bile görevler her gün dürüst ve özveriyle yerine getirilmezse mutlaka yapıyla kendinizi karşı karşıya bulursunuz. Yoğun bir biçimde adım adım ilerlemeyi sağlayamazsanız kendinizi şu veya bu noktada yapıyla karşı karşıya bulursunuz. Çünkü görevler affetmez. Yerine getirilmesi gereken sorumluluklar yerine getirilmedi mi, buna mukabil tepki gelişir ve bu da kişiyi olumsuz konumlara sürükler. Partimiz canlı ve diri bir biçimde yaşıyor. İşte burada kişilerin neden tepkiye yöneldikleri ve neden tutuculuğu görülmemiş boyutlarda geliştirdikleri açıktır. Adam kendini kurtarmak için bunu göstermek zorundadır. Yani görevleri yerine getiremeyenler, gelişen çalışmalara karşı kendini savunmak için tepki hareketine girişeceklerdir, demagoji bu temelde gelişecektir. Neden demagoji gelişecektir? Çünkü olmayan bir şeyin örtbas edilmesi için dilin dönmesine ihtiyaç vardır, dilin boş laf üretmeye ihtiyacı vardır. Hele bir de ortam bu laflara iyi kanabilecek ve bu lafların anlamını çözemeyecek durumdaysa, bunlar demagojiye sarıldıkça sarılırlar. Tarihte demagojinin adının bu kadar çıkması bu nedenledir. Bu kimin üslubu olmuştur? Ciddi bir pratiğin sahibi olmayan; devrimci eylem şurda kalsın, boş işlerle uğraşanların bir sanatı olmuştur. Ve toplumumuzdaki demagoglar, eski çağ Yunanistan'ını fersah fersah geride bırakan sayıda ve niteliktedirler. Öyle ki herkeste belli bir demagojik ustalık vardır. Çevir dilini söyle. Aslında hedefi nişanlıyor mu bu fazla belli değil. Hayal ve yalan mı üretirsin, rüyadan mı bahsedersin, düşmanlık mı yaparsın, gerçekle yüzseksen derece zıtlık arzeden saptırmayı mı yapmak istersin; dilin dönüyorsa yap. Bunun temelleri tarihtedir, toplumsal koşullarımızdadır. Ama devrimin bir görevi vardır ki, bu da sözkonusu tehlikeli yöntemle mücadele etmektir.

Demagoglarla mücadele etmek çok önemlidir. Eğer ortam demagoglara bırakılırsa orada saygı ve değer adına çok az şey kalır. İşte faaliyetlerimizde silahlı direniş, silahlı devrimci gelişmenin olmadığı yerde iş lafa boğuluyor. İş birbirlerini karalamaya götürülüyor. Bunların hepsi gerillanın demagojik örnekleri oldu. Savaşçılığı geliştirmekte kararlı olan ögeler, yalnız gerilla için değil, bütün Parti çalışmalarının yerine getirilmesi için buna olanca ağırlığıyla yüklenmeliler. Bu yılların ihmalkarlığı ciddidir. Eğer gerillanın elemanları olmak istiyorsak, içinde bulunduğumuz koşullar ne olursa olsun yapılması gerekenler ortadadır. Aksi halde ortam demagoglara terkedilir, ortayolcular birçok şeyin canına okuyabilirler.

Görevlere ve Sorumluluğa Tam Sahip Çıkılmıyor

Tarihimizde görevlere sahip çıkmama, sorumluluk duymama had safhadadır. Bunun alışkanlığı, etkisi az değildir. Herkes sorumsuzluk dünyasında kulaç atmayı kurtuluşun yolu olarak biliyor. Köşeyi dönmeyi, kendisini kurtarmayı bir nolu faaliyet biçimi olarak almıştır. Elbette bu devrimci faaliyetler dünyasına da yansıyacak ve orada kişisel endişelerle kendini biraz kurtaran kişi gerisini de demagojiyle tamamladı mı, bu onun için doyurucu gelmektedir. Onun için eskinin hortlatılması, saflara her türlü kölelik ve yenilgili yaşamın etkilerinin yansıtılması normaldir. Belki biraz gözyaşı, biraz özeleştiriyle bunu dile getirerek mahkumiyetini gösterir. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Çünkü o önemli bir şeyin canına okumuştur aslında. Bunun silinmesi gerekiyor. Çok çeşitli biçimlerde kendisini gösteren bu tip etkilerin bertaraf edilmesi gerekiyor. Kürdistan'da niye doğru tutumlarda çok az sayıda insan ısrar ediyor? Niye kalıpçılık çok güçlü? İnat geliştirmeyen tutumlar çok az. Hep kusur dökme, hep gelişmelerin önüne engel dikmekten başka neler sergilendi? Haydi birisi hatalı, hatta iki-üç hatalı ama hiç mi bir akıllı ortaya çıkmadı. Toparlayıcılık, yürütücülük nerede, hiç mi objektif koşullar yok? Gelişmeler çok olgun; hazırlıklar epey ilerlemiş diyorsunuz. O halde sonuç nerede? İşte bu çelişkidir. Bu çelişkiyi ise, esas çelişkiye dayandırmak mümkündür. Yani sömürgecilikle, onun gelişimiyle ve ona karşı geliştirilen ulusal kurtuluş savaşımıyla yakından bağlantılıdır. Ulusal kurtuluşun derinden kavranılması, inanılması, yine bu temelde halk önderliğinin derinden kavranılması, azimle, cesaretle savunulması, bunun yine her türlü yanılgılardan kurtularak benimsenmesi, karar verilmesi bu kararın en az olanaklarla hayata geçirilmesi için pratiğin yine adım adım geliştirilmesi ve bu konuda tavizsiz davranılması gerekmektedir. Bir sonuç olarak karşımıza çıkan, hepimizi ürküten, özellikle de sahiplerini ürküten bu pratik veya pratiksizlik çelişkisi böyle giderilir. Bu sadece gerillada değil, bütün örgüt faaliyetlerinde böyledir. Yine de ille biz eski stilde yürüyeceğiz denirse bu sömürgeciliğe karşı teslimiyete; ezik, yenilgili, köle kişiliğin devamına evet; kararlı, devrimci tutuma dönüşe hayır; ortayolculukta ısrara ve bunun yine çeşitli biçimlerini Parti saflarında savunmaya evet; özlü açık davranıp gerçekçi tutuma girmeye hayır, anlamına gelir. Halk savaşı lehinde dar bir savaşçılık, onu bir isyancılıktan öteye ele alan, onu profesyonel devrimcilerin bir eylemi biçiminde benimseyen, kavrayan; bu temelde görevleri üstlenenler böyle savaşmayı bilirlerse; bütün bu engelleri görüp yine bunlarla mücadeleyi yerine getirmesini bilirlerse sonuç alabilirler. İşte birçoklarımızın faaliyetinde gözükmeyen şey budur. Halen de önemli oranda gözükmeyen tavır budur.

Bu Dönemi Az Bir Kayıpla Karşılayacağız

Dikkat edilirse, bizim bu uzun süre içinde bütün açıklamalarımız, tartışmalarımız —ki mücadele biçiminde geçmiştir bunlar— bu gerçeği açığa vurmakla kalmayıp,

gereklerini Parti ortamına tam hakim kılmak, Parti çekirdeğine ve onun temel taktik hattına yaklaşımı tam gerçekleştirmek, bu konuda tam kanaat getirmek, örgüt üyeliğini savaşçılık sanatını bu biçimde sağlattırmak, birliğimizin kesinleşmesini bu biçimde gerçekleştirmeye hizmet ediyor. Yapılan çalışmalar adım adım buna ulaşmayı mümkün kılıyor. Bu, dikkat edilirse diğer faaliyetlerden farklı; sizin geliştirmek istediğiniz birçok anlayıştan, birçok tutumdan farklı ve önemlidir. Bu kadar zor koşullarda bir araya gelmemize, bu kadar faaliyetlerin tartışmasını yapmamıza rağmen, halen en sığ, en bayat, en yüzeysel tutumlarda ısrar etmek olmaz. Bunu aşmak gerekir. Bizim burada işleri idare etmemiz kesinlikle bir rahatlama nede[illegible]olamaz. "Ne de olsa işler sağlar[illegible]rdedir" gibi bir anlayışa götü[illegible]melidir. Hiçbir zaman buna fazla güvenilemez. Çünkü yarının neler getireceği belli değildir. Örgüt çekirdeği sağlamlaştığında ve savaşçılar her düzeyde görevlerini yerine getirdiklerinde herkes iyi gidiyoruz diyebilir, işler sağlam gelişiyor diyebilir. Fakat böyle olmakla birlikte görülüyor ki, halen çalışma tarzımızın önü engellerle doludur. Fakat arkadaşlarımız birçok alandaki kendiliğindenliğin yaşam tarzına kapılıp teslim oluyorlar. Bu böyle bir dönemdir. Bu dönemin de yine böyle kayıplarla yürümesi mümkündür. Ama öyle inanıyoruz ki, biz bu dönemi geçmişte olduğundan çok daha az bir kayıpla karşılayabileceğiz. Çalışmalar üzerinde bu kadar hassasiyetle durmamız etkisini mutlaka gösterecektir. Burada, ülkede, her tarafta etkisini gösterecektir. Bazı anlayışların kesin sonucunu, iflasını getirirken; doğru tutuma da başarı yolunu açacaktır. Bu konuda harcadığımız büyük çabalar bunu tam bir yürüme aşamasına getirmiştir. Buna karşı kimlerin direndiği de açığa çıkacaktır. Hayat bu konuda kimin ne olduğunu gösterebilecektir. Gösteriyor da.

Halkımızın Bağrından Yeni Ve Atak Genç Üyeler Çıkacaktır

Taktikler konusu üzerinde duruldu. Çalışma tarzı konusu üzerinde de duruluyor. Geçmişte temel gerilla taktiklerinin başına neler getirildiğini koyduk. Bu kadar kitap okuyanlarımız, halk savaşını bu kadar inceleyenlerimizin doğru bir toparlanmayı, üslenmeyi ve yürüyüşü ne hale getirdiklerini biliyorsunuz. "Gerilla için halk, balık için su" deyimini çok iyi biliyorsunuz. Halkla ilişkilerimizi ne hale getirdiler? Devrimci birlik, birlikte sadelik ve yoldaşlığın ne biçimde gelişmesi gerektiği çok okundu. Bizim birliklerimizde gerçekleştirilen tutumlar neydi? Kendini o kadar beğenenler, kendilerini böyle kara taş gibi Partinin midesine oturtup öylece kalmak isteyenler az çıkmadı. Peki bunlar, sınıf dışı ögeler değil de nedir? Bunlar ergeç yerle bir olmayı bekleyen mahluklar değil de nedir? Halkın savaşımı gelişirken, Partiye karşı böyle durulur mu, Parti içinde böyle yaşanır mı? Halen sağdan soldan epey rapor alıyoruz. Bunlara karşı biz de kendi işlerimizin güvenceli gelişimi için tedbir alacağız. Tedbirler öyle lafta tedbirler değildir. Bu ne onları tehdit anlamında söylenen şeylerdir, ne de işte "bak sizin yardımınız olmazsa gerisi zayıftır" türünden... Bu, doğru-devrimci görevlerimize sahip çıkmaktır. Geçmişte bunu hep birlikte yürütelim dedik. Ama bunca yıllara rağmen, halen adam öyle duruyorsa, halkın yeni güçlerine elbette ki yol göstermek, onları eğitmek çok önemli yöntemdir ve bu yalnız bizde ortaya çıkan bir durum değildir. Bolşevik Partisi'nde bile hep böyle önemli aşamalarda eskimiş; eskimişten de öteye, oportünizme yatkın ögelerin tasfiyesi süreci yaşanmıştır. Güçlü-yeni, atak, genç üyeler ve savaşçılar geliştirilerek, sorunlar öyle halledilir. Bu taktiğin de bizde de katbekat uygulanması mümkündür. Bu yalnız bir taktik değil, uygulanması gereken bir yöntemdir de. Bizde halk bugün uyanıyor. Birçok taze gücü ortaya çıkarabilecek durumdadır. Bazı ögelerimiz, ısrarla kendini Partiye dayatanlar, Parti çalışma tarzına veremeyenler bunu görmelidirler. Yaşamdan umut kesilmemelidir. Devrimci yaşam, çokça benimsenen en yüce yaşamdır. İşte buna ilerde halel getirmemek açısından bunlar hesapta tutulmalı, iyi ayarlanmalı, her şeyin dökümü yapılmalıdır. Ve kişi yarın halkın huzurunda, Parti huzurunda hesap vermeye çağrıldığında bunu net, açık ve kendini hiç duygusallığa kaptırmadan verebilmelidir. Parti bu doğrultuda ilerliyor. Bütün yaşamı bu temelde etkiliyor. Buna katılmaktan insan gurur duyar. Biz her zaman da bunu söyledik. Lakin bunlar esas öncü gücümüz için geçerlidir. Bu noktada yine diğer sınıfların durumuna değinme ihtiyacı ortaya çıkıyor. Ne de olsa kendi örgütlerini yaratmamışlar, kendi önderliklerini de yaratmamışlar, işin kolayını bulmuşlar; PKK'nin sırtına dayan yaşa! Onların durumunu böyle tarif edebiliriz. Önderlik meselesine yaklaşımları çok gariptir. Bu işi serkeş-sarhoş durumlarıyla çokça yapıyorlar. Biliyorsunuz yıllardan beri ciddi devrimci görevleri ortaya çıkarma durumları olmamıştır. Bu işlerle hiç uğraşmazlar bile. Biz onların hesabını gördük aslında. Fakat yenileri veya bizim ortamımızda ortaya çıkma emareleri gösterenler var. Bunlar, Parti ortamına girip, diğer sınıfların eğilim ve tutkularını PKK'lilik maskesi altında yaşamak istiyorlar. O halde işi ağırlaştıranların önemli bir kesimi ve nedeni bunlardır. Partimiz içinde sınıf etkilerinin bu kadar süreci ağırlaştırması bu izahattadır. Dışımızda dayanma güçleri yok, varlıklarını sürdürmeleri son derece zor. Geriye neresi kalıyor? Parti ortamı. Burada her türlü bayalığı, liberalizmi, adiliği yaşamakta ve yaşatmaktadırlar. Böylesi tutumlar çoktur. Bunlar şunu çok iyi görüyorlar; son derece can siperane bir faaliyet ve son derece sancılı bir gelişme sözkonusudur. Bunların bunun karşısındaki tüm hüneri, kendilerini koruyup kollamadır. Grupçulukları böyle, sözün dile getirilişi böyle, her adım atışlar böyledir. Ağırlık noktaları bunlardır.

Cephe Silahını Daha Fazla Kullanacağız

Şimdi bizim Cephe silahını buna biraz dayatıp kullanmak istediğimizi biliyorsunuz. Öncüyü böyle bulandıran, öncüyü böyle ağırlaştıran ögeler Cephe koşullarında acaba çalıştırılabilinirler mi diyoruz. Tabii orada da kendi problemlerini daha had safhada sürdürüyorlar. Sıradan savaşçılık diyoruz, sıradan savaşçılığın başına nelerin getirileceği de belli değil. Bu bir problemdir. Çünkü bizde mevcut sınıfsal zemin işleri ağırlaştırmakla uğraşıyor. Zaten umudu, inancı yok. Zemin böyle, Parti bir çıkış yaptırıyor, biraz yeni imkanlar sağlandığını gördüğü için Partiye yapışıyor aslında. Partiye güç vermek, kan vermek, can vermek için değil, Partinin bazı kazanımlarına ortak olmak için yapıyor bunu. Sınıf eğiliminin özü budur. Devrimci faaliyetin olumlu yönüne karşı duyarsızdır, ağadır, edilgendir, pasiftir, olumlu kazanımlarına ortak olmak için ise son derece hesapçı, son derece kemirici, özellikle kariyeristtir. Kariyerizm niye bu kadar gelişiyor, kök salıyor? Adamın dünyası kayıyor ayağının altından. Bazılarını gördünüz, çılgınlığa kapılıyorlar. Hatta bazı arkadaşlarım var benim; görüyorum aynen böyleler. Sözümona beni taklit ediyor, ama taklit de değil bu. Benim çalışmamın özünü farketseydi, "can kurban" derdik, bu adamımıza, ama adam kendi sınıfsal eğilimini önderlik maskesi altında ve biçimde uyum sağlayarak sürdürüyor. Taklit yeteneğiyle aslında bizi uğraştırıyor. Herhalde bu konuda pek bilinçli de değildir. Bu sınıf etkilerinin yeteneksiz ögesi, durumu böyle kurtaracağını sanıyor ve bu ona yetiyor. Biz ne yapıyorsak bu da öyle yapmaya çalışıyor. Demagoji burada da imdatlarına geliyor. Sadece taklit ediyor ve bazı insanları aldatıyorlar. Nasıl bizi temsil ettiklerini, çalışmalarda nasıl pay sahibi olduklarını söyleyip bazı saf, zavallı, bilinçsiz kesimleri bu konuda kullanabiliyorlar. Halbuki öyle değildir. Karşımızda iki söz edemeyecek, dilini bile kıpırdatmayacak kadar zayıf kişilerdir bunlar. Ama başka zeminlerde kast kesiliyorlar. Mevcut toplumsal gerçekliğimiz karşısında bu sürecin böyle acılı, ağır geçeceğini düşünüyoruz. Ama buna rağmen yine diyoruz ki, biz de öncünün netleşmesi için, öncünün kendini bu tip ayak bağlarından kurtarması hususunda kararlıyız. Bunun ulusal kurtuluş sürecine bir katkısı olacaksa, ona orada yer verebiliriz. Bu anlamda da bu aşamada biz çekirdek üyeliğiyle Cephe üyeliğini; hatta gerilla, sıradan savaşçı üyeliğiyle Parti üyeliğini ayırtetmeliyiz. Bunlara gereken yer, rol verilmeli, açıklığa kavuşturulmalıdır. İşler karışmasın. Partinin öncü çekirdeği, hatta öncü çekirdeğinin merkezine biz en sağ ve kendini sürekli aldatmış olan ögeleri, bu konuda ısrarla kendilerini düzeltmeyenleri oturtursak, —ki çoğunlukla gerçekleşen şeyler oldu— Partiyi baştan itibaren feshetmiş olacağız. Çekirdeğin içerisine, tüm tutum ve davranışlarıyla bu işin erbabı olmak şurda kalsın, sadece onu ifşaat etmekle, onu bozmakla, parçalamakla uğraşan ögeleri doldurursak, yine epey şey yitirilmiş olur. Öyleyse bu sefer bu hataları yapmamak gerekiyor. Uzun süreden beri Parti çekirdeğinin netçe ele alınması hususunu biz boşuna işlemiyoruz. Farkettik ki işler biraz da bu yüzden ağırlaşıyor.

Cephe silahını yetkince kullanalım diyoruz. Ve bu dönemde bu, çok önem arzetmektedir. Cephe silahını iyi çalıştırmalıyız. Boşuna bunu söylemiyoruz. Bu silah iyi kullanıldığında işler biraz daha gelişecektir. Yine gerilla devreye girmeli diyoruz. Ortaya çıkan çok sayıda savaşçı ögeyi Partileştiremiyor, sıradan kitle faaliyetleri içinde de tutamıyorsunuz. Bunlar ateşli, savaşkan duygularla geliyor —ki bu çalışmaların doğal bir sonucudur— işte bunların eğitim ve Ordu yaşamı içine alınmaları gerekir.

Bu araçlara, yerine ve zeminine göre gereken rolü vermezsek, işleri karmakarışık hale getirirsek, savaşı geliştiremeyiz. Gerilla çalışma tarzı tutturulamaz. Bu konuda ciddi zayıflıkların üzerinde de epey durduk. Nasıl aşılması gerektiği bilince epey çıkarıldı, tedbirler alındı. Artık bunun da uygulama aşamasına gelinmiştir. Bu sefer daha yerli yerinde gerçekleştireceğiz, yapacağız.

En Fazla Ağırlık Vermemiz Gereken Görev Gerillanın Geliştirilmesidir

Şüphesiz tüm görevler içinde bizi en çok ilgilendiren veya birincil derece ağırlık vermemiz gerekenin bu faaliyetlerimiz; yani gerillanın işlerliğe kavuşturulması, gerillanın hayata geçirilmesidir. Bu, Parti çalışmalarını ve Cephenin gelişimini çok etkiler. Gerillayı geliştirmeden, mevcut tüm ilişkilerin fazla ürün vermesi, uzun ömürlü gelişemeyeceğini, içeriğe kavuşamayacağını belirtmek gerekiyor. Dolayısıyla bizim bu aracı yetkinleştirmemiz, doğru çalışma tarzına ve doğru savaş taktikleriyle işlerliğe kavuşturmamız hayati öneme sahiptir. Taktikler üzerinde çokça durulabilinirdi. Özellikle bu, pratik görev içindeki militanların vazgeçilmez göreviydi. Siz hiçbir yerde bir Parti Önderliğinin, Parti taktiğine ilişkin bu kadar çaba sarfettiğini gösteremezsiniz. Dünyanın her alanında sıradan savaşçılar bile, okul düzenini kurma, birçok gerillayı eğitme, onlara tabur düzeyinda komutanlık etmeyi önderliklerinden habersiz gerçekleştirmişlerdir. Ve diğer örgüt faaliyetlerinde de bu böyledir. Niye bizde bu böyle olmuyor? Koşullarımız böyle, ülkemizin durumu bellidir. Yeni uyanan bir halk gerçekliğimiz var ve biz de bu halkın çocuklarıyız, mazur görülmeli diyeceksiniz. Fakat bu ne zamana kadar, nereye kadar böyle olacak?

Dünya halklarından bazı farklarımız var, ama ne de olsa biz de insanız. Hem de dayanıklı, cesaretli insanlarız. Kendimize çocukluğu uzun süre yakıştırmamızın ne anlamı var? Bunda ısrar etmenin sonu ne getirir? Bu durum bizi son tahlilde eskinin meşrulaşmasına, kabulüne götürür. Bu yanılgıya düşmek de ölümdür diyoruz. Bu nedenle savaşın önünü açma, savaşı geliştirecek taktikleri konuşturma, hepinizin gündeminin en önemli konusudur. Çocukların çocukları olmaya hiç niyetimiz olmamalı, çünkü büyüdük. Partimiz, çocukluk aşamasını geride bıraktı. İnanıyoruz ki halkımız da çocukluk aşamasını geride bırakıyor, gerilla da. O zaman çocukluk aşamasını geride bırakmak gerekiyor. Gerilla ve silahlı mücadelede de son derece çocukça yaklaşımlar oldu, kendiliğindenlik oldu. Bol sayıda amatörlük yapıldı, o dediğiniz duygusallık, yanılgılı yaklaşım, kurallarla oynama vb. yaygın amatörlük belirtileriydi. Bunlar bir dönemin çocukluk hastalıklarıydı. O halde bunlara da nihai olarak son vermek gerekir. Düşman eskiden çocuklara "teslim olun, pişman olun" derdi. Şimdi ise kanun çıkardı. Yani artık vur uygulaması var. Kesinlikle sonuna kadar imha ediyor. Yani hiçbir şekilde sağ ele geçirmeyi bile kabul etmiyor. TC'nin yürürlükteki savaş anlayışı budur. Düşman, eskiden "bunlar çocuk, hatta bazıları da oyuna getirilmişlerdir, biraz müsamaha edelim, belki de teslimiyete zorlarız, oyuna getirilmişlerdir, belki onu aşarlar" diyordu. Ama şimdi o da biliyor ki, savaş pek de çocukların oyununa benzemedi. Gelişme istidadı gösterdi. O da bunun için sert, acımasız özel savaşı dayattı. O halde bütün bunları gözönüne getirerek bizim savaşa gereken hakkı vermemiz, bu sanatı en yetkince icra etmemiz, sorumluluk alanında eskisiyle kıyaslanamaz tarzda yenilikçi tutum ve davranışları göstermemiz yaşamın bir kuralıdır. Bunlara niye bu kadar ağırlık verdik? Çünkü işin esası çözümlenemezse, halledilemezse diğer hiçbir sorun da halledilemez. Bu sağlanamazsa hangi sabotaj taktiklerinden bahsedeceğiz? Hangi pusudan bahsedeceğiz? Örneğin, pusu taktiğini kendine temel almayanlar, düşmana azami zarar vermeyi kendisine erek almayanlar, elbette sabotajlar üzerinde fazla durmayacaklardır. Savaşı doğru-dürüst kural-kaidesiyle uygulamayanlar hangi halk savaşının temel özelliklerini kendilerine problem yapabilirler? Zaten bizde çok bilinmesine rağmen, gereklerinin yerine getirilmemesinin nedeni bu anlayışların etkin olmalarından ileri geliyor. Yoksa savaş konusunda anlayış, bilinç kıtlığından, halk savaşının teorisinin bilinmemesinden değildir. Bu, bize hakim olan anlayışların, tutumların, teorik konuda bilincimizi bastırması, bunun yerine kendi tutucu, dar, tasfiyeci eğilimimizi hakim kılmamızdan kaynaklandı. Yani burada zayıf kişilik; oportünist tutum, savaş terorisinin bilincini galebe çaldı, onu unutturdu. Bu da unutulunca tabii ki temel taktiklere yönelme, onların özlü uygulanması, koşullarımıza uyarlanması düşünülemezdi. Zaten düşünülmemesinin ve hepimizin hayretle bunu karşılamamızın izahı da burada yatmaktadır. Oportünizm bir yere, bir kişiye damgasını vurdu mu elbette ki o, temel doğru mücadeleye yanaşmaz bile. Bilmemesinden ötürü değil, çıkarı ona elverdiği, öyle gerekli kıldığı için bunu yapar. Gerçekleşen de budur. Eğer bunlar aşılmışsa ve doğru tutumda karar kılınmışsa ve biz özellikle duyarlılık dediğimiz; Partinin ezici çoğunluğunun göstermesi gereken yüksek sorumluluk, duyarlılık noktasına gelmişsek o zaman bu işlerin planlanmasına geçilebilir. Bu işleri planlayabiliriz. Neden? Çünkü üstün sorumluluk, duyarlılık, bilinçlilikle işlere yanaşacağız. Mevcut gücümüzü bu biçimde değerlendiriyoruz. Bu, planın üzerinde durulmasını gerektirir. Bu temel taktiklerimizi sık sık gözden geçirmemize, bunları nasıl kullanmamız gerektiğine dair bizi bir sonuca götürür ve sanıyoruz şimdi işler bizde bu noktaya getirilmiştir.

Ortayolculuğa Ve Tasfiyecliğe Karşı Sağlam Militanlar Haline Gelinmelidir

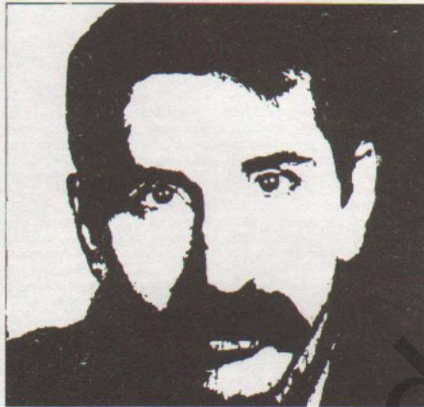
Bu arada gerilla yaşamında da değinmek gerekir. Gerilla yaşamından da öteye, devrimci militanın yaşamına değinmek gerekiyor. Daha önceden de militanın özellikleri değerlendirmesini yapmıştık. 1983'ün sonlarında veya içinde ve yaygın olarak da o tarihten sonraki faaliyetimizde hep dile getirdiğimiz, başvurduğumuz bir çalışmamız olmuştur. Biz devrimci militan tanımına neden yöneldik? Neden daha önce değil de, bu tarihten itibaren bu konudaki duyarlılığımız arttı? Şundan: Devrimci vasıflarla önemli oranda oynanmaya başlandığı ortaya çıktı. Devrimcilik yerine bambaşka sıfatlarla yaşanılmaya, temel ölçülerle oynanmaya, çok çeşitli sınıfların eğilimleri, tutkuları, proletarya devrimciliğidir diye yutturulmaya çalışılıyordu. Türkiye ortamında bu zaten çok yaygınca gerçekleştirilmiş, yüzdeyüz burjuva kökenli karakterdeki oluşumlar, saf proleter yaklaşım diye yutturulmuş ve kabul de görmüştü. Bu tehlike bizi de son derece ilgilendiriyordu. Yine sıra-

Devamı 22. sayfada

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

BOTAN'I ZAPTEDERKEN GÖĞÜS GÖĞÜSE 48 SAAT

(Komutan BEDRAN'ın Direniş Türküsü)

Halk tarihimizin özgün gerçekliğini, 15 yıllık pratik mücadele geçmişinde bütün yönleriyle canlandıran ve dile getiren amansız olumsuz ortamın her türden engelini olağanüstü çaba ve büyük fedakarlıklarla aşıp günümüze kadar gelen Parti hareketimiz, tarihsel geçmişin zirvesi olan III. Kongresi'ni gerçekleştirmekle halk tarihimizde yeni ve anlamlı bir süreç açmış oluyordu. Direniş tarihimizin sayfalarına son özgürlük yürüyüşü olarak geçecek olan bu süreç, tarihsel öneminden ileri gelen büyük fetihleri, üstün direnişleri; azim, fedakarlık ve tüm bunların yaratıcıları olan soylu halk kahramanlarının kişilikleriyle öne fırlayacakları ve tarihin kendilerinden beklediği rolü oynayacakları bir süreç olacaktı. Parti yapımızda büyük bir aydınlanma yaratan ve Partimizi hiçbir dönemde olmadığı kadarıyla güçlü kılan böylesi bir aşama, kendi içerisinde taşıdığı bu özgün gerçeklikten dolayı da mücadelemizin her alanında belli bir hazırlık sürecini gerektiriyordu. Yapımızın zor ama soylu görevlere hazır hale getirilmesi tarihsel dönemecin zorunlu hale getirdiği bir durum oluyordu. Ve zaten bu hazırlıklar, Partisel varlığımızın sözkonusu olduğu her alanda yürütülen faaliyetliliğin merkezini oluşturmaktaydı.

Parti yapımızın önemli bir kesiminin bulunduğu ilgili alanda da, kalabalık bir militan topluluğu ile sürdürülen bu yönlü çalışmalar kış ayları boyunca devam etmiş, yeni dönem pratiğine büyük bir özveri ve engelleme çabalarına rağmen, mücadelenin bütün sorunlarının açığa çıkarıldığı, Partinin kapsamlı talimat ve dökümanlarını özümseyip bilince çıkarmak için yoğun bir çaba sarfetmişti. Faaliyetlerimizin sonucunda ideolojik-politik ve örgütsel alanda döneme özgü tüm sorunlar tartışılmış ve bütün bu konulara ilişkin detaylı planlarla pratikte gerçekleştirilmesi gereken görevler belirlenmişti. Alanda yürütülen çalışmalar Nisan ayının sonlarına doğru önemli oranda tamamlanmış, tüm sorun kış boyu yapılan hazırlık çalışmalarının uygulama sahası ülke pratiğine aktarılmasına kalmıştı. Müdahaleyi bir an önce gerçekleştirmek ve zamanı daha fazla uzatmamak önemliydi. Bu, düşmanın, kitlelerin ve gücümüzün durumu açısından da gerekli olan bir durumdu. Çünkü bizim açımızdan meydana gelebilecek en ufak bir zaman kaybı, düşman açısından bir avantaj sayılacak ve kitleler üzerinde olumsuz bir etki yaratacaktı. En önemlisi de mevcut birikimle bir an önce pratiğe taşmak isteyen arkadaş yapımızda belli bir durgunluk yaratabilecekti. Ve zaten baharın ikinci ayının sonlarına doğru, yapıda beliren hoşnutsuzluk yavaş yavaş hissedilmeye başlanmış, bir an önce görev sahalarına ulaşmak isteyen arkadaşlardan gidiş talepleri yükselmeye başlamıştı.

Gür bir meşe ormanının ortasında kurulan kampın dörtbir tarafında yükselen dağların zirvelerindeki karı, bahar aylarının tüm canlılığıyla isyana davet edercesine hızla eriterek eteklerinden ormana süzülen pınarları, dereleri coşturması, kampta hüküm süren coşku ve sabırsızlığı adeta kamçılayarak, bu istem ve taleplerin daha da yoğunlaşmasına yol açıyordu. Ve gerçekten de her şeyiyle isyan kokan bu canlı ve hareketli bahar günlerinde arkadaş yapımızı kamplarda daha fazla tutmanın olanağı kalmamış gibiydi. Fakat tüm bu yaşananlara rağmen İ... alanından gelecek olan grubu beklemek zorunluydu. Bu bekleyiş uzun sürdüğünden hiç de küçümsenemeyecek bir zaman kesitini alıp götürmüş ve Nisan ayının son günleri de tek tek dolmaya başlamıştı. Nihayet 23 Nisan 1987 günü kampın ana patika yolunda beliren grup, kampta bir zafer coşkusunun yaşanmasını da beraberinde getirmişti. Çünkü grubun gelmesiyle, zafere gidecek olan büyük ve soylu görevlerle yüklü bir sürecin ilk pratik adımları atılmış olacak ve her arkadaş sorumluluğunu yerine getireceği görev alanına doğru yola çıkacaktı. Arkadaş grubunun kampa ulaşması, kamp yaşamını hemen hareketlendirmiş, sessizlikle içiçe geçen duraganlık yerini anında büyük bir hareketlilik ve canlanmaya bırakmıştı. Sıkıntılı ruh halleri aşılmış, sevinç simalarda kendisini konuşturmaya başlamıştı. Yeni gelenler tabiatıyla ülkeye gidişin habercileri olduklarından, hemen hemen herkes gidip gitmeyeceğini dahi öğrenmeye gerek duymadan o günden itibaren gidiş için gerekli olan hazırlıklara başlamıştı. Silahtan çantaya, elbiseden ayakkabıya kadar her şey gözden geçiriliyor, onarılması gerekenler onarılarak eksikliklerin giderilmesi yönünde yoğun bir hazırlık sürdürülüyordu.

Ertesi gün yapılan kısa bir toplantıyla durumlar değerlendirildi. Ve bu doğrultuda yürütülecek faaliyetler planlandı. Buna göre ülkeye gidişler hemen olmayacaktı. Ortaya çıkan bazı durumlardan dolayı mevcut hazırlıklar belli bir süre daha yürütülecek ve yine bu alandaki çalışmalar diğer alanlara taşırılacaktı. Bu amaç doğrultusunda görevlendirilen arkadaşlardan bir birlik oluşturuldu. Birliğin bileşim olarak güçlü oluşu tüm arkadaşlarda var olan güven, azim ve cesareti daha da güçlü kılıyordu. Birlikteki güven ve cesaret unsurunu daha da pekiştiren nedenlerden biri de, üstün komuta yeteneği, savaş tecrübesi ve güven dolu kişiliğiyle yapıda belli bir saygınlık yaratmış olan ARGK'nin değerli komutanlarından Mehmet SEVGAT (Bedran) yoldaşın da birlikte yer alıyor olmasıydı. Bedran yoldaş en zor koşullarda bile koruduğu şen ve canlı kişiliği ile birliğin güç kaynağı olacak, bunu son görevini layıkıyla yerine getirinceye kadar da devam ettirecekti. Yine olağanüstü cesaret, özveri ve metanet dolu kişiliği ile arkadaş yapımız içerisinde olduğu kadar, halk arasında da sevilen, sayılan ve aranan, Kürt yiğitliğine has bütün özelliklerin bileşkesi olarak tanımlayabileceğimiz Recep TEKİN (Kahraman) yoldaş da bu birliğin içinde yer almaktaydı. Böylesi üstün meziyetlere sahip yoldaşların bulunuşu, diğer birlik üyelerinin de cesaret ve kararlılık dolu yaklaşımlarıyla bütünleşince "hiçbir engel bizi görevlerimizi yerine getirmekten alıkoyamaz" düşüncesi ortak bir düşünce oluyordu. Bunu hemen hemen tüm arkadaşların yüz ifadelerinden okumamak mümkün değildi. Parti ve halk tarihimizin coşkun bir ırmak gibi akması gereken bu süreç, emek katkılarıyla hızlılık kazandırmak isteyen her arkadaş, önceliğin kendisine tanınmış olmasını büyük bir şans sayıyor ve birliğin içerisinde yer almaktan haklı olarak bir gurur payesi çıkarıyordu. Ve gerçekten de bu, şans sayılırdı. Çünkü ruh hallerinden anlaşıldığı gibi pratik mücadele ortamından bir gün dahi uzak yaşamak çekilmez geliyordu insana. Kamp yaşamının duraganlığından uzaklaşıp halkla ve özgürlüğün bir giz gibi saklandığı yalçın dağlarla bütünleşmek, ülkemizin güzelliklerle dolu doğasının derinliklerine erişmek insanda anlatılması mümkün olmayan duygular yaratıyordu. Artık bir saat dahi duramayacağımızı anlamıştık. Ve zaten beklememiz için de hiçbir neden kalmamıştı. 11 kişilik birliğimizle pırıl pırıl bir Nisan sabahı tüm arkadaşlarla vedalaşarak kamptan ayrıldık. Vedalaştığımız arkadaşların başarı dilekleri ve esprilerle dolu güç veren konuşmaları arasında yavaş yavaş kampın karşısındaki yamacı aşarak yol almaya başladık.

Birlikte yer alan tüm arkadaşların tanıdıkları eski yol güzergahını bazı aksiliklere yol açsa da kullanmamak zorundaydık. Çünkü bileşimimiz Kongre sonuçlarının diğer alanlara taşırılmasında değişik düzeylerde sorumluluk üstlenmiş ve ağırlıklı bölümünü iç alanlara gidecek arkadaşlardan oluşan geçici bir yol birliğiydi. Bunun için her arkadaşın güvenlik içerisinde kendi alanına ulaşması büyük önem arzediyordu. Bu durumu da gözönünde bulundurarak her zaman kullandığımız yol hattını değiştirmek zorunda kalmıştık. Çünkü Güney'de süren savaş bu yol hattına da sıçramış, dolayısıyla TC dahil tüm güçler tarafından kullanılan bir yol olmuştu. Tüm bu durumları gözönünde bulundurarak yeni bir güzergah belirledik. Fakat yeni güzergahımızın da sorun teşkil eden yanları vardı. Her şeyden önce yeni tespit ettiğimiz hattı, birlikte sadece iki arkadaş biliyordu. Geriye kalan arkadaşlar güzergahı bilmek bir yana, alana bir bütün olarak yabancıydılar. Bu durum ve kış boyu alandan uzak kalmışlıktan dolayı gelişmelerden habersiz oluşumuz, önemli iki sorun olarak çıkıyordu karşımıza. Alan hakkındaki bilgiyi, varacağımız ilk köye uğrayarak elde etme gibi bir şansımız vardı. Fakat, coğrafyaya yabancılık gerilla için önemli oranda bir zaaf sayılırdı. Düşmanla ani bir karşılaşma durumunda meydana gelebilecek herhangi bir aksilik, alana yabancı olan arkadaşları önemli oranda zorlayabilecekti. Tüm bunların hesabını yaparak çeşitli tedbirler geliştiriyor ve başvuracağımız yöntemler üzerine konuşarak yolumuza devam ediyorduk.

İlk günkü yolculuğumuz oldukça kısa sürmüştü. Henüz karlarla kaplı olan dik yokuşlu zirvelere vurmayı, geceye kalacağımızdan dolayı uygun bulmamış ve o geceyi sık ağaçlarla kaplı dar bir vadide konaklayarak geçirmeyi kararlaştırmıştık. Sırt çantalarımızı indirir indirmez gür ağaç dallarının gölgelediği ormanın serinliğini hissederek ateş yakmaya koyulduk. Öğlen saatlerinde Nisan güneşinin dik ışınları altında yol aldığımızdan, terden sırılsıklam olmuştuk. Terimiz soğudukça ateşin ısısı daha bir çekici geliyor ve ateşimizi habire gürleştirmemize neden oluyordu. Kamptan ayrılışımız daha altı-yedi saati bile bulmamıştı. Bundan dolayı ayrılışın havasını henüz tüm canlılığıyla yaşıyorduk. Arkadaşların yaptıkları esprilerin yanısıra, içten içe yaşadıkları, fakat büyük bir gayretle dışa yansıtmamaya çalıştıkları üzüntü ve hüzün dolu bakışlar tüm tazeliği ile gözlerimizin önünde bir bir canlanıyor gibiydi. Gerçekten de, uzun bir bekleyişten sonra yaşama ilişkin bütün umutların canlandığı bahar aylarında, gerillayı, her şeyden önce de, bir ARGK savaşçısını değil aylarca, birkaç günlüğüne de olsa mücadelenin sıcak ortamından alıkoyacak alanların yaşamına terketmek onu, katlanılması oldukça güç bir yaşamla karşı karşıya bırakmak demektir. Gerçi her arkadaş hangi koşul ve mekanda olursa olsun mücadeleye güç katmak ve pratiği ilerletmek gerektiğinin bilincindeydi, ama isyan, direniş, kin ve öfkenin dile geldiği coşkun bahar aylarında, büyük bir intikam ruhuyla düşmanın üstüne yürümek, doğal olarak her arkadaşın istemiydi. Ve bu açıdan hiçbir zaman yadırganmayacak soylu bir istemdi. Biz bunun bilincindeydik ve bu açıdan da kendimizi oldukça şanslı sayıyorduk. Yaktığımız gür ateşin çevresinde bağdaş kurarak sürdürdüğümüz canlı espriler ile sohbetimizi bu noktalar üzerinde derinleştirmiş ve ancak geç vakitlerde uyumaya çekilmiştik. Fakat o denli canlı sohbet konularından sonra kim derin bir uykuya dalabilirdi ki. Belli bir zaman kesiti geçmesine rağmen, arkadaşların çeşitli aralıklarla sağa sola dönmelerinden uyanık oldukları anlaşılıyordu. Dalınan derin düşünceler içerisinde geçmiş, belleklerde yeniden yaşanıyor gibiydi. Acı, tatlı tüm yönleri ile gözler önünde canlanan, kısa da olsa bir tarihti. Böylesi anlamlı bir günün gecesinde geçmişin derin muhasebesini yapmak, olumlu ve olumsuz yönleriyle geçmişten dersler çıkarmak geleceğe güçlü girmek açısından çoğu zaman ihtiyaç duyulan düşünce ve tasarılar oluyordu. Mücadelenin kesin başarıyı zorunlu kıldığı böylesi bir aşamada devrimci faaliyetlerde önemli sorumluluklar üstlenmiş olan tüm arkadaşlarda yaşanan ortak duygu, düşünce ve tasarılardı bunlar. Bizlerden kaynaklanan ve mücadeleye zarar veren yetersizlikleri artık ne Parti, ne halk ve ne de düşman kabul ediyordu. Bunun için pratiğe doğru yol alırken, amacımız, zaferi yakınlaştıran başarılarla dolu bir mücadele sergilemek olmalıydı. Daldığımız bu derin düşünceler içerisinde nasıl uyuduğumuzun farkına bile varmamıştık.

Sabah nöbetçimizin uyandırmasıyla gözlerimizi serin bir bahar sabahına daha açmış oluyorduk. Orman yeni yeni canlanmaya başlamıştı. Sabah güneşinin cılız ışınları ağaç dallarının arasından ormanın içine doğru süzüldükçe bizdeki hareketlilikte hızlanmış ve kahvaltımızı erkenden yaparak yolculuk için son hazırlıklarımıza başlamıştık

O günkü yolculuğumuz oldukça uzun, yüklerimiz ise epey ağırdı. En önemlisi de uzun süren bir kamp yaşamından geliyorduk. Birliğin erkenden yorgun düşmesini engellemek amacıyla yürüyüş temposunu ayarladık ve kendimizi fazla zorlamamamıza rağmen, akşama doğru alanın en yüksek dağlarından Gostê'nin sırtlarını aştık. Zaman henüz erken olduğundan, rüzgarın kardan temizleyerek açığa çıkardığı küçük bir kara parçasına oturarak alanı izlemeye başladık. Şemdinli tüm güzellikleri ile karşımızadaydı. Doğanın yemyeşil örtüsü içerisinde kendisine uzanan irili ufaklı vadileri ile alanı ağ gibi saran başıyla, yüksek ve sarp zirveleri ile Çarçêl, düşmanın korkulu rüyası Govendê ve yüksek yaylalarıyla Cilo tüm muhteşemliğiyle karşımızda duruyordu. Yüksek bir noktadan bu güzelim coğrafyayı sayretmek gerçekten de insanda anlatılması zor duygular yaratıyor ve bir yığın gerçekliğe çağrışım yapıyordu. Nitekim o ana kadar sessizce alanı gözden geçiren Bedran arkadaş tüm arkadaşların içinden geçen bu yönlü düşünceleri onaylarcasına:

«Alan savunması için mükemmel bir coğrafya, tam bir gerilla arazisi» dedi.

Bedran arkadaşın bu düşüncesinde hemfikir olmamak elde değildi. Alanın asi coğrafyası oldukça yurtsever olan alan halkının direnişçi eğilimiyle birleşince, gerilla için bulunmaz bir nimet olarak çıkıyordu ortaya. Ve zaten düşmanın bütün teknik donanımına ve üstün gücüne rağmen bu dağlara yanaşmaması, alanın bir bütün olarak zaptedilmez bir kale olmasından kaynaklanıyordu. Düşman da alanın bu önemini biliyor ve gerillanın tutunamaması için yöre hal-

ki üzerinde baskı ve sindirme politikasını habire hızlandırıyordu. Gerillaya karşı savaşımda elde edemediği sonucu, kitlelere karşı sürdürerek elde etmeye çalışması, düşmanının önemli bir zaafıydı elbette.

Bedran arkadaş elindeki dürbünü sık sık gözlerine götürerek alanı izlemeye devam ediyordu. Bir yandan alanı izlerken, diğer yandan da böylesi bir coğrafyada gerillanın geliştirebileceği mücadele taktikleri üzerine kesik kesik belirlemelerde bulunması, derin tasarılara daldığını gösteriyordu. Fazla zaman kaybetmeden yola çıkmamız gerektiğini hatırlatınca, Bedran arkadaş:

«Bilgi almak için uğradığımız köyde son derece dikkatli olmamız gerekir. Uzun bir süre alanda bulunmayışımız düşman açısından bir avantaj sayılır. Kitleleri her türlü şeye zorlayacağı çok açık» dedi.

Ve böylece X... köyüne gitmeyi kararlaştırdık. Gideceğimiz köy Gostê dağının hemen altındaydı. Gostê'den Şemdinli deresine doğru uzanan derin ve sarp bir vadinin içerisine yerleşmiş birkaç haneden oluşan küçük bir köy. Bu köy eskiden beri ilişkilerimizin olduğu yoksul ve yurtsever insanlardan oluşuyordu. Bu durumundan dolayı alan hakkındaki bilgiyi almak için bilinçli olarak bu köyü seçmiştik. Uzak bir noktadan belli bir süre köyü izledik ve karanlığın çökmesiyle birlikte köye girdik. İçiçe geçmiş dört-beş hanelik köyün tüm evlerine uğramamız fazla zamanımızı almamıştı. Fakat istediğimiz sonuca da ulaşamamıştık. Çünkü esas görüşmek istediğimiz insanları köyde bulamamıştık. Kadın ve çocukların dışında kısmen bilgilenebileceğimiz bir tek erkek kalmamıştı köyde. Geriye kalan tüm köy erkekleri, bahar sularından dolayı yıkılan köprü inşaatında çalışmak için en az iki saat uzaklıktaki bir başka köye gitmişlerdi. Bunun için köyün erkekli tek evinde oturmak zorunda kaldık. Ev sahibi eskiden beri ilişkide olduğumuz biriydi. Bizleri tanıyor olmasına rağmen, beklenmedik bir anda karşısına çıkmış olmamızdan belli bir şaşkınlık geçirmiş ve heyecanlanmıştı. Her zamanki sessizliğinin yanısıra büründüğü ürkek ve üzgün ruh hali dikkatimizden kaçmamıştı. Ancak bunu, bizleri uzun bir ayrılıktan sonra beklenmedik bir anda görmüş olmasına bağlayarak kendisiyle sohbet etmeye çalıştık. Köylü bir yandan yeni gördüğü arkadaşları tek tek süzerken, bir yandan da aynı heyecan içerisinde sorduğumuz sorulara cevap vermeye çalışıyordu. Adamın giderek artan heyecanı ve ürkek hali bizi de rahatsız etmeye başlamıştı. Nitekim Bedran arkadaş güven dolu ses tonuyla:

«Korkmanıza gerek yok, size zarar geleceğini bilsek biz de uğramayız. Bize düşman hakkında biraz bilgi vermeniz gerekiyor, heps bu kadar» dedi.

Bunun karşısında ev sahibi biraz mahcup, biraz da üzgün bir edayla derin bir iç çekti:

«Size hizmet etmeyi her zaman için bir görev bildik, siz hizmete değer insanlarsınız. Ancak size şunu söyleyeyim: Siz çalıştığınız kadar düşman da çalışıyor. Çok erken geldiniz, çok... Daha karlar bile erimedi. Keşke biraz daha bekleseydiniz.»

Köylünün üstü kapalı konuşması ve temkinliliği hiçbir arkadaşın dikkatinden kaçmadığı gibi Bedran arkadaşın da dikkatinden kaçmamıştı. Köylünün ağzından bir kaç kelime alabilmek için:

«Tamam işte biz de bunu öğrenmek istiyoruz. Düşman nasıl çalışıyor, ne yapıyor? Köyünüze hiç uğradı mı? Bize bunları anlatmanız gerek» dedi.

Ancak, ev sahibi Bedran arkadaşın bu sorularına cevap vermekten ziyade, erken geldiğimizi tekrarlamakla yetinmişti. Köylünün bizlerden bir şeyler saklamaya çalıştığı kesindi. Ancak ne yapıp edip gereken bilgileri elde etmemiz zorunluydu. Kuşkusuz ki, hareket tarzımızı sadece köylüden alacağımız bilgilere dayandırmayacaktık. Fakat adamın vereceği sınırlı bir bilgi bile düşmanın muhtemel hazırlıkları hakkında bazı ipuçları elde etmemizi sağlayabilecekti. Ancak ev sahibinin söyleyeceği her şeye inanmak da doğru olmayacaktı. Çünkü her ne kadar yurtsever ve dost olarak bilinseler de bir kış boyu düşmanla baş başa kalmışlardı. Düşman sadece bir alanda değil, bir bütün olarak Kürdistan genelinde kitleleri zorlamış ve çoğu yurtsever aileler hiç de düşmandan yana olmadıkları halde, onun çeşitli düzeylerdeki politikasına alet olmaktan kurtulamamışlardı. Bu elbette ki insanlarımızın kendi öz evlatlarına karşı gönüllü savaşıyor olmaları anlamına gelmiyordu. Ama bizim kitleleri örgütlemekte yetersiz kaldığımız noktada açık ki, düşman onlara el atacak ve kendi davalarına karşı onları kullanmaya çalışacaktı. İnsana acı veren nokta da bu gerçekliğin kendisiydi. Tüm bu ihtimalleri gözönünde bulundurmak gerektiğini düşündükçe, iğrenç emeller peşinde olan düşmana karşı daha bir kin ve öfkeyle doluyor ve insanlarımızı bu cendereden kurtarmanın gerekliliğine bir kez daha inanç getiriyorduk.

Ev sahibi yemek getirmek amacıyla odadan ayrıldığında hemen sağ tarafımda oturan Bedran arkadaş:

«Adamla yalnız görüşsen daha iyi olur. Seni tanıyor. Belki bir şeyler söyleyebilir. Yalnız adamın ruh hali dikkatimi çekiyor» dedi.

En doğrusu da bu olacaktı. Yemeğimizi yedikten sonra, ev sahibini çağırarak bize gerekli olan kısmi bilgileri almaya çalıştım. Yöntemimiz tutmuştu. Kendisine yabancı gördüğü arkadaşların yanında söylemeye çekindiği birçok konu hakkında bilgilenmeyi başarmıştım. Ancak tümüyle değil. Köylünün verdiği bilgilerden düşmanın alan genelinde geniş tedbirler aldığını ve alana büyük bir güç yığdığını anlamıştık. Düşman alanın muhtemel stratejik noktalarına küçümsenmeyecek bir güç konumlandırmış, attığı pusularla bazı önemli geçitleri tutmuştu. Kabaran bahar sularından dolayı, zaten sayıca az olan geçit noktalarının düşman tarafından tutulmuş olması, bizim açımızdan büyük bir dezavantaj sayılırdı. Köylünün belirtiğine göre, düşman sık sık köylere düzenlediği küçük çaplı operasyon ve keşif faaliyetlerine de hız kazandırmış bulunmaktaydı. Devamla kitlelerin durumu, mücadeleye ilişkin umutları ve düşmanın psikolojik savaşında ne denli etkilendikleri yönünde sorular yoğunlaştırarak köylünün habire konuşmasını sağlıyor ve kendimiz açısından gerekli olan sonuçları çıkarmaya çalışıyordum. Köylü bu yönlü genel bilgileri vermekten çekinmiyor, fakat eski ürkek ve tedirgin halini halen muhafaza ediyordu. Ve "erken geldiniz, keşke şimdi gelmeseydiniz" sözleri konuşmalar arasında yine sık sık tekrarladığı şeyler oluyordu. Köylünün adeta bittik gibi tekrarladığı aynı sözler bende öfke ve merak uyandırmasına rağmen, düşmanın alana yaptığı yığınaktan korkuyor olmasına bağlayarak, üzerine gitmemeyi daha uygun buldum. Yaklaşık iki saat sonra köyden ayrıldığımızda son bir tedbir olarak düşmana herhangi bir bilginin sızmaması konusunda ev sahibini uyardık.

Köyden epey uzaklaştıktan sonra uygun bir noktada mola vererek, alan hakkında edindiğim tüm bilgileri arkadaşlara aktardım. Aldığımız bilgiler temelinde kısa bir durum değerlendirmesi yaparak yeniden yola koyulduk. Fakat güzergah değiştirmek zorunda kalmıştık. Çünkü hemen altımızdaki köyde karakol kurulmuştu. Bu açıdan da köyün içinden geçen yolumuzu değiştirmemiz zorunluydu. Yapılacak tek şey tüm zorluklarına rağmen dağ yoluna vurmaktı. Tespit ettiğimiz hat boyu ilerledikçe yolculuğumuzun sanılandan da zor geçeceğini anlamıştık. Kar yığınlarının eğdiği ince ve sık ağaçlar, buzlanmış kaygan zemin ve arazinin sarplığı gecenin karanlığı ile birleşmiş, bu durum tempomuzu oldukça düşürerek onbeş dakikalık yolu bir iki saatte almamıza neden olmuştu. Özellikle ayaklarımızın altında bilye gibi hareket ederek, ayaklarımızın yeri tutmasını engelleyen taşlar, sanki özel olarak yola dizilmişlerdi. Bundan dolayı düşe kalka umduğumuzdan da uzun çeken bu yolculuk sonrası asıl yol hattımıza varabildik. Fakat zaman da epey ilerlemişti. Henüz katetmemiz gereken uzun bir yol vardı önümüzde. Sabaha kalmamak için, tempomuzu hızlandırarak kendimizi biraz zorlamamız gerekecekti. Nitekim yorucu bir gecenin bitiminde, şafakla beraber konaklayacağımız vadiye ulaştık. Şiddetle kendisini hissettiren uyku ve yorgunluğa rağmen, vadinin hemen ağzında konaklamamız doğru olmayacağından, çınar ağaçları ile kaplı vadinin kayalıkları arasında bir saate yakın süren tırmanış sonrası, sık ağaçlarla kaplı küçük bir düzlükte konakladık. Konaklama noktamız oldukça elverişli, vadiyi boydan boya denetleyebiliyorduk. Ayrıca Şemdinli merkezden gelerek, Gerdi ve Herki alanına açılan araba yolunu görebilmemiz büyük bir avantajdı. Bu açıdan geniş bir alanı denetim altına almış sayılıyorduk. Bu hat boyunca yol alacağımızdan, oldukça dikkatli ve duyarlı olmamız gerektiğinin bilincindeydik. Vadide hüküm süren derin sessizliğe rağmen kısa bir keşifle çevreyi kontrol ettik ve ancak herhangi bir tehlikenin olmadığına kesin kanaat getirdikten sonra, nöbet noktamızı tespit ederek dinlenmeye çekildik. Gece boyu yol almış olmanın verdiği yorgunluğa, vadinin derin sükuneti de eklenince, üç-dört saati bulan bir uykuya daldık.

Saat 13.00 civarında kendisini hissettirmeye başlayan sıcaklıkla birlikte yavaş yavaş hareketlenmeye başladık. Bu arada nöbetçimizin erkenden uyandırdığı F... ve M... arkadaşlar, koca bir çınar ağacının gölgesine tezgah açmış yemek yapmayla uğaşıyorlardı. Kekik ve reyhan gibi kokulu bahar otlarını da katarak pişirmekte oldukları mantar yemeğinin kokusu iştahımızı açmış, birer ikişer sofranın başına doluşmaya başlamıştık. Yemek konusunda birliğimizin aşçısı sayılan M... arkadaş, yemeği çiğ çiğ indirmek istemiyor olacak ki, biraz daha zaman kazanmak istiyordu:

«Halkımızın geleneklerine göre bu yemek yenilmeden önce el ve yüz yıkanırmış, yoksa büyüsü bozulur ve tadına varılmazmış» deyince herkes önce dereye inme zahmetine katlanmamak için bu şakayı duymamazlıktan geldi. Fakat uyuşuk uyuşuk birbirimize baktığımızda M... arkadaşın biraz da haklı olduğunu anladık. Çünkü yorgunluğun etkisiyle şiş şiş olan gözlerin üzerinde karmakarışık duran saçlar, insana hiç de hoş olmayan bir görünüm kazandırıyordu. Arkadaşların kimisi dereye, kimisi de eriyen kar sularının oluştuğu küçük gölcüklere doğru dağıldıklarında, Bedran arkadaşın yokluğu dikkatimi çeken bir durum oldu. Merakla çevreme baktığımı farkeden F... arkadaş:

«Bedran arkadaş mı? Uyanalı epey oluyor, keşif için çevreyi dolaşacağını söyledi. En son nöbetçinin bulunduğu kayalığa tırmandığını gördüm» dedi.

Tam o esnada Bedran arkadaş da her zamanki görünümüyle çefyesinin bir ucunu boynuna dolamış, omuzuyla bütünleşmiş portatif kleşi ve sağ elinde dürbününü tutmuş bir vaziyette ağaçların arasında belirerek yanımıza vardı. Öğlen sıcağın etkisiyle alnında boncuk boncuk terler birikmiş, her zaman içtenlikle parlayan simsiyah gözlerinde savinç, merak ve tasarı dolu bir ifade okunuyordu. Pürdikkat kendisine bakmama rağmen hiçbir şey söylemeden çantasını karıştırmaya başlaması beni meraklandırmıştı:

«Mutlaka ilginç bir şey gördün, güldüğüne not edeceksin. Söylememekte kararlıysan ikinci keşifi de ben başlatıyorum, ona göre.»

«Yanılıyorsun, bir şey keşfettiğim yok. Yalnız bu yakınlarda bir karakol var mı, yok mu; onu öğrenmek istiyorum.»

Bedran arkadaşın ciddi bir ses tonuyla sorduğu bu soru karşısında şaşırmış, biraz da ne yapmak istediğine anlam verememiştim.

«Karakol mu dedin? Karakol yok, ama eyleme karar verdiysen devriye kollarına rastlayabiliriz.»

Bunun üzerine Bedran arkadaş çantasındaki yedek G3 mermilerini göstererek:

«Bunları ne zamana kadar taşıyacağız arkadaş, belimiz kırıldı» dedi.

Merakımı gidermiştim ama, bu sefer de, Bedran arkadaşın içten gülümseyerek elinde tuttuğu mermi torbasını terazide tartar gibi sallamasına katıla katıla gülmeye başlamıştım.

Bahar nimetleriyle donatılmış yemek sofrasına oturduğumuzda diğer tüm arkadaşlar da gelmiş ve iştahla yemeğimizi yemeğe başlamıştık. Bu arada sürdürülen canlı ve esprilerle dolu sohbetimiz, nöbetçi arkadaşın noktasını terkederek bize doğru gelmeye başlamasıyla yarıda kesildi. Nöbetçi arkadaşın gelişinden bir haber getirdiği belli oluyordu. Nitekim arkadaş hepimizin meraklı bakışları arasında:

«Şemdinli merkezden gelen üç askeri cemse bulunduğumuz vadinin yamacındaki B... köprüsünde durdu» dedi. «Hepsi bu kadar değil. Askerler cemselerden inerek köprünün sağına soluna dağıldılar. Belli ki koku almışlar, pusuya yattıkları kesindir.»

Belirtilen B... köprüsü ile bulunduğumuz nokta arasında yaklaşık 1,5-2 saatlik mesafe ya var ya yoktu. Düşmanın bu zamansız gelişi nedensiz değildi elbette. Üstelik sadece iki cemselik bir güçle gündüz ortasında böylesi bir arazide beklemeleri dikkat çekiciydi. Bedran arkadaş:

«Muhtemelen alanda bulunduğumuzu farkettiler. Fakat düşmanın bu kadarlık bir güçle peşimize düşmeyeceği çok açık. Belli bir süre daha izleyip sonucu öğrenmemiz daha iyi olacak» dedi.

Ben ve Kahraman arkadaş nöbet noktasına giderek düşmanı izlemeye başladık. Bu arada arkadaşlar da eşyaları toplamış, son kamuflajı da tamamlayarak her an harekete geçmeye hazır vaziyette bizden gidecek işareti bekliyorlardı.

Düşmanla aramızdaki mesafe epey uzak olmasına rağmen, elimizdeki dürbünle onları çok net izleyebiliyorduk. Askerlerin oldukça sakin hareket edişleri dikkatimizi çeken bir durumdu. Bir ara dürbünü elimden alarak uzun bir müddet düşmanı izleyen Kahraman arkadaş, düşmanı gördüğü anda büründüğü ruh hali ve derin sezgisiyle:

«Güçlü bir operasyonun sadece bir kolu. Askerlerin bu denli sakin ve kendilerinden emin bir şekilde hareket etmeleri normal değil. Baksana çelik yelek giymiş gibi, köprünün tam ortasında nasıl durmuşlar» dedi.

Gerçekten de köprünün hemen kenarında mevzilenmiş birkaç asker dışında geriye kalanlar köprünün üzerinde sıraya dizilmiş, tavır ve davranışlarında subay olduğu anlaşılan birini dinliyorlardı. Düşman subayı Donkişotvarice yaptığı seri el-kol hareketleriyle sağı solu işaret ediyordu. Düşmanın bu pozisyonu en az 10-15 dakika kadar devam etti. Daha sonra dağılan askerler, pusu kurmak amacıyla daha önce yapılmış olan mevzilere yerleştiler. Bulunduğumuz noktadan köprüyü yarım izlememize rağmen, askerlerde hiçbir hareketlenme olmamış, girdikleri mevzilerde teprenmemişlerdi bile. Bu durum karşısında, bizi bekleyen arkadaşları daha fazla merakta bırakmamak için Kahraman yoldaşı nöbetçinin yanında bırakarak arkadaşların yanına döndüm. Düşman tam da yol güzergahımıza pusu atması varlığımızdan kesin haberdar olduğunun bir kanıtıydı. Kahraman arkadaşın belirtiği gibi genel bir operasyon da olabilirdi. Fakat durduk yerde düşmanın alanda geniş bir operasyona başvurması uzak bir ihtimaldi. Kafamda kesinleşen tek sonuç, bir ihbarın yapılmasıydı. Ama kim tarafından? Arkadaşların sabırsızlıkla bekleyiş içerisinde olduklarını farkettiğimde, adımlarımı hızlandırarak yanlarına vardım. Doğal olarak yöneltilen ilk soru,"nedir, ne olabilir?" olmuştu.

«İhbar kanımca. İhbar olabilir, çünkü düşman muhtemel geçit noktalarına pusu atmış. Köprüden geçemezsek işimiz zorlaşacak, düşman da bunu hesaba katarak muhtemel geçit noktalarına attığı pusuyla kesin darbe vurmak istiyor» dedim.

Düşmanın gücünü ve daha başka gelip gelmediğini soran bir arkadaş:

«Bu bir ihtimal» dedi, «ikinci bir ihtimal de düşmanın geniş çaplı bir operasyonu olabileceğidir.»

«Böylesi bir durum düşmanın alana üstün bir güç yığmasını gerektirir ki bunun doğuracağı hareketliliği farketmemiz imkansız, ayrıca köye uğramamızın üzerinden bir gün geçti. Dolayısıyla biz bu arada epey yol aldık. Köyden de çok uzaklaşmıştık. Bu açıdan muhtemel bir ihbarı değerlendiren düşmanın başvuracağı en akıllı şey pusu olabilirdi. Köyden gidebilecek muhtemel bir ihbar...» Adeta kendiliğinden ağzımdan çıkan bu sözler karşısında tüm arkadaşlar bir anlık da olsa donuklaşmışlardı. Bizleri yaklaşık bir yıllık süre zarfında hiç görmemiş olan yurtsever, Parti taraftarları olarak bildiğimiz köylüler düşman tarafından kandırılmış ve satın alınmış olamaz mıydı? Kaldı ki, köylünün önce tedirginliği ve ürkekliği de boşuna değildi. Operasyon ihtimalini de hesaba katmamızla birlikte vardığımız ortak sonuç buydu. Fakat hiç birimizin de hesaba katmadığı bir durum vardı. O da, alanın stratejik noktalarına daha önce konumlandırılan güçtü.

Meydana gelebilecek herhangi

bir aksilik karşısında, alanın coğrafyasına yabancı olan arkadaşların epey zorlanacakları açıktı. Çünkü sarp kayalık, ormanlık, derin vadi ve birbirini takip eden geçit vermez dağ silsileleriyle, adeta içiçe geçmiş olan coğrafyada hareket etmek, biraz tecrübe isteyen bir işti. Bu açıdan arazi hakkında arkadaşlara geniş bilgi vererek hangi noktalara açılmaları gerektiğini izah ettim. Burada nöbetçimizi değiştirerek düşmanın hareket tarzını biraz izleyebilmek için beklemeye koyulduk.

Zaman normal akışına devam ediyor. Çevrede olağanüstü bir değişiklik yok. Doğa tüm sükunetiyle bekleyişimize eşlik ediyor. Adeta tüm dikkatleri üzerine çeken doğadaki tek hareketlilik, karşı yamaçlardan olacaklardan habersiz, sürülerini otlatmaya devam eden çobanın durmadan sağa sola koşuşturmalarıydı. Nöbetçimizden gelen bir işarete göre, düşman askerleri halen mevzilerinde hareketsiz bekliyorlardı. Helikopter homurtularının o esnada duyulmaması ilginç bir durumdu. Bu, bir de köprünün tutulmuş olmasının tesadüfi olabileceği izlenimini doğurdu. Çünkü ihbar durumlarında helikopterler sinek gibi havada eksilmezlerdi. Düşmanla karşılıklı bekleyişimiz saat 15.30 dolaylarına kadar devam etti.

Saat 16.00. Giderek kızıllaşan ve dağların zirvelerinde toplanmaya başlayan güneş ışınları, derin vadi ve ormanları gölgelikte bırakmış, hava hissedilir derecede serinleşmeye başlamıştı. Ateş yakmanın tam zamanı, fakat buna olanağımız yok. En iyisi parka ve çefyelere sarılmak. Bu ara nöbetçimizden gelen işareti aldık. Karşı yamaçta otlayan sürülerden biri bulunduğumuz noktaya doğru harekete geçmiş, yavaş yavaş yanımıza yaklaşıyordu. Çobanlara, görünmemek için hemen kalkarak bir üstümüzde bulunan küçük tepeye yöneldik. Yolumuz yaklaşık 15-20 dakikalık bir yol olduğundan rastgele bir dizilişle harekete geçmiştik. Z... ve Bedran arkadaş en önde, geri kalanlarımız ise belli aralıklarla dizilmiş ilerliyorduk. Bu arada, birşeyler söylemek için bizlere dönen Bedran arkadaş, henüz cümlesini bitirmeden susmuş ve pür dikkat yamaca bakmaya başlamıştı. Karşıda hareketli bir şeyler gördüğü her halinden belli oluyordu. Nitekim "çömelin" diyen bir el işaretinden sonra:

«Karşı yamaçta asker var» dedi.

Oturduğumuz yerden Bedran arkadaşın işaret ettiği noktaya baktığımızda, gerçekten de avcı kolu biçiminde dizilmiş çok sayıda askerin, sırta yakın bir hizada vadi boyu yukarıya doğru tırmandıklarını gördük. Henüz o noktayı izliyorduk ki Bedran arkadaşın bu sefer de hafif bir ses tonuyla:

«Önümüzdeki ağaçlığın arasında da belirdiler. Dikkatli olalım» demesi üzerine, sağ tarafa döndük; kafalarında mavi bereleri, her an bir orman hareketiyle karşılaşacaklarmış gibi faltaşı açtıkları gözleriyle, iki asker Bedran arkadaşın ilerisinde mevzilenmiş olan Z... arkadaşın 15-20 adım yakınında belirmişlerdi. Silahlarını atışa hazır vaziyette tutan askerler, ormanı kontrol ederek ilerliyor ve arkaya verdikleri işaretle gelen grubun da ilerlemesini sağlıyorlardı. Bizi halen farketmiş değillerdi.

Geniş çaplı bir operasyonla karşı karşıyaydık. Durumları farketmiştik ama, artık iş işten geçmiş, beklenmedik bir karşılaşma kaçınılmaz olmuştu. Düşmanın operasyondan kesin sonuç almak istediği belliydi. 3000'in üzerinde askeri güç ve küçümsenmeyecek sayıda

«Gelin bir şey yok.» Tepeyi ele geçirmiştik. Bu arada düşman helikopterleri de nefret uyandıran homurtularıyla tepemizde dolanmaya başlamışlardı. Fakat birlik hedefine ulaşmış, alanın önemli bir kesimini denetleyen bu stratejik noktaya yerleşerek mevzilenmişti. Böylece çatışmanın birinci evresi de başarıyla tamamlanmış oluyordu..."

çete harekete geçirilmişti. Ve bu, dikkatimizi çekecek hareketlilikten özenle kaçınılarak büyük bir sessizlik içerisinde gerçekleştirilmiştir. Düşmanın taktiği belliydi: Alanın önemli stratejik noktalarına güç konumlandırıyor, bu güçler arasında sağladığı koordinasyonla, herhangi bir ihbar durumunda, her güç önceden saptanan hareket planı çerçevesinde harekete geçerek belirlenen noktaları tutuyor, böylece geniş bir çember oluşturuluyordu. Ardından iz sürme yöntemiyle birliğin kaldığı alan tespit ediliyor; tespit edilen alanın tüm çıkışlarına güç konumlandırılarak pusular atıldıktan sonra, özel vurucu timler aracılığı ile alana girilerek birlik harekete mecbur bırakılıyor ve kendi deyimleriyle "Tavşan avı" veya "Örs çekiç" taktiğiyle sonuç almaya çalışıyorlardı. İşte şimdi bize karşı uygulanan buydu. Şimdi olup bitenleri olduğu gibi anlamaya başlamıştık. Gelişen tüm bu durumlar, tahmin ettiğimiz gibi yapılan ihbar sonucu gelmişti. Köyde bilgi almak için uğradığımız gecenin sabahı, erkenden en yakın karakoldaki düşman gücü alana girişimizden haberdar edilmişti. Düşman köyden çıkan bu ihbarı alır almaz, önceden belirlenen hareket planı çerçevesinde tüm güçlerini harekete geçirmiş, izlerimizin bulunarak vadide oluşumuzun anlaşılması üzerine, vadinin iki sırtını da arkadan hareketle boydan boya tutarak özel operasyon timini vadiye sokmuştu. Belli bir süre izlediğimiz köprüdeki güç ise, vadinin çıkışını tutuyordu. Biz ise ilk etapta bunu, pusuya yorumlamış ve böylece operasyon ihtimalini gözardı etmiştik.

Birliğimizin üstlenmiş olduğu görevler ve her arkadaşın görev alanına bir an önce yetişmesi gerektiğini düşündükçe, mümkün olduğunca birliğin operasyon alanının dışına çıkması gerektiği kesindi. Ve artık bekleyecek bir dakikalık zamanımız bile kalmamıştı. İstemediğimiz bir anda düşmanla karşı karşıya gelmiş ve vereceğimiz kayıplar pahasına da olsa çatışmamız kaçınılmaz olmuştu. "Örs çekiç" taktiğiyle oluşturulan sıkı çembere rağmen ilk vuruş yapmak ve insiyatifi ele geçirmek hayati bir sorundu. Çünkü insiyatifi düşmana kaptırmak demek, birliği imha tehlikesiyle yüz yüze bırakmak anlamına gelecekti. Bu açıdan, düşmanın bizleri halen farketmemiş olmasından da yararlanarak ilk darbeyi vurabilmeliydik. Aksi durumda ciddi darbeler almamız kaçınılmazdı. İlk saldırı, çemberinin parçalanmasına ve aktif savunmanın örgütlendirileceği bir noktayı tutarak akşama kadar çatışmamıza imkan sağlayacağından, tahlikeyi önemli oranda bertaraf etmiş sayılacaktık. Akşamın karanlığından yararlanarak alandan uzaklaşmak ise, hiç de zor olmayacaktı.

Durum ciddiydi. En arkada mevzilenen arkadaşlar, bir başka düşman birliğinin vadi boyu ilerleyerek bulunduğumuz noktaya doğru harekete geçtiklerini bildirdiler. Düşman ya alana sürdüğü özel operasyon timleri veya harekete geçmemiz halinde tepelere yerleştirdiği pusu timleri aracılığıyla imhamızı hesaplıyordu. Düşman güçlerinin kesin noktamızı bilmeyişleri bize zaman kazandıran bir durumdu. Bu arada düşman çemberi giderek daraltmaya devam ediyordu. Her an yaydan fırlayacak gerili bir ok gibi mevzilerinde çömelmiş olan arkadaşlar parmakları tetikte; kin, öfke ve intikam ifadelerinin ve cesaretle kabaran yüreklerin bakışlara yansıyan ifadesi, ortak bir kararı yeniler gibiydi. Direnmek, ölüm pahasına da olsa sonuna kadar direnmek ve Partimizin geleneksel direniş ruhunu bu mevzilerde de yaşatmak ve üstün bir güçle iğrenç emeller peşinde olan düşmanın hesaba katmadığı şey de, böylesi bir gücün hiçbir zaman imha edilemeyecek oluşuydu.

Harekete geçmenin tam zamanıydı. Düşüncelerimi Bedran arkadaşa açıklamak ve onun nasıl bir sonuca vardığını öğrenmek için bulunduğu noktaya iyice yanaştım. Zengin bir mücadele deneyimine sahip olan Bedran yoldaş, hareket alanını oluşturmuş olacak ki, kendinden emin bir yüz ifadesiyle bana döndü:

«Diğer arkadaşların düşüncelerini almak için ne zaman var, ne de ortam müsait. Saldırı için hemen harekete geçmemiz şart. Daha fazla zaman kaybı aleyhimize işleyen bir durum. Sen ne düşünüyorsun" dedi.

«İlk saldırıyla hemen üstümüzde bulunan stratejik tepeyi tutarsak, oradan akşama kadar aktif savunmayı örgütlemek mümkün» dedim.

«Yani tepeyi ele geçirerek yerleşelim mi diyorsun» diye sordu.

«Başka olanağımız yok. Kayıp vermeden başarırsak tehlikeyi atlatmış sayılırız. Bir kaç saniyelik bir gecikme bile bizi farketmelerine neden olabilir.»

Bedran arkadaşla yaptığımız kısa konuşmadan sonra hemen harekete geçtik. Bundan sonrası büyük bir soğukkanlılıkla düşmanın üzerine yürümek olmalıydı. Hedefimiz belliydi: Belirtilen stratejik tepe ele geçirilecek.

Bu amaç doğrultusunda ileri fırladık. Bedran arkadaş hareket planımıza uygun görev bölümünü belirleyerek, yanına aldığı manga gücüyle küçük bir vadinin içinde ilerlemeye başlamıştı. Ben ise, gruba paralel şekilde biraz daha yüksek bir sırtta ilerlemeye çalışıyordum. Belli bir noktaya kadar da en önde Bedran arkadaş olmak üzere mangayı oluşturan tüm arkadaşların savunmalı bir şekilde tepeye tırmanmaya çalıştıklarını izleyebilmiştim. Ön hattımızda beliren düşman gücü daha fazla ilerlemeden ağaçların arasında sağa sola dağılmaya başlamıştı. Fakat halen bizi farketmemiş olmaları ilginç bir durumdu. Bedran yoldaşın mangası ilerlemeye devam ediyordu. Bu arada saniyeler ilerledikçe ön hattımızda hareket halinde olan düşman birliğiyle adeta içiçe geçmiştik. Bulunduğumuz nokta ile mavi bereli askerler arasında adımlarla sayılan çok az bir mesafe kalmıştı. Sonunda, mevzilendiğimiz küçük bodur ağaçların arasında bir şeyler sezmiş olacaklar ki, aniden durmuş ve dikkatli bir şekilde çevrelerine bakmaya başlamışlardı. Bizi görmelerine fırsat tanımadan silahımı Z... arkadaşın hemen ilerisinde duran askerlere doğrultarak ateşledim. Vadi boyunca çınlayan Arbiki'nin sesine yere düşen askerlerin feryatları da karışınca, vadide hüküm süren sesizlik yerini büyük bir gürültüye bırakmıştı. Ve çatışma böylece başlamış oluyordu.

Saldırımız ani ve şiddetli olmuştu. Çatışmanın ilk anında neye uğradıklarını bile anlamaya fırsat bulamayan askerlerden 5-6 tanesi cansız yere serilmiş, bunu gören diğerleri canhavli ile sığınacak delik aramaya başlamışlardı. Yere düşenlerin böğürtüsü bir yana, kaçanların feryatları başlı başına, düşman mevzilerinde panik yaratmaya yeten bir durumdu. Gerillanın varlığı bile, yara almadan işlemez hale gelmelerine neden olmuş, sağa sola kaçışları bizim de işimize yaramıştı. Kısa bir sürede düşmanın bir kolunu etkisiz hale getirmiş olmamız, tepeye erkenden yönelmemizi sağlamıştı. Diğer arkadaşlarla aramızda çok az bir mesafe kalmıştı. Çatışma giderek kızışıyor ve tüm şiddetiyle devam ediyordu. Korkuya kapılan askerlerin mevzilendikleri yerden çevrelerini rastgele ve aralıksız taramaları, vadiyi korkunç bir savaş alanına çevirmişti. Alan açısından stratejik önemi olan tepeyi ele geçirmemiz birliğin güvenliği için hayati önemde olduğundan, düşmanın kızgın ateş hattını yararak tepeye ulaşmaya çalışıyor ve var gücümüzle acele ediyorduk. Düşmanın önde ve yanlarda tarayan gücüyle ve göğüs göğüse bir çatışma içerisinde ilerlemeye devam ediyorduk. Tepeye ulaşmamıza saniyeler kala korkunç bir darbeyle olduğum yerde sendeledim. Damarlarımdaki tüm kan beynime yayılmaya başlamıştı. Vücuduma yayılan kanın sıcaklığını hissettikçe başım dönüyor ve olduğum yerde yığılmamak için kendimi zor tutuyordum. Fakat ne pahasına olursa olsun dişimi sıkmalı ve tepede çatışmakta olan arkadaşlara ulaşabilmeliydim. Silahımı var gücümle kavrayarak ilerlemeye çalıştım. Mümkün değil, ayaklarıma birer değirmen taşı bağlanmış sanki. Tam o esnada omuzumun üzerinden geçen ikinci bir kurşunun etkisiyle olduğum yerde çömeldim. Ancak hedefimi de tespit etmiş sayılırdım. Kötü bir tesadüf olmuştu. Çatısmanın başlamasıile küçük bir ağaç kümesinin içerisinde saklanarak canını kurtarmanın telaşında olan bir askerin kendisini farketmediğimden dolayı üzerine üzerine gidişimi görünce can havli ile silahını ateşlemişti. Çok yakından, iki- üç metreden atılan kurşun hedefini bulmuş, boğazımın hemen altında göğüs kafesimde derin bir yara açmıştı. Hemen arkamdam gelen arkadaşların aynı noktadan geçecekleri kesindi. Bu mevzinin imha edilmemesi, diğer arkadaşlar açısından da tehlike teşkil edecekti. Bu kaygıyla, düşmemeye gayret ederek silahımı ateşledim. Çok yakın mesafede süren karşılıklı mücadele karşıdaki silahın susmasına kadar devam etti. Silah susmuştu ama, ciddi bir şekilde yaralanmama neden olmuştu. Yapmam gereken tek şey kalmıştı, o da irademi sonuna kadar zorlayıp arkadaşların yanına ulaşmaktı. Fakat bu sefer de şiddetli bir baş dönmesi ve mide bulantısı sonucu gözlerim kararmaya başlamış ve önümü göremez olmuştum. Bulunduğum kayanın arkasında yarı uzanmış vaziyette arkadaşları beklemeye koyuldum.

Tepenin yamacında düşmanla göğüs göğüse süren amansız mücadele halen tüm şiddetiyle devam ediyordu. Kulakları tırmalayan silah sesleri arasında olduğum yerde kalmayı ve düşmanın üzerine yürüyememeyi bir türlü kabullenemiyordum. Tekrar yerimden doğrulmaya çalıştığım esnada, Bedran arkadaşın oldukça çevik ve seri hareketlerle önündeki küçük kayalıkları siper alarak yanıma ulaşmaya çalıştığını farkettim. Bu ana kadar hiçbir kayıp vermeden hedefi ele geçirme harekatını başarıyla sürdüren ve en önde ilerlemeye devam eden Bedran arkadaşın yüz ifadesinde kin, intikam ve zafer karışımı bir ifade okunuyordu.

Düşmana karşı soylu bir kinle dolu olmanın kendisine kaynak verdiği engin saldırı ruhu en zor anlarda bile soğukkanlılığını yitirmeden eylemini mutlaka zeferle sonuçlandırma hırsı yaratıyordu onda. Bitmek, tükenmek bilmeyen devrimci hırs ve intikam tutkusuyla dolup taşan bu yiğit halk komutanının öylesi bir anda yanıma ulaşmaya çalışması bende, bir halk uğruna savaşan ihtilalci insanların arasındaki yoldaşlık bağlarına karşı tekrar derin bir saygı uyandırmıştı. Bedran arkadaş her zamanki içtenliğiyle elimi tutarak, endişeli gözlerle yaramı kontrol etti. Durumum ciddi olduğunu farketmişti. Endişe dolu bir ses tonuyla sordu:

«Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyiyim. Benim için meraklanmayın.»

Aşırı kan kaybının yarattığı bitkinlik nedeniyle kuruyan boğazımdan adeta zorla çıkan bu cümlelere, Bedran arkadaşı inandırmam mümkün değildi. Aynı tedirginlikle yaramı bir kez daha gözden geçirdi ve hemen arkasından yanımıza yetişen arkadaşlara döndü:

«Ağaçların arasında yatan askerin silahını alın.»

Bedran arkadaş yanımızda bir iki saniye daha tepeyi izledi, ardından aynı hareketle doğrularak hızla tepeye doğru fırladı. Aynı tempoyla grup hemen peşinde ilerliyordu. Bunu seri ve yoğun silah sesleri izledi. Tepede göğüs göğüse şiddetli bir çatışma başlamıştı. Bedran yoldaşın avının üzerine son dalışı yapan şahin'in hızıyla başlattığı saldırı, ardarda patlayan bomba ve silah sesleri arasında en az on dakikaya kadar devam etmiş ve nihayet Bedran arkadaşın zaferi müjdeleyen sesiyle noktalanmıştı:

«Gelin, bir şey yok.»

Tepeyi ele geçirmiştik. Bu arada düşman helikopterleri de nefret uyandıran homurtularıyla tepemizde dolanmaya başlamışlardı. Fakat birlik hedefine ulaşmış, alanın önemli bir kesimini denetleyen bu stratejik noktaya yerleşerek mevzilenmişti. Böylece çatışmanın birinci evresi de başarıyla tamamlanmış oluyordu.

Çatışmanın bu aşamasına kadar düşman güçlü darbeler almış, aldığı darbenin etkisi ile de saflarında panik ve çözülmeler başlamıştı. En önemlisi de oluşturulmak istenen imha çemberi parçalanmış, tepede sağladığımız kontrolle insiyatifi ele geçirmiştik. Artık ele geçirdiğimiz bu noktada akşama kadar savunmamızı örgütleye bilir ve karanlıkla birlikte alandan uzaklaşabilirdik. Gündüz gözüyle hareket ederek alandan uzaklaşmaya çalışmamız yeni düşman pusularına girmemizi, veya helikopterler tarafından önümüzün kesilerek uygun olmayan noktalarda çatışmalara girmemize neden olacağından tehlikeliydi. Bu açıdan ele geçirilmesinde Bedran yoldaşın belirleyici rol oynadığı bu büyük direniş kalesinin dört tarafına dışarıdan gelecek saldırılar hesaba katılarak mevzilenilmişti.

DEVAM EDECEK

İran, BM'nin Ateşkes Çağrısını Kabul Ettiğini Açıkladı

İran ile Irak arasında 8. yılı dolduran savaşta barış sağlama umudu belirdi. İran, 18 Temmuz'da yaptığı bir başvuruda, BM'in 1 yıl önce aldığı 598 sayılı kararını koşulsuz olarak kabul ettiğini BM Genel Sekreteri Perez De Cuelar'a bildirdi. İran'ın bu karara uyacağını açıklaması ile birlikte, 8 yıldır devam eden savaşın sona erdirilmesi için çabalar da yoğunlaştırıldı. İran'ın ateşkes kararına uyma yönündeki açıklaması, uluslararası alanda büyük etki yarattı. İran'ın, kararı beklenilmeyen bir anda açıklaması buna yolaçtı.

BM'in 598 sayılı kararına göre taraflar hiçbir koşul öne sürmeden ateşkese uyacaklar. Her iki ülke uluslararası antlaşmalarla belirlenmiş ve garanti altına alınmış olan sınırlarına çekilecekler. Bu durumda, İran ve Irak orduları savaş öncesi sınırlarının ötesinde konumlanacaklar. Her iki ülkeye savaş sonrası ekonomilerini onarmaları için uluslararası yardım verilecek. BM kararında öngörülen bu hususlara ateşkesin resmen imzalanması ile uyulmaya başlanacaktır.

İran ile Irak arasında devam edegelen savaş sadece Ortadoğu'yu değil, dünyayı da yakından ilgilendirmektedir. Körfez'in, petrol kaynaklarının dışa açılan önemli kapılarından birisi olması, bu bölgede meydana gelen gelişmelerin dünyaya da yakından etkisini göstermesini birlikte getirmektedir. Nasıl ki savaş durumu dünyayı yakından etkilemişse, aynı şekilde barışın sağlanması da benzer bir etkide bulunacaktır. Bu nedenledir ki, bu bölgede olan gelişmeler bütün dünyanın ilgisini de toplamaktadır.

İran-Irak savaşının 8 yıllık süre boyunca devam etmesi bu bölgede, önemli gelişmelere de yolaçtı. İran-Irak savaşı sadece Körfez'de değil, bölgenin diğer alanındaki gelişmeleri de yakından etkilemekte, bu gelişmeleri hızlandırmakta veya yavaşlatmaktadır. Savaşın barışa ulaşılması ile şimdilik bu şekilde sona ermesi, bölgenin diğer alanlarındaki gelişmeleri de yakından etkileyecektir.

Böylesi bir etki gücü olan savaşın sona ermesi sonrasında, bölgede de yeni gelişmelerin gündeme gireceği de kuşkusuz. Bu gelişmelerin boyutu ne düzeyde olacaktır? Bunların boyutunu ise İran ile Irak'ın kendi aralarındaki anlaşmanın düzeyi, iç sorunlarına karşı yaklaşımları ile bölgede bulunan diğer güçlerin durumu belirleyecektir. Bu konuda bizce bazı şeyleri söylemek için henüz zaman erken. Bir kez, İran ile Irak arasında sağlanacak ateşkesin hangi kararlar çerçevesinde olacağı ve tarafların hangi koşulları öne sürecekleri de kesin belli değil. Bilinen, her iki tarafın da ateşkes kararına uyarak, barış görüşmelerine başlayacaklarını açıklamalarıdır.

İran'ın karara uyacağını BM Genel Sekreterine bildirmesinin üzerinden 1 haftalık bir zaman geçmesine rağmen henüz çatışmalar durmuş değil. İran, yaptığı bir açıklamada Irak'ın Kasr-ı Sirin'e karşı Hardal gazı kullandığını belirti. Bu ise, ateşkes kararı kesinleşene kadar, çatışmaların devam edeceğini gösteriyor.

BM Genel Sekreteri Perez de Cueler, İran ile Irak arasında ateşkesin yürürlüğe girmesi için çalışmalarda bulunacak bir BM heyetinin bölgeye gönderileceğini duyurdu. BM çevreleri barışın sağlanması için her çabayı sergileyeceklerini belirttiler. BM, 8 yıl sonra gelen barış umutlarını gerçekliğe dönüştürmek için olağanüstü bir çaba harcıyor. Bunda başarılı olup olmaması İran ile Irak'ın yaklaşımlarına bağlı. İran'ın koşulsuz olarak, ateşkese uyacağını duyurması karşısında, Irak'ın hava saldırılarını devam ettirmesi, yine Irak'ın İran'ın 3 kentine yönelik bir saldırıya geçmesi, sürecin önemli oranda zorlu işleyeceğini göstermektedir.

İran devrim lideri Humeyni ateşkese uyma kararını bir nevi zehir içmeye benzetti. Humeyni bu karara "İran İslam Cumhuriyeti'nin çıkarları açısından uymayı gerekli gördüklerini" de ayrıca açıkladı. Bu açıklamalardan da görüleceği gibi, İran istemeden de olsa, bazı nedenlerden dolayı bu karara uymayı gerekli görüyor. Ayrıca, Irak'ın 2. Temmuz'da başlattığı saldırıya karşı yaptığı açıklamada "kalıcı bir barış istediklerini ancak Irak'ın saldırıları devam ederse bunu karşılıksız bırakmayacaklarını" belirtti.

İran'ı ateşkes kararına götüren çeşitli nedenler var. Bunların en başında iç nedenler gelmektedir. Savaşın getirdiği ağır yük, içerde halk kitlelerinin yaşamında derin etkilere yolaçmaktadır. Bunun yanısıra, son zamanlarda Irak karşısında İran biriklerinin gerilemesi ve ABD'nin saldırılarının da böyle bir kararda etkili olduğunu belirtebiliriz. Ancak önemli bir nedenin de İran'ın uluslararası manevra yapma isteği olduğunu unutmamak gerek. ABD tarafından İran'ın bir Airbus uçağının düşürülmesi, İran'a uluslararası alanda önemli bir puan kazandırmıştı. İran, bu duruma, Irak'ın elinde bulunan İran barışa yanaşmıyor biçimindeki kozu da alarak, daha da güçlenmiş bir uluslararsı manevra olanağını da eklemek için 598 sayılı karara "evet" demeyi bu aşamaya denk getirebilir. Bu durumda da, ateşkesin sonuçlarından İran'ın daha fazla yararlanacağı ortaya çıkıyor. Çünkü, İran kendisi için elverişli olan koşullarda barışa yöneliyor.

İran ile Irak'ın ateşkes kararını uygulamaya koyarak, barış antlaşması imzalamaları her iki ülkeyi de yeni sorunlarla karşı karşıya getirecektir. Her iki devletin de karşı karşıya bulunduğu iç sorunlar savaş süresince geri plana itilmişse de, savaşın durması ile birlikte ön plana çıkacakları açık olan bir durumdur. Gerek İran ve gerekse de Irak olsun önemli iç sorunlarla karşı karşıyalar. Bu sorunlar, yeni çatışmaları doğurabilecek boyutlara da ulaşabilir. Şimdiden bu sorunların düzeyi hakkında kesin bir şey söylemek erken olsa da, bu sorunların her iki yönetimi yeni gelişmelerle karşı karşıya bırakacağı açık olan bir durumdur.

Irak'da Saddam rejiminin barış sonrası karşı karşıya bulunduğu en önemli sorunların başında kuşkusuz, Güney Kürdistan'daki Kürt mücadelesi gelmektedir. Savaş nedeniyle, büyük bir otorite boşluğunun ortaya çıktığı bu parça üzerine Irak'ın nasıl bir şekilde yöneleceğini de zaman gösterecektir. Ancak önemli bir potansiyele sahip olan Güney Kürdistan'daki silahlı mücadelnin öyle kolayca ortadan kaldırılacağı da beklenmemelidir. Irak'ın gücü buna yetecek bir düzeyde değildir. Yine, bu parçadaki Kürt örgütlerinin durumu da gözönünde bulundurulması gereken önemli bir faktördür. Bu gelişmeler, karşısında bunların takınacağı tutum da önem taşıyor. İran ile Irak barış görüşmelerine bu sorunu da getireceklerdir.

Barış görüşmelerinin anlaşma ile sonuçlanması sömürgeci faşist Türk rejimini de sıkıştıracak gelişmeleri birlikte getirecektir. Faşist rejim her ne kadar "otorite boşluğundan PKK eylemlerini geliştirmek için yararlanıyor" diyor ve kendi "sınırında" barış "isteğini" dile getiriyorsa da, bu onun gerçek isteği olmaktan uzak bir durumdur. Savaşın mevcut durumu ile devam etmesi Türkiye'ye ekonomik pazar açtığı gibi, Musul ve Kerkük üzerindeki saldırılarını gerçekleştirmek için de olanaklar sunuyordu. Bu durumda, faşist rejim hem ekonomik olarak ve hem de siyasal olarak daha fazla sıkışacaktır. Zaten sınırlı olan imkanları daha da azalacaktır.

İran'ın yolcu uçağını düşüren Vincennes savaş krüvazörü...

Yalnız, TC bu ülkelerin ekonomik inşasında yer kapmak için şimdiden çaba harcıyor. Yine, barışı denetleme komitesinde yer alacağını açıkladı. Bu da görüşlerimizi doğrulamakta.

Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele yürüten PKK açısından meseleye baktığımızda ise, durum daha değişiktir. Irak faşist rejiminin Güney Kürdistan üzerinde hemen egemenlik kurması mümkün olmadığı gibi, bu parçada halen silahlı mücadele içinde bulunan örgütlerin ve halk kitlelerinin de öyle kolay bir şekilde silahlarını bırakıp, Irak'a teslim olmaları düşünülemeyecek bir durum. Bu nedenle Güney Kürdistan'da Kürt hareketlerinin birçok alandaki denetimi hala varlığını korumaktadır. Durum bunun tersi olsa bile, PKK'nin ülke içerisinde üslenmesini önemli oranda geliştirmesi, doğabilecek herhangi bir aleyhte koşulun bile etkisiz kalmasına yolaçacaktır. Zaten PKK bu ortama dayanmaktan çok, kendi öz gücüne dayanarak, Kuzey-Batı Kürdistan'da üs oluşturmaya ağırlık verdi. Bugün bu görev de başarılmış durumda. Bu nedenle savaşın durması ile birikte, sömürgecilerin beklediği sonuç da ortaya çıkmayacaktır.

Halen barış görüşmelerine başlanmayan İran-Irak çatışmasının nasıl sonuçlanacağı ve tarafların hangi koşullar üzerinde mutabık kalacakları netleşmemiş. Önümüzdeki günler bu durumu da açığa çıkaracaktır.

Bu tedbir de tutmadı
SÖMÜRGE VALİSİ 1. YILINI DOLDURDU

Baştarafı 1. sayfada

Bölge Valiliğinin bir yıl boyunca Kürdistan'da yaygın bir şekilde geliştirmeye çalıştığı özel savaş uygulamaları ise boşa çıkarılmış, sömürgeci ordu ile birlikte, yönetimi de ağır krizler içerisine sürüklenmiştir. Sömürgeci yönetim, Kürdistan'da askeri ve siyasi olarak içerisine girdiği bunalımdan kendisini kurtaramamıştır. ARGK gerillalarını halktan tecrit etme çabası tutmamış, gerillaya ilk kez bu dönemde çok geniş ve yaygın katılımlar gerçekleşmiştir. Şemdinli, Kars, Ağrı, Şırnak, Kurtalan, Nusaybin, Cizre, Derik, Dersim, Bingöl ve daha birçok alanda yüzlerce genç ARGK saflarına katılmıştır. Kürdistan'ın birçok yerinde açılan eğitim kamplarında gerillalar siyasi ve askeri eğitim yapmış; ülke içerisinde de sağlam üslere ulaşılmıştır. Nusaybin'in Bagok dağında 45 günlük eğitimi henüz yeni tamamlamış olan bir ARGK gerilla takımı düşmana şimdiye kadar yaşadığı kayıbın en ağırını verdirmiştir. Gerillaların ülke içerisinde üslenerek, eğitim kampları kurmaları savaş mevzilerine hakimiyetin de bir ispatıdır.

Şu ana kadar, Güney Kürdistan ve Lübnan-Filistin sahasında eğitim olanağı bulunan ARGK birlikleri, 1988 Baharı ile birlikte ülke içerisinde de üslenme ve eğitim imkanlarını geliştirerek, savaşın içerde daha güçlü mevzilere kavuşmasını da gündeme getirdiler. 1987 yılı ile birlikte başlayan üslenme faaliyetleri, 1988 yılında daha sağlam bir temele kavuşturuldu. Geçtiğimiz yıl, Şemdinli-Balkaya dağları, Meval dağları, Cehenem Deresi, Cudi dağı ve daha birçok mıntıkada düşmanın giremediği üs alanları oluşturuldu. Bu üs alanları 1988 baharı ile birlikte daha da yaygınlaştırıldı. Bagok, Dersim, Kars, Ağrı vd. bazı alanlarda gerillalar yeni üs alanları yarattılar.

Sömürgeci düşman da bu alanlara giremediğini, özel yönetimin başında bulunan Hayri Kozakçıoğlu'nun ağzından bizzat itiraf etti. Bölge Valisi yaptığı açıklamada, Şemdinli-Balkaya dağlarına giremediklerini ve buraya girmenin öyle kolay olmadığını söyledi. ARGK gerillalarının üs alanlarını açığa çıkarmak için, 3 devrimcinin cesedini helikopterle Balkaya dağlarına attıklarını söyleyen Özel Vali, binlerce kişilik ordu gücünü bu dağlara sürmekten büyük bir korku duyduğunu da gizlememektedir.

ARGK, bu yıl içerisinde üs alanlarını daha da genişletmek için yeni eylem ve saldırılara yöneldi. Geliştirilen bir dizi devrimci operasyonda, düşman birlikleri ağır kayıplar verdiler. Düşmanın çok büyük bir umut bağladığı özel tim elemanları bu çatışmalarda yüzlerce kayıp verdi.

1 Nisan Bagok muharebesinde sömürgeci ordu büyük bir bozgun yaşadı. Bu çatışmada 3 helikopter düşürülürken, binbaşı, yüzbaşı, teğmen ve astsubayların da aralarında bulunduğu 190'ı aşkın asker, 50'ye yakın özel tim elemanı da yöneticileriyle birlikte öldürüldü. Bir gün boyunca, 20 kişilik bir ARGK birliğinin düşmanın sayı ve teknik olarak üstün birliklerine, havadan ve karadan, helikopter, top, panzer ve havan desteğinde yürüttüğü saldırıya karşı büyük bir üstünlükle karşı koyması ve Türk ordusuna büyük bir ders vermesi ARGK'nin savaş gücünün geliştiğinin de bir kanıtıdır. Bu muharebede yer alan iki ARGK komutanı dışındaki savaşçılar ise, yeni saflara katılan ve hiçbir savaş deneyimi olmayan savaşçılardı. Buna rağmen bir gün boyunca binlerce kişilik orduya karşı göğüs göğüse çarpışmaları ve muharebede üstünlüğü elde tutmaları, ARGK birliklerinin savaş gücünün açık kanıtıdır.

En son Cudi'de gerçekleşen ve bizzat düşman tarafından şimdiye kadar yaşanan en yaygın ve geniş çarpışma olarak değerlendirilen muharebe de, ARGK birliğinin zaferi ile sonuçlandı. Tank ve helikopterler desteğinde, özel kolordu, özel tim ve korucuların yanısıra ordu birliklerinin de harekete geçirildiği bu muharebede binlerce kişilik sayıyı bulan düşman birliği Cudi Dağı'nın eteklerinde çakılıp kaldı. Daha fazla ilerleme gücünü kendisinde bulamadı. Büyük bir kayıpla operasyon alanını terketmek zorunda kaldı.

Bölge Valiliğinin son bir yıl içerisinde orduda yaptığı düzenlemelere, alınan yeni modern teknik araç ve silahlara rağmen, askeri açıdan ARGK birlikleri karşısında herhangi bir başarı sağlayamamıştır. ARGK birlikleri kayıplar verseler de, bunlar daha da büyüyen ve yaygınlaşan savaşın bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Buna karşın düşmanın askeri alanda aldığı sonuçlar ise, büyük umutlar bağladığı koruculuk sisteminin çökmesi, özel kolordu ve özel tim birliklerinin büyük kayıplar vermesiyle tam bir yenilgi olmuştur.

Düşmanın bugün zorla ayakta tutmaya çalıştığı köy koruculuğu

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Karşı Ortaya Atılan Eskimiş İddialar

Baştarafı 1. sayfada

çıkmasında,yazımızın ilk girişinde izah ettiğimiz gerçeklerle çok yakın bir bağı vardır. Kürdistan'da yıllardır oluşturulan sesizlik ortamını parçalamış ve çağımızın önemli bir ögesi olarak ortaya çıkmıştır. Bu gelişme sadece Türk sömürgecilerinin değil, bütün emperyalist ve gerici çevrelerin de yoğun tepkisini almıştır. Bütün bu çevreler, bozulan ve alt-üst olan yapılarını ayakta tutmak için, bu yeni doğuşa şans tanımak istemiyorlar. Bu açıdan tam bir koro halinde saldırıya geçiyorlar.

Son dönemlerde eskimiş iddialara sarılarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücü PKK'ye karşı saldırıların yeniden yoğunluk kazanmasının temelindeki neden de budur. PKK'nin yükselttiği mücadele ile hergün zafere adım adım yakınlaşması karşısında, bu güçler de son bir çaba ile ömürlerini biraz daha uzatmanın çabası içindeler.

Son olaylar içerisinde, özellikle de Alman yönetiminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştirdiği saldırılar, bu yönlü çabaların en yeni bir örneğidir. Alman yönetimi, Türk faşist rejimi ile içerisinde bulunduğu sıkı ilişkilere de dayanarak, saldırılarını yoğun bir şekilde geliştirmektedir. Bu aynı zamanda, Alman yönetiminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takındığı düşmanca tutumun da bir sonucudur.

Alman yönetimi bu saldırıları son dönemlerde basın, TV destekli ve tamamen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve onun öncü gücü PKK'yi karalamaya yönelik yayınları arttırmaya başladı. Bütün bunlardan taşıdığı amaç ise PKK'yi "terörist" göstermek ve Kürdistan bağımsızlık mücadelesini lekelemektir. ZDF (Alman televizyonu, ikinci kanal)'de yayınlanan bir program da Kürdistan bağımsızlık mücadelesine saldırırken, dil-kültür hakları biçimindeki otonomi talepleri övülmüş ve PKK "terörist" bir örgüt olarak lanse edilmeye çalışılmıştır. Alman yönetiminin iddialarına da yer verilen programda Alman yönetimi gerçek amaçlarını kendi halkından bile gizlemeye çalışmıştır. Bu bile Alman yönetiminin saldırılarındaki haksız konumunu çok açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Şu ana kadar 17 yurtsever Kürt politikacısı tutuklanmış, bunlardan 4'ü daha sonra serbest bırakılmıştır. Halen tutuklu bulunanlar üzerinde psikolojik işkence ve insanlık dışı uygulamalar devam etmektedir. Tutukluların savunmalarını hazırlamaları bile engellenmek isteniyor. Bunun için gerekli olan araçlar kendilerine verilmiyor. Yine, insan onurunu küçültücü birçok tekliflerde bulunarak, tutukluları inançlarını terketmeye zorlamaktadırlar. Bu uygulamalara karşı yurtsever Kürt politikacılarının başlattığı açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerinin bir kısmı isteklerin kabul edilmesi ile sonuçlanırken, hala bazı tutukluların eylemi sürdürdükleri haberini almaktayız. Ayrı ayrı cezaevlerine konulan tutukluların dışarı ile bağları da engelleniyor.

Alman yönetiminin kendi kanunlarını bile hiçe sayarak, giriştiği bu kanunsuz uygulama, saldırıların gerçek amacının ne olduğunu çok net bir şekilde açığa çıkarmaktadır.

Alman yönetiminin bu saldırılarına paralel olarak geliştirilen diğer bir komplo ise Olof Palme cinayetindeki iddiaların yeniden ortaya atılmasıdır. Olof Palme cinayetine PKK'nin adını karıştırmak isteyen çevrelerin birbiri ardına skandallara karışarak, görevlerinden alınmaları, bu çevrelerin gerçek niyetlerinin anlaşılması açısından da önemli bir veridir. Başta Emniyet müdürü Holmer'in ardından Adalet Bakanı'nın bir skandala karışarak iddialarının çürük çıkması sonucu istifa etmek zorunda kalması, gerçeklerin çarpıtılmayacağına da güçlü bir kanıttır.

Son günlerde bazı basın organlarında, Palme'nin katledilmesi olayına PKK'nin adını yeniden karıştıran haberler çıkmaya başladı. Bu haberlerde, PKK'nin İran'la ortak bir şekilde, bu öldürmeyi gerçekleştirdiği iddialarına yer veriliyor. Söz konusu bilgileri ise, Türk MİT'i, CİA'ye yakınlığı ile tanınan SÄPO ve polis çevrelerinden çıkması da bir tesadüf değildir. SÄPO kendi işlediği cinayeti PKK'nin üzerine yıkmak için, baştan beri işbirliği yaptığı MİT ve CİA ile yeniden ortak çalışarak, yeni iddia adı altında bayatlamış iddialarını ortaya atmaktadır.

Bugün bütün dünya halkları da çok iyi bilmektedir ki, bu cinayette PKK hiç bir rol oynamamıştır. Tamamen SÄPO, MİT ve CİA'nın ortak düzenlediği bir komplo ile karşı karşıyadır. Yine, İsveç içerisinde ve uluslararası alanda birçok çevre ve basın organları tarafından Palme cinayetine PKK'nin karışmış olacağı yönündeki iddialar, gülünç ve temelsiz olarak kabul ediliyor. Bu kadar açık gerçeklere rağmen, meseleyi temcit pilavına dönüştürerek, birkez bile değil, defalarca ısıtıp masaya getirmelerinin anlamı nedir? Baştan beri özetlediğimiz ve en son Alman yönetiminin tutumunda da kendisini açıkça gösteren gelişmelerle, bunun yakın bir ilişkisi vardır. Hatta, böyle bir iddianın gündemleştirilmesinde Alman yönetiminin de çıkarı bulunmakta. O da böylece PKK'ye karşı saldırılarını daha kolaylıkla yürütebileceği bir propaganda malzemesine kavuşmak istiyor. Ama gerçekler bunların istediği yöne dönmeyerek, karartılmayacak bir şekilde göz önünde durmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yöneltilen komplolardan birçoğu boşa çıkarılmıştır. İsveç komplosunun boşa çıkması ve komplonun sahiplerinin başına gelenler, bu gerçeğin bir başka şekilde ifadesidir. Bu vesile ile Alman yönetimini de uyarmak istiyoruz. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücüne yöneltikleri komplolardan vazgeçmelidirler.

Alman yönetimi elini daha fazla Kürt kanına bulaştırmayı terketmelidir. Halepçe'de 5 bin Kürd'ün katledilmesinde, yine Alman yönetiminin eli var. Bugün faşist Türk sömürgecilerine sunduğu ekonomik, siyasi, askeri destekle, Kürt halkının katledilmesine ortak oluyor. Faşist Türk cuntasını yaşatmak için, bu desteğini açık fiili saldırıya bile dönüştüren Alman yönetimi, bu tutumu ile Kürt halkına karşı düşmanlığını açık olarak ortaya koyuyor.

Alman yönetimi, Kürt halkına düşmanlık yapmak, bu halkın katledilmesine ortak olmakla, en fazla kendi halkının nefretini kazanacaktır. Hitler de ikinci Dünya Savaşında binlerce insanı katletti. Bugünkü yöneticiler, Hitler'den aşağı kalmayan faşist bir rejime, Kürt halkının katliamında her türlü desteği sunuyor ve suça ortak oluyorlar. Hitler sonuçta hakettiği sona uğradı. Ama bu lekeli tarihin acısını halk çekti ve halada çekiyor. Hitler yaptıkları ile büyük bir lanet kazandı ve hala lanet yağdırılıyor. Şimdiki yöneticiler de çocuklarına lekeli ve hesabının sorulacağı bir tarih mirası bırakmaktan vazgeçmelidirler. Bugünkü yaptıklarıyla, bunlar da halkların, en başta kendi halkının lanetini kazanacaklardır. Yine bilinmelidir ki, dünya halkları gibi Kürt halkı da kendilerine yapılanı unutmayacaktır.

---

sistemi birçok alanda tümden çökmüş durumda. Botan, Mardin, Garzan eyaletlerinde bu ihanet odaklarına indirilen ağır darbeler ile birlikte, bu çeteler ayakta duramaz hale getirilmiştir. İstifalar çoğalırken, birçok korucu da Kürdistan'ı terketmiş ve kaçmıştır. En son olarak Şemdinli, Kurtalan, Şırnak, Eruh yörelerinde 60'ın üzerinde köy korucusu silahını bırakarak istifa etmiştir. Gerek eylemler sonucu aldıkları darbeler, gerek kaçmalar ve gerekse de istifalar sonucu olsun, sömürgeciler, gönüllü koruculuk yapacak eleman bulamamaktalar. Daha çok baskı, işkence ve çeşitli dayatmalar sonucu koruculuk sistemini ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Bu da ters tepmekte, halk koruculuğu, ne pahasına olursa olsun kabul etmemektedir.

Askeri olarak, büyük bir darbe yiyen sömürgeci yönetim, siyasal olarak da büyük bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Siyasal yönetimini özel bir biçime büründürerek, açık sömürgeci karakterini itiraf etmiştir. Kendi koyduğu yasalara bile uymayan faşist rejim, Bölge Valiliği uygulaması ile, Kürdistan üzerindeki bütün yönetimini olağanüstü özel yasalara bağlı bir duruma getirmiştir. Sömürgeci Türk devleti, Kürdistan'ın ayrı bir ülke varlığını da bu uygulamaları ile kabul etmektedir.

Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki askeri ve siyasi egemenliğinin çöküşü ve bunun yerine özel yönetim uygulamasına geçilmesi de sömürgecileri hakkettiği sona uğramaktan kurtarmaya yetmemektedir. Bölge Valiliği biçiminde de ifade edilen olağanüstü hal-özel yönetim uygulaması birinci yılını doldururken, alınan bütün tedbirler de fiyasko ile sonuçlandı. Yönetimin, köye atayacağı muhtarı dahi bulamaması, bütün zorlama, işkence ve sürgün uygulamalarına rağmen korucuların peşpeşe istifa etmeleri; her gün onlarca gencin ARGK saflarına katılması ve halkın ARGK'ye olan desteğini daha da aktifleştirmesi özel savaşın sonunu gösteren en belirgin bir gelişmedir. Bütün bu gelişmelerin yanısıra; ARGK birliklerinin, düşmanın, sayısı binlerce kişiyi bulan hava ve kara gücüne karşı günlerce süren muharebelere girmeleri ve bu muharebelerden başarı ile çıkmaları da gözönüne getirildiğinde, savaşın Kürdistan halkının lehine her gün daha da geliştiği ve yaygınlaştığı açık bir şekilde görülecektir.

1. yılını dolduran Bölge Valisini köy korucuları da kurtaramadı...

Ortaya çıkan bütün bu sonuçlara bakarak, Özel Valilik uygulamasının 1. yılının, düşman açısından ağır bir yenilginin yaşandığı dönem olduğunu söyleyebiliriz. Gerilla birliklerimizin verdiği bazı kayıplar ise, bu gerçeği değiştirmiyor. Çünkü her çatışma, günleri bulan süreler kapsamakta ve göğüs göğüse sürmektedir. ARGK gerillalarının düşmanla bu şekilde bir çatışmayı yürütecek güce kavuşmaları demek, Türk ordusunun topraklarımızdan sökülüp atılacağı günlerin de yakın olması demektir. Sayı ve teknik olarak büyük dengesizliğe rağmen gerilla birlikleri, sayıları binleri bulan düşman birliğini saatlerce bir mevziye çakılı bırakıyor ve ona hareket imkanı tanımıyorlarsa, ortaya çıkan gerçeklik bu ordunun şimdiden kaybettiğidir. Sayısı fazla olmayan gerilla karşısında, sonuca, ancak gaz bombası, helikopter, tank vb. zırhlı araçları ve top, havan kullanarak gitmek isteyen bir ordu, savaş gücünü de yitirmiştir. İşte, bugün Türk ordusu bu durumu yaşıyor. ARGK birliklerinin karşısına, bu silahlara dayanarak çıkıyor.

Düşman ARGK birlikleri ile direkt temastan kaçıyor; binlerce sayılık ordusunu harekete geçirerek çarpışmalara giriyor. Burada uyguladığı taktik ise şu: Helikopter, tank, top, havan ve gaz bombasını kullanarak, geniş bir kuşatma çemberi altına aldığı gerilla birliklerini imha etmektir. Nitekim, son Cudi çatışmasında düşmanın bu taktiği de boşa çıkarılmış ve ağır kayıp vermesine yol açmıştır. Cudi Dağı muharebesi, ARGK'nin, en etkin savaş araçlarına ve silahlarına dayanan düşman gücüne vurduğu darbenin en yakın tanığı olmuştur.

Bu dönem içerisinde savaşımızın yoğunlaştığı diğer bir alan ise şehirler oldu. Bunun yanısıra savaşımız Türkiye'de de, Türkiye halkı ve bu alanda bulunan Kürdistanlı emekçiler arasında büyük bir yankı buldu. Bu sürede Kürdistan'ın birçok şehri ARGK birlikleri tarafından basıldı ve geniş propaganda çalışmaları yürütüldü; düşman birliklerine karşı eylemler gerçekleştirildi. Şırnak, Kızıltepe, Cizre, Iğdır'ı basan gerillalar, düşmanın bu alandaki güçlerine yönelik eylemler de gerçekleştirdiler. Yine Elazığ ve Dersim girişlerine kurulan pusularda, şehre giriş ve çıkışlar durduruldu, yol saatlerce gerillaların denetimi altında kaldı. Savaşımızın şehirleri de yaygın bir şekilde etkisi altına alması, 1987 ve 88 yılı baharında mücadelemizin ulaştığı düzeyin diğer bir göstergesidir.

Bölge Valiliği bu sürede yaşadığı ağır darbeleri gizlemek için özel savaş taktiklerinden birini daha yaygın bir şekilde uygulamaya koydu. Bütün sömürgecilerin başvurduğu bu yönteme, Türk sömürgecileri de başvurarak, kendi kayıplarını az, gerillaların kayıplarını ise olduğundan fazla göstermeye çalıştı. Sömürgeci basın ise olayları direkt Bölge Valiliğinin açıklamalarından vererek, psikolojik savaşı en üst düzeyde yürüttü. Çatışmalarda Türk ordusunun kaybı öyle bir düzeye ulaştı ki, Bagok ve Cudi Dağı muharebelerinin meydana geldiği alana Türk gazetecileri bile bırakılmadı. 1988 yılı içerisinde ordu güçlerine daha fazla darbe vurulduğunu Bölge Valiliği de bu gelişmeler karşısında itiraf etmek zorunda kaldı.

Bu gerçekler çerçevesinde, sadece savaşın son bir yılını bile değerlendirdiğimizde, düşmanın yaşadığı korku ve çöküntüyü çok açık olarak görmekteyiz. Düşmanın çarpışmalarda, gaz bombası, napalm vb. gibi silahları da yoğun olarak kullanmaya başlaması, yaşadığı çöküşün diğer bir ifadesi olmaktadır.

Sonuç olarak, son bir yılık, özel savaş uygulamaları da sömürgeci yönetimin Kürdistan üzerindeki siyasi, askeri yönetimini çöküşe gitmekten kurtaramadı. Özel savaş tedbirleri biçiminde de ifade edilecek Bölge Valiliği uygulaması, sömürgeciliğin Kürdistan'da çöküşe gittiği dönemin adı olarak anılacaktır.

PKK 10. YILI

PRATİĞİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

Aşırı Uçlarda Seyreden Bazı Uygulama Sorunları Üzerine

Ulusal kurtuluş mücadelemizin her döneminde aşırılıklar biçiminde kendi izahını bulan çeşitli anlayış ve uygulamalar, devrimci pratiği tehdit edegelmiştir. Doğan tahribatlarda, yaşanan tıkanıklarda bu anlayış ve pratiğin sorumluluğu büyüktür. Devrimci mücadelenin canına okuyan, ona geri adımlar saydıran bu engellerin üstesinden gelinmezse, ne pahasına olursa olsun aşılmazsa Parti çizgisi ve taktiğinin uygulanmasından söz etmek boş bir avuntunun ötesine gidemez. Öteden beri kendini dayatan ve özellikle bu dönemde başetmemiz gereken bu sorunlar, bugün mücadele sorunlarımızın merkezinde bulunan canalıcı problemler durumundadırlar. Bu düzeyde ele almak zorunda kaldığımız bu devrim meselelerine köklü çözümler getirmeye giderken, cevap arayan birçok soru da kendisini dayatmaktadır. İşte düşüncede ve pratikte yanıt bekleyen bu sorunlara en doğru ve devrimci bir karşılık verilmeden ilerleme kaydetmek mümkün değildir. Ağır faturalarla arızalı araçlar gibi bir ilerleme sağlanabilse bile, böylesine bir yürüyüş, bizi içerde ve dışarda kuşatan hızlı gelişmeleri karşılamayacak, bugün çeşitli odaklardan Parti ve halk olarak canımıza ve varlığımıza okunan bedduaların karanlık akibetine uğramaktan kurtaramayacak, büyük bir itina ve görülmemiş bir histeriyle bize hazırlanan ve başarısı için elden gelen gözükara çabanın esirgenmediği tehlike ve tehditlerden yakamızı kurtarmaya yetmeyecektir. Sorun, kendisini bu denli ölüm-kalım meselesi olarak dayattığından çözümlemelerimiz ve bu temelde vermemiz gereken karşılık da o denli köklü ve güçlü olmak zorundadır. Nitekim bu hususun Partimiz tarafından eleştirisi çeşitli platformlarda yoğunca yapılmış artık söylenecek her şey büyük oranda söylenerek güçlü çözümlemelere ulaşılmıştır. Ancak yöneldiğimiz yeni pratik dönemde de tekrardan içine düşüleceği endişesi bizi bu noktaya yeniden değinmeye götürüyor. Dolayısıyla burada konuya yeniden değinirken, daha doğru bir ifadeyle değinmeye lüzum hissetmemiz belirtilecek yeni bir şey olduğundan değildir. Onun için söylenen ve yazılanların bir tekrarını da içerse, konuyu bazı pratik yönleriyle de ele alıp bu hususa ilişkin parti Önderliğinin talimatlarını işlemek ve böylece bu konuya dikkat çekmek, taşıdığı önemden ötürü gereklidir.

Parti aleyhtarlığı biçiminde anlam kazanan sapmalar, bizde kendisini daha çok uygulama alanında açığa vurmaktadır. Bizde proletarya dışı anlayış ve sapmalar kendisini diğer halkların devrimci mücadelesinde görüldüğü gibi düşüncede de belli bir ideolojik-politik formasyon kazandırılmış açık bir muhalefet, ayrı bir hizip biçiminde ortaya koymamaktadır. Parti Önderliği, bizdeki bu durumu; "herkes potansiyel bir hiziptir" belirlemesiyle izah etmektedir. Dolayısıyla bizde sınırlar belli bir müddet kesin belirlenmediğinden, dayatılan savaş daha kuralsız olmakta ve bu nedenle de daha amansız ve acımasız geçmektedir. Bizzat proletaryanın ideoloji ve politikasına sahip çıkarak maddi bir gerçekliğe dönüşmeleri fiilen engellendiğinden sapmaların içimizde oluşturduğu tehdit ve tehlike her yerdekinden katbekat fazla olmaktadır. Eğer dikkat edilirse Parti içinde sapmalara karşı sürdürülen mücadelenin açık düşmana karşı yürütülen mücadele yekünü kadar tuttuğu görülür. Bunun başlıca sebebi de, demin ortaya koymaya çalıştığımız gerçeklikten ötürüdür. Fakat bunun ilelebet bu biçimde sürmesi mümkün olabilir mi? Açık ki, Partimizin çizgi dışı sapmalara karşı sürdürdüğü mücadele belli bir düzeye gelmiştir. Ve bugün sınır çizgileri daha net çizilmiş durumdadır. Ama mücadele kuşkusuz sürecektir. Ancak savaş tamamen proletaryanın insiyatifinde ve kurallar dahilinde devam edecektir. Bundan böyle belirecek zorlamalar önemli oranda cızırtıların ötesine gitmeyecek, proletarya kendi potasında eriterek dönüşüme uğratması veya fırlatıp atarak etkisizleştirmesi fazla güç olmayacaktır. Parti Önderliği bu gerçekleri şöyle dile getiriyor: "PKK olayı gerçekten önemli oranda iç gericiliklerle boğuşan, bu konuda ileri doğrultuyu bulmak için büyük bir savaşı kişisel düzeye kadar indirgenmiştir. Sadece dış düşmana, onun direnen işirlikçilerine değil, kendi içinde de onun çok çeşitli etkilerine karşı yoğun bir mücadele geliştirilmiştir. Bu devam ediyor. Elbette bizi bu konuda epey uğraştıranlar oldu ve hatta çoğunuz şu veya bu düzeyde uğraştırdınız. Tabii biz bunları mesele yapmadık, yapmayız. Çoğu kişi geriliklerini ve duygusallıklarını dayattı. Eğer biz çok büyük bir sabır ve olgunlukla durmazsak, aslında yüzyılların bastırılmış ve sağlam bir sınıf şekillenmesine de dönüşmemiş başa bela özellikleri tehlikeli biçimlere dönüşebilir. Ve tarihimizde çok görüldüğü gibi her an bindiği dalı kesip kendilerini uçuruma yuvarlatabilirler. Öyle serseriler çoktur. Ama isabetli, olumlu yaklaşım genelde halkımızı da, Partiyi de ayağa kaldırıyor. Bu çok önemli. Tabii bunu yanlız burası için değil, tüm Parti bünyesi, hatta dışımızdaki gelişmeler için söylüyorum. Herkeste belli bir sarsıntı, belli bir sonuç yaşanıyor. Daha da olacak. Biz, çekirdeği netleştirip geliştirdikçe, bu gelişmeler daha da köklü yaşanacaktır. Eğer sağlam dava adamları olunsaydı, biz bu işleri daha değişik biçimde yönetirdik. Olmadığı için böyle davranmak zorunda kaldık. Tabii ki, buna mecburuz. Bizde ne gelişmiş sınıfların gelişmiş sözcüleri, ne de gelişmiş bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmiş güçlü yurtsever kurtuluş savaşçıları vardır. Bunlar olmadığı gibi kimse beş metelik değer vermiyor. Hala Partimizde eski ünlülerden geçinen birçokları eğer dikkat edilmezse, her türlü baş belalığı yapabilir. Bireysel çıkar hiç de öyle görmezlikten gelinebilecek bir durum değil. Yani hangi kelimelerle, ne tür demagojiye boğarsa boğsunlar basit bir kişilik kavgası içinde olanlar hiç de az değil. Bunlarla da hesaplaşmayı önemli bir döneme getirdik ve tabii bunların arkasında sınıflar, güdüler, eğilimler, çıkarlar var. İşte şimdi bunları daha da tasfiye etmenin önemli bir aşamasına geldik... Ve hatta önemli oranda kesin bir darbe niteliğindeki tasfiyenin içine soktuk... Elbette mücadele bitmiş değil, ama önemli bir aşamaya geldi. Bu doğrultu, olumlu yöndeki gelişmelere yolaçıyor." (Şubat konuşmaları s. 1-2) O halde biz Parti militanları içine girmemiz gereken rota net bir biçimde çizilmiyor mu? Kuşku yok ki, bu son derece net çizilmiş bulunmaktadır. Parti Önderliği, "PKK mücadele gerçekliği hatalarda ve kuralsız devrimcilikte ısrarın felakete, çizgiyi yetkin uygulamada ısrar eden devrimciliğin ise zafere götürdüğünü gösteriyor" adlı talimatında Partiye tuhaf dayatmalar içinde bulunan anlayışların teşhisini yaparak bu anlayış sahiplerini bir kez daha uyarırken, mücadelemizin talep ettiği, PKK ölçülerine göre biçimlenen militanlığı şöyle belirlemektedir: "Eğer bu gerçek iyi özümsenirse, hiç kuşku yok ki bunu başaranlar büyük insanlar olurlar. Ama her kim ki kendi yetmez, yaramaz kişiliğini bu kocaman gerçeğe dayatırsa ve 'ben şöyle yaptım, ben böyle yaptım' derse, o sadece bir ukala olduğunu kanıtlamakla kalmaz, PKK'ye en çok zarar veren ögelerden biri olduğunu da ortaya koymuş olur. PKK'de böylesi kişilikler kabul görmez ve yoktur. PKK'de yalnızca onun gerçekliğine kendisini katık etme vardır. Yine karınca kararınca iş yapma vardır. Bunlara yer vardır, ama 'ben şöyle düşündüm, şöyle olacaktır dedim, şöyle doğru yaptım, hiç hatam yoktur' gibi her gelişmeye ve kuruma, yine kadrolara kendini dayatan, kendini ve gerçeği yerli yerince tanımayan, tanımak istemeyen kişiliğe ve mantığa yer yoktur. Hiç kimse kendi subjektif niyetleri ile kocaman bir parti binamızla oynayamaz. Evet, itiraf etmezlerse de, bir çok ögede görülen durum budur. Bu ögeler ya gelişmeleri hiç duymuyor ya da istedikleri gibi duyup yön vermek istiyorlar. Mutlaka tarihe geçmesi gereken bir PKK kurucusu olmak istiyorlar. PKK'de böylesi iddialara yer yoktur. PKK, gerçekte kollektif emeğin, sonsuz iyilik için çarpan yüreğin ve ilerici beyinin ürünüdür. En temiz yürekle kazanılan 'benlik' iddialarının kemirmeye çalıştığı ve fakat başarılı olmadığı bir olgunun adıdır. Bu konuda ortaya çıkan olumsuzluklar ve ibret dolu olaylardan ders çıkarılmalı, hiç kimse bir küçük-burjuva 'benlik' iddiasına kapılmamalı. Bunun en küçük emareleri bile hızla, dikkatle ve samimiyetle kendisinden uzaklaştırılmalıdır. Biz, ilk günden bu güne kadar içinde ve dışında yer aldığımız bu oluşuma, içten ve dıştan kaynaklanan muazzam dalgalanmalardan ve yıpratmalara rağmen büyük bir hizmet verdik. Çok şeyi PKK'ye hizmet ettirdik ve ettirmeye devam ediyoruz. O halde, madem ki PKK'nin tanımı budur ve Önderliği de böyledir, ona bağlı dürüst militanlarının da aynı ruh, anlayış ve davranış içinde olması, her şeyden önce ve sadece hizmet vermeyi düşünmesi ve uygulaması gerekir. Gerçekten PKK'li olmak ve gerçekten inanmak başka ne anlama gelebilir? Onun gelişimine, çizgisine ve bu çizgiye önderlik eden oluşuma inanmak, onun yılmaz bir savaşçısı olmak demektir. Bu olguya, işine geldiği zaman yararlanılacak, işine gelmediğinde ise başka türlü gösterilecek bir nesne gibi yaklaşılamaz. İnsan PKK'ye dayanarak büyüyebilir. Onur ve şeref kazanabilir, ama onu bir köylü kurnazlığı ya da küçük-burjuva ukalalığı ile benliğini büyütmek için kullanamaz. Gerçekte hiçbir örgüte nasip olmayacak kadar PKK'de bir halkı yaşamak, teneffüs etmek, onun için konuşmak ve onun için yaşamak olanağı vardır. Ve yine hiçbir örgüte nasip olmayacak kadar PKK'de kollektivizmi ve beyinin ilerici insiyatifini uygulama olanağı vardır. Gerçekliğimizi böyle kavramak ve özümsemek dururken, falsolu sesler, çarpık yürüyüşler anlayış kıtlıkları ve hepsinin üstünde de bireysel, kendine sevdalanmalarla tanınmaz hale getirmek ya da çaptan düşürmek en iflah olmaz bir durumdur. Biz küçük olabiliriz, ama yapıyı küçük düşürmeye çalışmayalım ve haddimizi bilelim. Herkes nasıl iyi bir yapı taşı olacağını kestirebilmeli ve böyle olmayı mutlaka başarabilmelidir. Gerçekler henüz bu düzeyde seyrederken, hele tüm binanın bizim omuzlarımızda yükseldiğini iddia etmeyelim. Eğer böyle iddialarla ortaya çıkılırsa, bu bir kompleksten fazla bir anlam ifade etmez. Kişileri temsil edelim, yönetici ve yürütücü olalım, ama brokrat bir yönetici değil, mevcut değerlerimizin bir toplamı ve bileşkesi olmak zorunluluğunu hiçbir zaman hatırdan çıkarmayalım. PKK'de önder demek, genelde halkın, özelde ise militanların özlü düşünce ve soylu yüreklerinin bileşkesi demektir. PKK'de önderlik demek, fazla sağa-sola yalpalamadan her türlü teslimiyete ve ihanete karşı ilerici yolda anlamlı yürümeyi bilmek ve buna elden geldiğince birçok kişi katabilmek demektir. PKK'de önderlik ve yöneticilik demek, herkese kendi gerçekliği dahilinde hakkını, yerini ve savaşçılığını göstermek ve vermek demektir. Ve nihayet PKK'de önderlik demek, halkın ve devrimin çıkarlarını içten ve dıştan gelebilecek her türlü engelemeye ve hatta bizzat kendisinden kaynaklanan her türlü yetmezliğe rağmen yüceltmesini bilerek savunmak demektir." (Age. sayf. 11)

Şimdi Parti ve mücadele gerçekliğimiz bu denli muğlaklığa yer bırakmayacak kadar arıdır ve aydınlanmıştır. Fakat gerçeklik böyle olmasına rağmen belirtilen biçimde pratikte yansımasını bulan bazı ters ve anlam vermekte güçlük çekilen uygulamalar kaygı uyandırmaktadır. İster oportünist, isterse sol sekter anlayış ve uygulamalar türünden olsun ilişki, yönetim, örgütlenme ve silahlı mücadele alanlarında son derece tahripkar rol oynayan bu sapmalar Parti ortamında yaşama imkan bulduğu oranda mücadeleyi tasfiyeye götürmektedir. İşte tehlikenin bu boyutta olması, Partiyi ister istemez etkin tedbirler geliştirme, bizi bu açımlamalar temelinde konuyu tekrar tekrar işlemek zorunda bırakmaktadır. Hemen belirtmek gerekir ki, bizde hangi yönde olursa olsun ortaya çıkan ve çıkmakta devam eden sapmaların toplumsal, sınıfsal ve kişisel düzeydeki kaynağı, biçimlenişi, nereden gıdasını aldığı, hangi ortamlarda geliştiği, nereye vardığı gibi hususlarda güçlü tahlillere ve çözümlemelere ulaşılmıştır. Eğer konuya temas ettiğimizde bu çerçevede kalırsak mevcut çözümlemelerin gerisine düşüleceği gibi, konu da ağırlaşacaktır. Dolayısıyla burada esas olarak başlangıçta koyduğumuz temel doğrularımızın ana doğrultusunda kendisini pratik sahada çok bariz bir biçimde açığa vuran, gizlemiş de olsa doğrudan bu anlayışların cisimleşmesini ifade eden hal-hareket, tavır-davranış, uslup ve uygulamaları ele almaya çalışacağız.

Herşeyden önce ilişki, yönetim ve eğitim alanlarında görülen ölçüsüzlüklere değinmek gerekir. Geçmişte içine sıkça girilen bu ölçüsüzlükler gelişmemizi engelledi ve bizi gerçekten hayli geriletti. Bunda ısrarın, bundan sonra da aynı sonucu doğuracağı kesindir. Birbirimizle sonuna kadar ilgilenme, alabildiğine gelişme yaratmak, yüksek verim ve katılım sağlamak, zayıflıkları yenmek, gücümüze güç katmak üzere birbirimizle ilgilenme, doğru-devrimci ilişki geliştirme varken, son derece geri ve yıkıcı tavır ve davranışlar içine girmek, kötürüm bir pratik sergilemek mücadeleye her zaman en büyük zararları vermekten başka bir sonuç vermez. Ama az veya çok yine de giriliyor. Hem de bunu teoride çok iyi bilmemize rağmen yapıyoruz. Ki, bu durum hepsinden daha kötüdür. Geçerli gerekçeleri olmaksızın ve hiçbir sebep ortada yokken, Parti ölçülerini, militan ölçüleri tuturamıyoruz. Kendi pratiğimize, yine birçok arkadaşın ve bilhassa önderlikte iddiası bulunan arkadaşların pratiğine göz attığımızda, bu müsamaha edilmesi mümkün olmayan durumları görebiliyoruz. Halbuki Parti ruhu doğrultusundaki asgari bir çabayla Parti militanlığına hepimiz kolaylıkla ulaşabiliriz. Ve hepimizin konumu buna uygundur. Ama ya ilgisiz, olanlara seyirci kalıyoruz ya da ilgi adına birer sirke küpü gibi bir durum arzediyoruz. Eskiye kıyasla bu alandaki yetersizlikler hayli aşılmıştır. Fakat hala mücadele edilmesi, giderilmesi gereken ölçüsüzlüklerin, aşırılıkların mevcut olduğunu teslim etmek gerekir. Birbirimizle, alt ve üstümüzle, saflara yeni katılan arkadaşımızla olan temasta, yani bir bütün olarak yoldaşlık ilişkilerinde partiye garip durumlar sergileyebiliyor, hayli pürüzler yaratıyoruz. Bu, olduğu gibi eğitim ve yönetim sorunlarına olumsuz yansıyor ve burada bir kördüğüm yaratıyor. Verimi düşürüyor, gelişmeyi donduruyor. Yine halkla ilişkilerde yetmezlikler oluyor. Bizde çoğu zaman ilgi ve temas düzeyi tutturulamamaktadır. Yeni bir savaşçı, bir kadro, bir yöneticiyle daha ötesi önderlikle temas nasıl olmalıdır, ne çerçevede olmalıdır? Gösterilmesi gereken sevgi ve saygı, ilgi ve destek hangi oranda ve nasıl yapılmalıdır soruları yanlış veya yetersiz karşılık bulmaktadır. Örneğin yeni bir savaşçının falsolu tutumu, onun daha yoğun kadro ya da yöneticinin aynı türden bir yaklaşımı, ona doğru yapıcı uyarılarda bulunmayı, Parti çizgisini daha ısrarlı dayatmayı, her türlü çabayı göstererek tutturduğu yanlış yoldan alıkoymaya çalışmayı, yok diretirse gerekli tedbirleri geliştirmeyi gerektirmiyor mu? Bazen bir harf öğrenmeye muhtaç olan bir arkadaşla yeterince ilgilenilmiyor. Bir arkadaşın başka bir arkadaşa kötü davrandığı, kötü konuştuğu söyleniyor. Yolda olumsuzluklar yarattığı belirtiliyor. Başka bir arkadaşın küstüğü, diğerinin tepki gösterdiği, emir dinlemediği görülüyor. Eylemden önce veya sonra herkesin kendi başına hareket ettiği rapor ediliyor. Bir arkadaş kendisine eleştiri yönelten arkadaşı küçümsüyor, alaya alıyor ya da kin güdüyor. Falan arkadaş kendisini dayatıyor, yanlış görüşlerinde ısrar ediyor, açık davranmıyor vb. daha sayılabilecek pek çok davranış bozukluğuna malesef tanık olabilmekteyiz. Halbuki dünyadan önemli yalıtılmış ve dolayısıyla dostları başlangıçta hiç denecek kadar az olan halk gerçekliğimiz ve bununla birlikte azgın bir düşmana sahip, birçok yönden imhasına yönelik yoğun saldırılarla karşı karşıya bulunan Parti gerçekliğimiz dikkate alınırsa görülecek ki, en ufak hücrelerine kadar az olan halk gerçekliğimiz ve bununla birlikte azgın bir düşmana sahip, birçok yönden

imhasına yönelik yoğun saldırılarla karşı karşıya bulunan Parti gerçekliğimiz dikkate alınırsa görülecek ki, en ufak hücrelerine kadar muazzam bir birlik dayanışma içinde olmamız, birbirimize omuz omuza vererek geliştirmemiz, azami fedakarlığı, uyumu göstermemiz, bize ekmek ve su kadar lazımdır. Yani her arkadaş neden yarın ortak mevzisinde kahramanca ve fedakarca çarpışarak şehit düşen arkadaşına ilginin en iyisini, sevgi ve saygının en büyüğünü gerekli olan alçak gönüllülüğü ve fedakarlığı göstermesin? Neden partimizin daha da büyümesi, yetkinleşmesi ve hükmetmesi için arkadaşını geliştirmesin, gerekli yardım ve desteği sunmasın? Açık ki, gelişmenin, büyümenin yolu buradan geçmektedir. Ama bunun yerine daha çok kendi sorunsallığından kendimizi kurtaramadığımızdan yeni bir insan kazanmada, yanımızdakini büyütmede, sendeleyeni kurtarmada daha az çaba harcıyor, sorunlar karşısında liberal davranıyor, olupbitenlere seyirci kalıyorsak ya da benlik sevdasıyla, kişisel kompleksler ve daha başka hastalıklar nedeniyle "her şeyi biz biliriz" deyip sözü kimseye kaptırmıyor, gövde gösterisinde bulunuyor, öğrettiğimiz kadar öğrenmemiz gerektiğini kendimize yediremiyor, saygı-sevgi yerine hırgür çıkarmayı, tartışma-anlaşma yerine didişme-çekişmeyi esas alıyor. Varsa yetkilerimiz, insanları Partiden önce kendimize bağlıyor, hatta bastırıyor ve tasarrufta bulunuyor. Yanına yaklaşılmaz hiddetli bir hal yaşıyorsak, açık ki çok vahim bir durumdayız demektir. Bunlar hergün yaşadığımız, son derece olumsuz bir durumda bulunduğumuz için belirtilmiyor, fakat hepimiz geçmiş pratiğin böylesine acınası durumları yarattığını yakından yaşadık. Eğer bugün bu tür olumsuzluklar eskiden olduğu gibi her alanda değil sınırlı, çok sık değil anlık görülebiliyorsa, bu sapmlardan ve onlardan kaynaklanan tehlikelerden kurtulduğumuz anlamına gelmez. Tersine bu, büyük olumsuzluklara yolaçan "küçük" olumsuzlukların altedilmesinin şart olduğunu gösterir. Yoksa dağın tepesinde yuvarlanan küçük kartopunun vadinin dibine vardığında kocaman bir kar kütlesi haline gelmemesi için hiçbir neden ortada kalmaz. Gerçekler böyle olmasına karşın yakın geçmişe kadar parti Önderliğine kadar uzanan saygısızlık örnekleri görüldü. Bunlar afedilmez düşmanlık örnekleriydi. Ama başta bu alanda olmak üzere sevgi-saygı-resmiyet ilişkilerinde halen hamlık ve toylukların, uyum adına içine düşülen liberal tutumların, ikna etme ya da olma yerine dediğim dedik öttürdüğüm düdük deyip sürekli didişme ve çekişme içinde olmanın, laf dinletilmediği gibi dinlemesini bilmemenin, ağırbaşlı, olgun olma yerine hep öfkeli, dolup taşan bir konumda olmanın, eleştirilerini zamanında ve doğru zeminlerde yapıcı geliştirme yerine, hep kendisinde kilitlenme, her an patlamaya hazır bir bomba halini yaşamanın örnekleri, istisnai da olsa görülebiliyor. Yine giderilmezse bu tür olumsuzluklara ve daha ötesine uzanmaya açık belirtiler biçimindeki zayıflıklar vardır. İşte Parti Önderliğinin doğru bir temas kuramadığımızdan, ilgisizliğimizden öte yandan kirpi kirpi, kırmızı biber suratlardan söz ederken tamamen bu gerçekliğimizi izaha kavuşturmaktadır. Öyleyse temas ilgi, eğitme, yönetme bir alt-üst, yeni-eski, yumuşak-sert, bilen-bilmeyen meselesi olduğu sanılmasın, bunun da ilerisinde bir insanın dış dünyasıyla ilişkisini içerir.

Burada tersinden aşırılıklara girmemek büyük bir önem taşır. Bu yöndeki aşırılıkların da örnekleri geçmişte bol görüldü. Özellikle provokasyonun, ucuz yaşam düşkünlüklerinin pratiği böyledir. Babalık yapma, ahbap-çavuşluk geliştirme, geriliklere hitap ederek parti dışı dünya vaadleri temelinde küme oluşturma, zayıflıkları kullanarak kendisine bağlama, partiyi bir tarikata ya da aşirete dönüştürme çabaları, ikinci, üçüncü adam olma iddiasıyla arzı-endam ederek Parti yapısı üzerinde despot kesilme, gereksiz şeylerle uğraşma ve uğraştırma gibi durumların yaşandığını hepimiz hatırlarız. Kuşkusuz bunlar, ilgi, örgütleme, eğitim ve yürütme adına Partinin canına okuyan, onu tasfiyeye götüren son derece tehlikeli düşmanca faaliyetler ve uygulamalardır. Parti yaşamının zıddı olan bu tehlikeli sapmalara ilişkin tahlillerimiz böyledir.

Madalyonun bir yüzünde sözünü ettiğimiz tüm bu aşırılıklar varken diğer yüzünde farklı sapmalar mevcuttur. Bunlar kısaca gösterilen ilginin istismarı ya da her türlü ilgi karşısında taş kesilme olgularıyla ifade edilebilir. Bilinir, Parti Önderliği olumlu bir yanı olan birisiyle bile yoğun ilgilenerek onu kazanmayı, geliştirmeyi, olumlu yönlerini yüzde yüze tırmandırmayı esas alan sürekli çabaları vardır. Burada bunun tanık olduğumuz sayısız örneklerini verebiliriz. Birçoğumuzun denetiminde yahut yanında tahammül edilmez, çalışılmaz, çalışamaz gördüğümüz pek çok arkadaşın Parti Önderliğinin denetiminde hem de sürekli gelişme istidadı göstererek Partiye hizmet ettiği bilinir. Parti literatürümüzde buna Parti Önderliğinin uslubu diyoruz. Ama Parti Önderliğinin kişide geliştirdiği kendine sonsuz güven, yetkinleşme, bu temelde ortaya çıktı. Bazı kendini bilmezler buna dayanarak her şeyin üstüne çıkma, Partiyi tekkesine dönüştürmeye, onu ele geçirmeye yeltenme ukalalığına girdiler. Bazı arkadaşlar da çok havada kalarak kötü düştüler. Diğer yandan gösterilen ilgiye, desteğe, rağmen, yerinde sayan, gerekli karşılığı vermeden kendini kilitleyen nankörler de oldu. Bu tutumların hiç kimseyi iflah etmeyeceği bugün, gün gibi ortaya çıkmıştır.

Örgütlenme alanında da benzer durumlar ortaya çıkarak Partiyi güçten düşürmektedir. Bir yandan devrimden kaçmanın bilinçli çabaları olarak aşırılıklar yaşanırken, diğer yandan yetkinleşmeme, amatör, sınıfta kalan devrimciliğin uygulamalardan birçok örnek sıralanabilir. Ancak gerek geçmiş, gerekse yakın pratiğimizde belirgin hataları ortaya koymak sorunun anlaşılmasına yeterli cevap olacaktır.

Her şeyden önce bu alanda beliren geriliklerden bir uç; kendisini sorumsuzluk biçiminde ortaya koyar. Peşinen belirtmek gerekir ki, sorumluluk duygusunun yitirildiği yerde, örgüt aramak, örgütlülükten bahsetmek olanaksızdır. Tersine birbirinin lafı dinlenmediği, kimsenin kimseye söz geçirmediği, her kesin bir baş olduğu, kargaşa ve anarşinin egemen olduğu bir ortamda devrimci örgütten başka her şey ile karşılaşmak mümkündür. Böylesi bir duruma, dörtbaşı mamur bir tasfiye ve yozlaştırma hareketi olarak bakmak gerekir. Zaten provakatörler ve tasfiyeciler buna belirtilen amaç için vazgeçilmez bir yöntem olarak başvurdular. Burada aleni bir düşmanlık faaliyet içinde bulunanların böyle bir tutum içinde olmalarında ve geliştirmelerinde anlaşılmayacak bir yön yoktur. Ancak hayretle karşılanan ve burada dikkat çekilmesi ve edilmesi gereken husus; "oyuna getirildim", "gafil avlandım", "sezemedim", "beklemedim" vs. türünden gerekçelerle durumunu açıklayan, bilinçsizlik, gerilik, duyarsızlık biçimindeki yetmez devrimciliğin aynı konuma sık sık düşmesidir. Demek ki, devrime karşı yüksek bir sorumluluk duyulmadı mı, kişi rahatlıkla bu tür konumlara sürüklenebilir. Kendi davasına karşı dikilebilir. Güçlü bir örgüt ortamında kişinin sorumsuzluğundan kaynaklanan zararlar belki sınırlanabilir, etkisizleştirilebilir, dolayısıyla fazla göze çarpan bir durum arzetmeyebilir. Ama ortamını bulduğunda sorumsuzluk, azıtan bir yara gibi örgütü tükenişe götüren büyük bir tehlikedir. Ve elbette ki, tehlikesi salt örgüt içi ile sınırlı kalmaz. Boyutları kitlelere kadar uzanacak büyük tahribatlar yaratır. Her alanda dağıtıcı bir rol oynar. Onun için ısrarla belirtilir ki, bu anlayışla hiçbir biçimde örgüt kurulamaz, büyüme sağlanamaz, görevler yerine getirilemez. Çünkü örgüt, bir anlamda sorumlulukla eş anlamlıdır. Evet bu anlayışın bulunduğu yerde koyuvermişlik vardır, dağıtıcılık vardır, kaçırtma vardır, gelişmeyi engelleme vardır. Öyleyse en ufak emareler düzeyinde bile olsa bu anlayıştan uzak durmak, görevlere sadık, disiplinli, yüksek sorumlulukla mücadeleye bağlı bir devrimcilik yapmak, örgüt olmak, örgüt kurup geliştirmek için kesin ulaşılması gereken zorunlu koşullardır. Eğer örgüt, ifadesini güç biriktirme, mevcut güç ve görevlerin en sağlıklı bir biçimde organize etmede buluyorsa, küçük-büyük, önemli-önemsiz, ilgilendirir-ilgilendirmez demeden, şöyledir-böyledir ifadeleriyle hiçbir gerekçe ileri sürmeden, şurası-burası ayrımı gözetmeden her alanda ve her zaman büyük bir görev aşkıyla yüksek bir sorumluluk ve bilinçlice mücadele yürütmesi gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Ama bakıyoruz yaptıklarımıza, belki de gereksiz-önemsiz saydığımız birçok alanda gerekli sorumluluğu gösterememe halleriyle karşılaşıyoruz. Öküzün altında buzağı arandığından değil, fakat kesinlikle bizi geriletеn, gelişmenin önünde duran ögeler olarak bu eksikliklerimize yetersizliklerimize değinme gereğini duyuyoruz. Örneğin çağımızın dile getirdiği bir gerçek var ki, değerlerimizin kullanımına ilişkindir. Evet değerlerinin korunmasında yeterli sorumluluk gösterilmeyebiliniyor. Hatta bazen tamamen gösterilmiyor. Değerlere hor bakılıyor. Öte taraftan ise tam bunun zıddı olan bir anlayış da koruma adı altında değerler çürütülüyor. Yine bir görev baştan savma yapılıyor. Bir disiplin kuralı su içer gibi ihlal edilebiliyor, rastgele davranılabiliyor. Bunların fazla önemli olmadıkları ileri sürülebilir. Evet, ama bunlar yetersiz planlarla, ertelemelerle, zayıf örgütlenmeyle ve hele hele artniyetli bir sorumluyla birleşince örgütü mahfederler. Tabii ki, bu durumu tasfiyeciler ve yine provakatörler çok iyi kullandılar. Önce bu yanlarımızı iyi tanıdılar, sonra da bu zayıflıklarımıza dayanarak birçoğumuzu dolaylı-dolaysız alet ederek amaçlarına ulaşmak istediler. Biz aşırı ihmalkar, ilgisiz, duyarsız durumumuzu gideremediğimiz, düşüncede ulaştıklarımızı hayata geçiremediğimiz için, Parti, bunlara karşı amansız bir mücadele sürdürürken, bunlardan kaynaklanan büyük tehlikeleri göğüslerken zayıf kaldık. Partiye destek vereceğimize destek istedik. Parti Önderliğinin, "Nasıl olur bir kişi yüz kişiyi oyuna getirebiliyor da, yüz kişi bir kişinin canına okuyamıyor" belirlemesiyle izaha kavuşturduğu gerçeklik budur. Bu, devrimci sorumluluklarımıza sahip çıkmak için Parti Önderliğinin bize yaptığı çağrıdır.

İkinci uç; dar sorumluluk, doğmatik, biçimci olan anlayıştır. Kuşkusuz burada da gerekli sorumluluk, görev bilinci aranamaz. Her şeyi kaskâtı kalıplar içerisine sıkıştırmak, örgütlenmeyi, gelişmeyi değil, küçülmeyi getirir. Hammal gibi çalışmak, her şeyi kendi ölçülerine göre biçmek, kendi özelliklerinde diremekle örgütlenme alanında bir yere varılmaz. Nitekim şimdiye kadar bu anlayış, örgütlenme sorunlarımızı çözmede olumlu bir faktör olması bir yana, sürekli ağırlaştıran bir rol oynamıştır. Çünkü kapsamlı olan, dolayısıyla derin bir bilinç, bu bilinçle yoğrulan yoğun çabaları gerektiren, örgüt sorunlarını kendi dar dünyamızla sınırladık mı, bundan başka bir sonuç çıkmaz. Pratik örnekler bu durumu net bir biçimde ortaya koyar. Sorumsuzluk, hiçbir toplantı yapmamaya, hesap vermemeye, kural işletmemeye vs. birçok olumsuz noktaya götürürken, bu uçta daha farklı olumsuzluklara götürür. Diğerinin tersine, bu sefer en basit bir mesele üzerine toplantı üstüne toplantı yapılır. En mühim meselelerde görüş istenir. Canalıcı sorunlar kaydedeğer bir görüş ileri sürmezken, basit sorunlar üzerinde tam bir çekişme içinde tartışmalar uzatıldıkça uzatılır. Sıradan bir iş için kendisine başvurulmamışsa, kural, örgüt adına neden kendisine danışılmadı diye fırtınalar koparırken, alınan karara rağmen hayati bir meselede kafasının estiği gibi hareket edilir. Hem de ardından insiyatifin kullanıldığı söylenir. Kısaca benzeri birçok örnek; bir organ dar, verimsiz, usandırıcı ölçüler içerisinde tutularak tıkatılıyor ve işlemez kılınıyor. Temel meselelerle ilgilenme, sorunların üstesinden gelmede yaratıcı olma, yetkin kollektif bir işbölümüne gitme, örgütü tüm dişlileriyle harekete geçirme yoktur, bu anlayış sahiplerinde. Örgüt kurallarında demin izah etmeye çalıştığımız gibi, son derece doğmatık hayata geçirilir. Açık ki, sergilenen bu tutumların merkezinde benlik, darlık, hoşgörüsüzlük, anlayışsızlık yatmaktadır. Bu anlayışına ulaşmayı, doğmatizm ve şekilcilikten arınmayı, çabaları özlü ve verimli kılmayı gerektirir ki, bunun tersine sorumluluk ve görev aşkı adına işgüzarca, uluorta, olur-olmaz herşeye bulaşmak aynı anlayışa farklı bir biçimde girmek demektir.

Aşırı uçlarda seyreden anlayış ve uygulamaların en çok ortaya çıktığı anlardan biri de, taktik alandır. Bu alandaki aşırılıklar, kendisini planlamadan hareket tarzına, eyleme kadar tüm pratikte gösterir. Ve şüphesiz bu alanda temsil edilen aşırılıklar her yerden daha çok hazin sonuçlara yolaçmaktadır. İmhalar, daha çok bunların bir sonucu olarak doğmaktadır. Esef verici, ama pratiğimizin gerçekliği böyledir. Düşman, her türlü imkanını ortaya sürmesine, tüm gücünü üzerimizde yoğunlaştırmasına rağmen kaydadeğer bir sonuç alamıyor. —Ki, gerilla karşısında sonuç alması da mümkün değildir. Gerillanın esas özelliği de budur zaten.— Ama bizim garip diyebileceğimiz uygulama ve anlayışlarımız düşmanın yüreğine su serpmektedir. Onun için bu sorunlarımıza yeniden yeniden değinmek, çeşitli yönleriyle aydınlatmak ve mutlaka çareler bulmak bir zorunluluktur.

Savaş taktiklerimizin kanıtladığı yalın gerçekler esas alındığında bu konuda belirteceğimiz önemli hususların olduğu ortaya çıkmaktadır. Kesinleşmiş bir sonuç şudur ki; ister sol, ister sağ olsun, taktik hattın dışındaki her yürüyüşün sonu felakettir. Neden? Çünkü sözün başında da belirtildiği gibi, yetmezlikler bu sahada daha tahripkar bir rol oynuyor. Gerçekliğimizde bu denli tahribatlara neden olan olgular neredir? Bilinçli olarak yürütülen artniyetli çabalardan sözetmesek, sorunun kaynağında kişilik problemi yatmaktadır. Bu durum da sonuç olarak ortaya çıkan bir gerçekliğimizdir. Kişilik sorunları olarak ortaya çıkan bir gerçekliğimizdir. Kişilik sorunları olarak belirtiğimiz yetmezlikler, hatalar ve anlayışlar, neticede doğru hattın ya bu ucunda ya da diğer ucunda yer alırlar. Ve biliyoruz ki, içinde bulunulan her eylem, içeriğine göre çeşitli tabirlerle sınıflandırılır. Siyaset dilinde sağcılığa, pasifizm, tutuculuk, gericilik, hatta oportünizm denilir. Eyleminin özü, gelişmemeye, değişmeye, ileriye karşı olmasıdır. Eskiye dört elle sarılmasıdır. Bu eğilime muhafazakar, ortadoks da denilir. Solculuk için de aynı biçimde eylemini izah eden sekterizm, maceracılık, anarşizm vs. tabirler kullanılır. Halk dilinde de bunların yalın nitelemeleri var; korkaklıktan tembelliğe, ürkek, hantal ve çekingenlikten ruhsuzluğa kadar. Yine gözü kara, cesur, delidoludan hızlıya, gözüpekten yaramaza kadar bir dizi tabir kullanılır. Hepsi aynı anlamda olmazsa da ortak bir özelliği vurgularlar ve bize belki daha yalın ve dobra gelebilirler. Basit bir dille ifade edildiğinde daha çok anlaşılabilirler. Demek ki, çizilen bir hattın her hangi bir yöne çekiştirilmesi, zorlanması her yerde bir aşırılığı ifade etmektedir. Evet PKK hattı da birçok güç tarafından hayli zorlandı ve çekiştirildi. Düşman kampında saf tutarak zorlayanlara karşı amansız bir savaş yürütüldü ve yürütülüyor. Bu cephede yürütülen savaş, çeşitli mücadele araçları ve biçimleriyle sürdürüldü ve sürdürülmektedir. Fakat devrim saflarında da PKK çizgisi zorlandı, çekiştirildi ve hala sağa-sola çekiştirilmektedir. Bu, en çok da taktik alanda yapıldı. Kuşkusuz bu nitelemeleri en çok bugün hala çekiştirenler hak etmektedirler.

Olumsuz neticelerin önemli oranda sorumluluğunu taşıyan aşırı uçların diğer bir özelliği de yüzseksen derece biribirine zıt görünümlerine karşın doğru devrimci çizginin dayatmaları karşısında birbirine dönüşmesi ve de birleşmesidir. Burada konuyla ilgili daha başka belirlemeler de yapılabilir. Fakat bu yönlü bazı uygulamaları örnek alarak vermek sanırız daha aydınlatıcı olur.

Geçmiş pratiğimiz, Parti çizgisinin sağına düşmesi açık bir gerçek olmasına rağmen birçoğumuz bana oportunist, sağcı, daha açık bir deyimle korkak denilmesin diye Parti planlarını aşan keskinliklerde bulundu ve kuşkusuz bu yaptığımız keskinlik plana yansıdı. Dolayısıyla böyle plan olumsuz bir pratik doğurdu. İşte 1987 yılının bazı alan planlamalarında ve bu planların hayata geçirildiği '87 pratiğinde gerçekliğin bir yönü de böyledir. Başkaları bu durumumuzu bazı çıkarları için basamak yaptılar. Onlar, doğan sonuçların başsorumlusudurlar. O, ayrı bir tartışma konusudur. '85'te de bir "Sarıkamış Seferi" başlatılmıştı. Ertelemeci, sağcı bir pratiğe yönelik yapılan haklı eleştirilere verilen karşılık böyle maceracı bir çıkış olmuştu. Halbuki objektif verilere dayalı sağlıklı bir plan yapabilir, yerinde ve zamanında uygun bir müdahale yapılabilirdi. Bu, hem Partiyi, hem bizi güçlendirir gelişme yaratır. Bizi acılı bir pratik içinde kahrolmaktan, ezilmekten kurtarır. Sonuç itibarıyla benlik yaramaz

Devamı 22. sayfada

Dersim Cephesinde Çalışmalar Yoğun...

Baştarafı 3. sayfada

son karakol sisteminin başarılıp-başarılamayacağı meselenin bizi ilgilendiren yanını oluşturmaktadır. Açık ki, biz de bu konuda eli-kolu bağlı değiliz ve yeni taktiklerle bu uygulamayı boşa çıkaracağız.

Düşmanın propaganda alanında izlediği politika; **kendi lehine olan gelişmeler dışında, hiçbir gelişmeyi kamuoyuna yansıtmamak, yalan-yanlış haber-yorumlarla kamuoyunu yanıltmak ve devrimci gelişmenin etkisini sınırlandırmak biçimindedir.** Başından beri düşmanın temel aldığı bu tarz, Dersim'de en katı biçimiyle uygulanmaktadır. Açık ki, düşman teknik imkanlara sahiptir ve bu konuda bazı sonuçlar da almaktadır. Dersim özgülünde bunun daha katı biçimiyle uygulanmasının önemli nedenleri var. Herkes iyi bilir ki, TC, ısrarla mücadelemizin salt Hakkari, Siirt, Mardin; yani sınır bölgeleriyle sınırlı olan bir eşkıya hareketi, dış destekli bir terörist saldırı olduğunu ulusal ve uluslararası kamuoyuna yansıtmaya çalıştı. Bu propagandayı doğrulamak için de (ki doğrulanması mümkün değildi ve bu durum çoktan aşılmıştır), iç bölgelerdeki gelişmeleri gizlemesi gerekiyordu. İşte Dersim'de basın sansürünün daha katı şekliyle uygulanmasının bir nedeni budur. Bunun dışında daha birçok neden sıralamak mümkündür. Durumun daha yakından görülmesi için son bir yıl içerisinde bölgemizde cereyan eden ama kamuoyundan ısrarla gizlenen bazı belirgin olayları buraya aktarmak erçek durumun bilinmesi açısından yararlı olur. 1987 sonbaharından bu yana Mazgirt ilçe baskını, Babocağı karakol baskını, çok sayıda okulun yakılması; 1988 baharıyla birlikte Kiğı'da 9 kontr-gerilla timinin öldürülmesi ve bir helikopterin düşürülmesi, Mazgirt'te 8 asker ve subayın öldürülmesi ve 7 kişinin yaralanması, Dersim merkeze bağlı Sarıtaş ve Halvori (Karşılar) köyünde toplam 5 askerin öldürülmesi ve yaralanması, en son Pax (Babaocağı) köyü yakınlarında gerilla birliğimiz tarafından pusuya düşürülen kontr-gerilla birliğinden 10'unun öldürülmesi ve çok sayıda yaralının verdirilmesi vb. vb. Bu olayların hiçbiri hakkında TC'nin resmi bir açıklaması yoktur. Bırakalım olayların, eylemlerin sonuçlarını doğru vermeyi, bu eylemlerin olduğuna dair bile herhangi bir beyanı yoktur. Ayrıca birçok köy ve mezra zorla boşaltılmıştır. Bunun en son örneğini Kutudere'de bulunan Arekê mezrasının bomblanarak boşaltılması oluşturuyor. Evet bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkündür. Ancak durumun anlaşılması için bunlar yeterli sanıyoruz. Bu uygulama TC'nin propaganda alanındaki itibar ve güvenini sıfıra indirmişir. Artık kitleler TRT ve diğer basın organlarının verdikleri haberlere inanmakta, özellikle ulusal kurtuluşçu gelişmelerin aleyhine yansıttığı haberlere %90 kuşkuyla bakmaktadırlar. Ama devrimci propagandanın güven ve etki derecesi ise, doruktadır. Burada düşmanın teknik imkanlarına dayanarak sağlamak istediği üstünlüğü, biz halk kitlelerinde yarattığımız güvenle kazandık. Yine kaybeden düşman ve geri amaçlarla kullandığı teknik üstünlüğüdür.

Ulusal kurtuluş cephesinde durum

Düşman cephesinde yaşanan durumdan hareketle, ulusal kurtuluş cephesindeki gelişmenin boyutlarını kestirmek mümkündür. Daha ileri boyutlar kazanan gerilla savaşımız, her bakımdan halkımızın mücadeleye olan güvenini arttırmış ve artık bölgemizde de halk PKK-ERNK-ARGK otoritesini tek meşru otorite olarak görmekte ve öz yönetim gücü olarak kabul etmektedir. Özellikle gerilla savaşının etkin olduğu alanlarda durum kesinlikle budur. Otoritemizin etkisini hissetmeyen hiçbir toplumsal kesim ve toplumsal faaliyet alanı yoktur. Toplumsal yaşamın akışı mücadelemizin ağır etkisini taşımaktadır. Dersim genelinde etkisini bugüne kadar önemli oranda koruyan potansiyel düzeydeki ortayolcu, reformist eğilim en ciddi darbeyi bölgedeki son gelişmeler nezdinde almış durumdadır. "DABK (Doğu Anadolu Bölge Komitesi)", eski adıyla "Partizan" da dahil bazı işbirlikçi ajan uçlar dışında, başta kırsal bölgelerdeki yoksul köylülük olmak üzere, mücadelede çıkarı birleşen her kesim, savaşa destek sunmakta ve görev üstlenmektedir. Savaşın kaçınılmazlığı kitlelerde yer etmiş ve savaş psikolojisi gelişmiştir. Kitleler savaşın getireceği felaketi bilerek adım atmakta ve gün geçtikçe bu gerçeğe adapte olmaktadırlar. Düşman güçler tarafından geliştirilen psikolojik savaşın bir parçası olarak yapılan yalan-yanlış propagandalarla kitle nezdindeki itibarını yüzde-yüz kaybetmiştir. Bu noktada da halk, ulusal kurtuluş güçlerinin açıklamalarını bağlayıcı ve inandırıcı kabul etmiştir.

Ordulaşma alanında, her gün biraz daha ileri adım atılmakta, büyüyen gerilla birliklerimizin yoğun ve yaygın bir biçimde geliştirdikleri eylemlerle düşmana büyük darbeler vurmakta ve kayıplar verdirmektedir. Halk gerilla birliklerimize büyük bir güven ve umutla bakmaktadır. Her fırsatta, "Artık tek umudumuz ve yaşam güvencemiz sizsiniz, kendinizi iyi koruyun ve düşmana daha büyük darbeler vurun" diyor. Gerilla savaşının pratik gelişimi konusunda önemli bir deney-tecrübe birikimine sahip olan birliklerimiz, savaş insiyatifini ve çatışma üstünlüğünü elinde bulundurmaktadır. Moral üstünlük açısından da aynı şey söylenebilir.

Düşmanın, mücadelemizi, nüfusun seyrek olduğu alanlara sıkıştırma politikası, ulusal kurtuluş güçlerinin dayattığı doğru politika ve taktik neticesinde şimdiden iflas etmiştir. Eylemlerini ve diğer çalışmalarını daha çok düşmanın etki alanları ve buralara yakın yörelerde yoğunlaştıran silahlı birliklerimiz düşmanın korkulu rüyası durumundadır. Yine, düşmanın çok değişik özel savaş yöntemleri kullanarak hızlandırmak istediği göç ve sürgün olayı, pratik mücadelemizin güven verici özelliği ve Cephemizin bu konuda aldığı etkin kararlar nedeniyle, düşmanın istediği boyutlara ulaşmamaktadır. Bunda mücadelemizin caydırıcı etkisinin payı büyüktür.

Sonuç olarak, gelişmelerin olumlu ibresi Ulusal Kurtuluş Cephesinde iken, olumsuz ucu düşman cephesindedir. Mevcut sonuçlara dayanarak daha güçlü atılımlar yapma şansına sahip olan gerilla birliklerimiz, önümüzdeki yaz dönemi içerisinde yeni direniş mevzileri kazanacak, halk otoritesini kurumlaştıracak ve pekiştirecektir. Gelişmenin böyle olacağı kuşkusuzdur ve düşmanın hiçbir uygulaması, bu akışı sekteye uğratamayacaktır. Emin konuşuyor ve sağlam yürüyoruz.

Yeni ve daha güçlü eylemlerle sesimizi sizlere ulaştıracağımızı belirtiyor ve bir kez daha ülkemizin bu şirin ve fethedilmez kalesinden hepinizi saygıyla ve yürekten selamlıyoruz.

— Yaşasın Partimiz, Cephemiz, Halk Kurtuluş Ordumuz!
— Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz!

M. Star
26 Mayıs 1988

Kurallı Devrimcilik Zaferin Güvencesidir...

Baştarafı 14. sayfada

dan köylü yurtseverliği bizde er[illegible] has devrimcilik diye adeta sevdalanılır bir biçimde yükseltiliyor, e[illegible] geri, en kaba davranışlar özgür[illegible] yüceltilmesi gereken, hatta uyulması gereken önderlik usulü diye yutturulmaya çalışılıyordu. Tamamen yenilgi ve teslimiyet k[illegible]kan kişilik, çok saygı gören, çok s[illegible]da ahbap-çavuşluğa götüren bir [illegible]ğırlık noktası oluyordu. Hatta provokatif yöntemlerle çalışan bazı ögeler "Partinin en gözde militanları-önderleri" diye çıkmaya başladı ve çok yüzeysel adamlarımız da bunların hayranı oldular. Ve sanıyorum düşmanın bu konuda bir de uzmanlaştırma faaliyetleri var. İnsanları etkileme ögelerini hazırlıyorlar. Birtakım etkileyici karakterlerle onları silahlandırıyorlar ve savıyorlar. Bunlar çok rahatlıkla insanları avlıyorlar. Kafalarıyla, ruhlarıyla oynuyorlar. Ve onları bir defa özüne ters düşürdükten, temel Parti doğrultusuna karşı çıkarttıktan sonra onu bir daha kazanmak çok zor oluyor. Bunlar da epey arz-ı endam ettiler. Provokasyon demagojiye, sükseli davranışlara epey ağırlık verdi. Ve sonuç da alıyordu. Parti içinde de bu biçimde kendine sevdalanmalar geliştikçe gelişti. Ortaçağ kokan, son derece yüzeysel, derinlikten uzak çok çeşitli davranışlar, özgün davranışlar diye dayatıldı ve hatta en sorumlu olması gereken ögeler bizden daha fazla, çok çok daha fazla önderlik sevdalarına tutuldular. Biz olanca ağırlığıyla ve dehşetiyle işlerin önderliğini yapmaya çalışırken, bunlar önderlik için hayati görevlerini yerine getirmeden sadece merkez üyeliği değil, onun çok çok ötesinde kendini merkez, önderlik yerine koyma, bu konuda önünü bırakırsak, belki de kendini kral yerine koyacak kadar sapık davranışlara gireceklerdi. Ortaya çıkan bu tip örnekler gittikçe de yaygınlaşıyordu. Bu nedenledir ki, devrimci militanın özellikleri üzerinde durduk. Bunun da ötesinde bunca sapıklığın ve hastalığın kaynağına inmek için onun toplumsal zeminine inmeye çalıştık. Sorunu kişilik bozukluklarına kadar ele alıp inceledik. Elbette ki bu sorunları biz ortaya çıkarmadık. Ama bu hastalıklar gittikçe artan bir biçimde ortaya çıktığında, çare bulmak için problemi daha yakından görmek zorunda kaldık. Onca zorluklarımıza rağmen kişilik problemini ortaya çıkarmak aklımıza bile gelmezdi. Ama sergilenen davranışlar, hastalığın kaynağını kesinlikle bulmak için toplumsal zemini yoklamak gereğini ortaya çıkardı. Kişilik problemi ardından, militan nasıl olmalıdır sorusu karşımıza çıktı. Devrimci militan Kürdistan koşullarında ne tip özelliklere tekabül etmeli, kendini nasıl dışa vurmalı idi. Bunun üzerinde çok durduk. En çok da bu konuda direnişçi değerlerimizin özelliklerini adeta teorileştirmeye çalıştık. Neden? Çünkü özellikle anılara bağlılığın gereği olarak da hakim kılmamız gereken bu kanıtlanmış değerlerimizden başkası olamazdı. Özellikle düşmana karşı ayakta kalmayı becerenlerin özelliklerine güvenilebilinir. Bunlar 1982'lerde yoğunca ve daha netçe ortaya çıkmışlardı. Bunlara da gereken anlamı vermek gerekir dedik. Demekki bir yandan hastalıklar, bir yandan da görkemli militan örnekler ortaya çıkarken, işte bunlardan da bu değerlendirme zorunluluğu ortaya çıktı.

Parti ve Cephe Silahı Yetkinleşecek, Zaferimiz Daha Da Yakınlaşacaktır

Şimdi bu değerlendirmelerin hepsi ve daha da geliştirilmiş şekliyle elinizdedir. Bütün Parti militanları, bu değerlendirmelerin gereğini bizzat pratikte yerine getirmelidir. Baştan beri izah ettiğimiz hususlardan da görüleceği gibi, bizim temel meselemiz uygulamadır. Bilinenlerin gerektiği biçimde pratiğe aktarılmaması ve pratiğe yönelince birçok ögenin oportünizme, ortayolculuğa düşmesi, bilinen kayıplarımızın da nedeni oluyor. Gerilla silahını yetkin bir şekilde kullanmak ve bu temelde Cephe silahını geliştirmek için teori ile pratiğin bütünselliği sağlanmalı ve uygulamada gerçek militan ölçüler tutturulmalıdır. Bu aynı zamanda PKK gerçeğinin dile gelmesi ve pratik karşılığını bulması demektir. Buna ulaşıldığında ise, Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı temelinde Cephe ve Parti silahlarının yetkinleşmesi gerçekleşecek ve bu da zaferimizi yakınlaştıracaktır.

Aşırı Uçlarda Seyreden Bazı Uygulama...

Baştarafı 21. sayfada

özelliklerin pohpohlandığı duygular yenilgiye uğrayarak, doğru temellerde daha çok yücelmeyi sağlar. Bunların tümü bilinmesine rağmen, uygulamada bir bu tarafa, bir diğer tarafa kayma gösterilir. Mesela ya hiç yerleşim yerlerine uğranılmaz, dağ taş demeden gezilip durulur ya da halka gidilmeden, halk kazanılmadan tüm uğraşlarımız boşuna gider biçiminde haklı eleştiri yöneltildiği için, bu kez de tedbir de elden bırakılarak rastgele açık ilişki geliştirilir. Sonuçta güçlerimiz darbe alırlar. Bir grubumuz bir alana gider kendisini oraya kapatır. Sen tehlikeli bir durum doğacağı endişesiyle tedbirli olmasını istersin. Bunun karşısında grup alanı tamamen terkeder. Bir grup demir atar hiç hareket etmez, diğer savaşçıların canını çıkarır takattan düşürür. Küçük bir birim oldumu hareket ederse vurulacağı zanına kapılır, yerinden kımıldamaz. Güçlü gerilla birliği olursa, düşmanı küçümser çok açık hareket eder, ya bir eylem biçimi tutturulur, hep aynı türden eylem yapılır ya da eylem yapılmaz. Ya randevuya gelmez ya da zamansız misafir olur. Uygun konumlanmasını daha insiyatif eldeyken yapmaz, çatışma başladığında düşmanın kendisinden önce konumlandığı yere hareket eder. Halledilmesi gereken bir işe el sürmez, zamanı gelip çattığında ise, herkesi onunla uğraştırır bütün diğer işleri bırakır. Benzeri birçok uygulama yapılmaktadır. Günlük yaşamda da bunların örneklerine sıkça rastlanmaktadır. Bir arkadaş, ciddi yetmezlikler içine girdiği için üzerine gidersin, o arkadaş birden siner. İlgi, destek verirsin, sevgi-saygı gösterirsin bu sefer başa kalkar, eleştirirsin kendini yere atar, değer verirsin çevresini bastırır. Kendisi içinde olmadığı zaman çok iş önerir, ister, kendisi oldu mu, en basit işleri bile büyütür, tüm işleri çıkmaza sürükler vs. daha başka aynı türden anlayış ve uygulamaların tümü demin belirttiğimiz sonuçların doğmasına hizmet eder.

Sonuç olarak; sınırlı da olsa aşırı uç durumundaki uygulama ve anlayışlara verilen örnekler, onlardan kaynaklanan muazzam zararları net bir biçimde ortaya koymaktadır. Partinin bunca çabalarına sunduğu sınırsız desteğine doğru devrimci temellerde karşılık vermenin zamanı gelmiş geçmiştir. Ne biçimde olursa olsun, Partiye, Mücadeleye zarar verici konumda olmamak, Parti çizgisinde yürüyen bir devrimcilikle mümkündür. Bu konuda dikkat edilmesi gereken en önemli hususun doğru bir hatta yürümek olduğu açıktır. Çünkü doğru hatta yürümemek, sağa veya sola savrulmak, en büyük zararı da beraberinde getirecektir. Bu nedenle, başarılı bir devrimcilik için Parti çizgisinde ilerlemek zorundayız. Başarı da bu çizgide ilerleyenlerindir.

Mayıs 1888

Impressum
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50	s.
Belçika	75.	bfr.
Danimarka	10.00	dkr.
Fransa	7.50	ff.
Hollanda	3.75	hfl
İngiltere	0.75	£
İsveç	7.50	skr.
İsviçre	3.00	sfr.
Norveç	7.50	nkr.

Baştarafı son sayfada

kadrolarca temsiline bağlıdır.

Eyaletlerimizde yaşanan 1987 pratiğiyle örgüt güçlerimizin kural ve devrimci yaşamdan uzaklaştırıldıkları bilinmektedir. Yönetim düzeyinde alanlarımızda örgütlenmeye, komiteleşmeye doğru yaklaşılmaması halinde ve kadroların —gerek kendilerinden ve gerekse pratik yönetimden kaynaklanan— içinde bulundukları durumla öncülük rolü olan güçlerimizin Parti tüzüğü doğrultusunda hareket edemeyecekleri açıktır. Örgüt resmiyetinin, işleyişinin esasını oluşturan Parti tüzüğü gerçek kurallı devrimciliğin, çizgi devrimciliği olduğu pratikte yansımasını bulur. Diğer yönüyle Parti tüzüğü örgüt yaşamına egemen kılınmadı mı, örgüt resmiyetinden bahsetmek, doğru devrimci ilişkileri sözkonusu yapmak bile mümkün olamaz. En yakın pratik deneyimlerimiz bile bunun onlarca örneğiyle doludur. Her türlü geri ilişki tarzına ve yanlış anlayışa karşı en güçlü panzehir Parti tüzüğü doğrultusunda hareket etmektir. Bu, aynı zamanda öncünün iç örgütlenmesi demektir. Kendi iç örgütlenmesini sağlamlaştıran öncünün yürüyüşü daha güçlü, pratiği daha verimli olur. Parti Önderliği bunu şöyle ifade etmektedir: *"Öncünün iç örgütlemesini ele almak demek yarın kurulacak toplumsal zemine dayanarak temellerini atmak demektir. Öncü, içinde gerçekleştirilen ilişkiler demek, yarın toplumda kurulacak ilişkilerin özü demektir."* (age. 50) Toplumun gelecek ilişkilerini kendisinde cisimleştirme durumunda olan ve savaşımı en üst düzeyde yaşayan öncü, Parti tüzüğüyle örülmüş sağlam ilişki ve işleyişe kavuşmak zorundadır.

Konferansımızın karar altına alınan Parti örgütlemesini geliştirmek, öz olarak sıralamaya çalıştığımız hususlara yakından bağlıdır.

2- Kitle ve Cephe faaliyetlerine ilişkin

Devrim gibi bir eserin gerçek sahibi olan kitlelerin kazanılması, örgütlendirilmesi ve savaştırılması önemli hususlardan biridir. Çok açıktır ki, kitleler olmaksızın gelişmeler sağlanamaz ve kitlelerden kopuk bir devrimci gücün, kendi varlığını sürdürmesi de düşünülemez. Bunun içindir ki, savaşın esas gücünü kitleler oluşturur. Düşman da bu bilinçle hareket ettiğinden dolayı, her türlü yönteme kitleleri kendisinden yana çekmeye çalışır. Öz olarak kitleleri kazanan ve örgütleyen öncü savaşı kazanmış demektir.

Daha önceki bölümde öncünün rolünü koymuştuk. Elbette ki öncüye olan yaklaşım kitlelere yönelik olarak uygulanamaz. Dolayısıyla kitleleri kendi konumlarına uygun örgütlemek ve harekete geçirmek önem kazanıyor. Kitlelerin durumundan hareket eden Partimiz, Cephesel bir örgütlenmeye ta başından beri gereken doğru yaklaşımı göstermiştir. Kitlelerin hızla Partimiz etrafında saf tutmasının nedeni kendi çıkarlarının temsilini görmelerindendir. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize, kitleler, hem geçmişte ve hem de günümüzde aktif katılımı göstermekte kusur etmemiştir. Örgütlendirilip savaştırılmadıklarından dolayı istenilen gelişme sağlanamamıştır ve birçok alanda düşman bundan yararlanarak bizim örgütleyemediğimiz ve savaştıramadığımız kitleleri bize karşı örgütlemiş ve savaştırmıştır. Özellikle çeteciliğin gelişimi önemli oranda böyle zemin bulmuştur. Uygulandığında başarılı sonuçlar veren Partimizin kitle politikası, uygulanmadığından ötürü büyük tahribatlara yol açılmıştır. Geçmiş pratiğimizde —daha önce izahları genişçe yapılmış olan— yanlış yaklaşımlar sonucu kitlelerin mücadelemize olan sempati ve destekleri örgütlenerek maddi bir güce dönüştürülememiştir. Kitlelerin önü açılmamış ve dolayısıyla hem yeni kitlelere açılmada, hem de örgütlemede dar bir çerçevede tıkanıp kalınmıştır.

Eyaletlerimiz I. Konferansı, III. Kongre sonrası dönemde geliştirilen kitle faaliyetlerini tüm yönleriyle ele alarak bu konudaki Parti dışılıkların üzerine yürümüş ve bunun yerine doğruları geliştirmiştir. Önümüzdeki dönem kitle ilişkileri ve Cephe faaliyetlerine yönelirken Partimizin genelde yarattığı etki ve gelişmelerin önemi ve geçmişin bir yığın deney-tecrübesinin gözardı edilemeyeceği açıktır. Genel anlamıyla öncü, kitlelerle bütünleşmiştir, ama bunun eyaletlerimiz düzeyinde de somutluk kazanması, ilişki ve örgütlerine kavuşması dönemin temel görevlerinden biri olarak önümüzde durmaktadır. Önemi böyle olan bu faaliyetimizin, dönemin özelliklerine göre yürütülmesi ve Partimizin kitle-Cephe politikasının doğru bir tarzda uygulanması için Botan-Serhed Eyaletleri I. Konferansı aşağıdaki hususları karar altına almıştır:

"Sınıfların ulusal kurtuluş mücadelesindeki yerini ve konumu esas alan bir yaklaşım içerisinde olunmalıdır."

Gerek kitle ilişkileri ve gerekse de Cephe örgütlenmesinin geliştirilmesinde genel olarak çeşitli sınıf ve tabakaların mücadeledeki yerleri, oynayacakları roller, temel veya tali olmalarına göre esas alınmak zorundadır. Yoksa tekdüze bir yaklaşımla sağlam ilişki ve örgütlemelerin yaratılamayacağı gibi, tehlikeli durumlarla karşılaşmak da kaçınılmaz olur. Ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısındaki konumu nedir, düşmanla çelişkilerinin sınırları nedir, ne kadar uzlaşmaya yatkındır vb. hususların gözönüne alınmasıyla bir yaklaşım gösterilmesi yararlı sonuçların alınmasını da beraberinde getirecektir.

"Devrimci faaliyetin diğer dallarıyla var olan bağları gözardı edilmeden kendine has örgütlendirilmesi gerçekleştirilmeli; komite, birim, temsilcilik atamaları yapılmalıdır."

Kitlelerin gücünü devrime seferber etmek için özgün örgütlenmelere gidilmesinin zorunluluğu tartışma götürmeyecek kadar açık ve nettir. Kitlelerin kendilerini bulacağı örgütlenmeler de esas olarak Cephe örgütleridir. Cephe örgütlenmeleriyle kitlelerin daha özgün birliklerini yaratma, cinsiyet, meslek vb. yanlarıyla ulusal kurtuluşçu saflarda toplamak gerekmektedir. En yaratıcı yöntemlerle kitleleri örgütleyip bir araya getirmek ve bunları merkezileştirmek, güçlü bir yönlendiricilikle harekete geçirmek önemlidir. Bu, özgün örgütlerle kitlelere kendi yeteneklerini, güçlerini fedakarca düşmana karşı kullanabilecekleri esas koşullar ve ortam yaratılmış olacaktır. Bunun yanısıra kazanılan kitlelerin belli bir ilişki ağı etrafında komite, temsilcilik vb. kurumlaşmalarla işlerlik kazanmalarını sağlamak durumundayız. Böylesi kurumlaşmaları özenle geliştirmek görev ve sorumluluklar kavratılmadan erken kurumlaşmalara gitmenin tıkanmalara yol açacağını da dikkate alarak; ne sorunları aceleye getirme ve ne de ağırdan alma durumunda olamayız. Kitleleri hazırlayıp görev alabilecek duruma getirdikten sonra yapacağımız görevlendirmelerden başarılı sonuçlar alacağımız çok açıktır.

Burada bir noktaya da dikkat çekmek gerekir ki, kitle-Cephe faaliyetlerimizin diğer çalışmalarımızdan kopuk ele alınamayacağı bilinciyle hareket ederek tüm ulusal kurtuluşçu çalışmalara hizmet ve onları da geliştirme temeli üzerinde ele almalıyız.

İkinci maddeyle içiçe olan üçüncü madde ise, *"Görevlendirmelere gidilirken, aşırı dayatmalardan kaçınılarak gönüllülük esas alınmalı ve kişinin konumu göreve uygun olmalıdır"* hususu karar altına alınmıştır. Sadece dayatmayı içeren veya aceleye getirilmiş —deyim yerindeyse— "ayaküstü" görevlendirmelerin sonuçsuz kalacağını daha önce vurgulamıştık. Bundan dolayıdır ki, görevlendirmelerde hazırlık safhası önemli bir safhadır, sonrası ise uygun görevlendirmeyi yapmaktır. Yine görevlendirmelerde kişinin konumu da dikkate alınması gereken bir ögedir. Ailesel durumu, iş durumu, bulunduğu alandaki konumu, kitleler tarafından tanınıp-tanınmadığı, saygınlığı veya olumsuzluğu vb. birçok yönüyle bilinerek görevlendirmeye gidilmesi en doğru yoldur.

Dördüncü maddede *"Kitlelere karşı uygun olmayan, mücadeleye zarar verici tutumlara girilmemeli, saygı ve sevgi gösterilmelidir"* belirlemesi bulunmaktadır. Partimizin halkımıza verdiği değer, mücadele pratiğimizde kanıtlanmış ve bugün kitleler de bu değerin yüceliğini kavramış durumdadırlar. Fakat geçmiş pratiklerde, içine girilen tutumlar, kitleleri mücadeleden uzaklaştırıcı rol oynamış ve düşmanın Partiyle kitleleri karşı karşıya getirme istem ve çabalarına zemin sunmuştur. Bazı alanlarda zor ögesi ön plana çıkarılmış, geliştirilen ilişki tarzı da buna dayanmıştır. Konferansımız, tüm bu yanlış, proletarya dışı yaklaşımları mahkum ederek önümüzdeki dönem doğru ilişki tarzını karar altına almıştır. Kitlelerin kalplerini kazanmanın en önemli yöntemlerinden ve PKK militanlığının da vazgeçilmez şartlarından biri; halka karşı saygı ve sevgi göstermektir. Yeni bir yaşamın temsilcileri olarak halkımızın içerisinde bulunduğu gerçeklikten de hareketle sevgi ve saygının gereklerini pratikte yerine getirmek durumundayız. Bugün düşman bile çıplak zoruyla salt başa çıkamadığından —görüntüde de olsa— daha yumuşak davranarak kitleleri kazanıp mücadelemizi soyutlamaya çalışmaktadır. Burjuva basını, halka yaklaşımın nasıl olması gerektiği konularında adeta akıl hocalığı yapmaktadır. O halde halkımıza daha büyük bir saygı ve sevgiyle yaklaşmak, sorunlarıyla ilgilenmek, onları mücadeleden uzaklaştırabilecek yaklaşımlardan kaçınmak durumundayız.

Beşinci madde, *"Kitleleri kazanmak için propaganda-ajitasyon ve eğitim faaliyetlerine gereken önem verilmeli ve bu çalışmalar sistemli ve örgütlü hale getirilmelidir"* der ve bunun yanısıra Konferansımız, *"Halkı kazanmak için onu yakînen tanımak şarttır. Bu nedenle araştırma ve inceleme sürekli yapılmalıdır"* hususu karar altına alınmıştır.

Eyaletlerimizde kitlelerin genel anlamıyla tanındığını belirtmekle birlikte, bunun istenilen derinlikten uzak olduğunu söyleyebiliriz. Mücadelemizin giderek tüm mıntıkalarda yaygınlık kazandığı bu dönemde köy köy, aşiret aşiret tüm kitleleri her yönüyle tanımanın zorunluluğu vardır. Gelişkin verimli bir faaliyetin ilk koşulu olmaktadır bu. Elbette ki, burada yeni bir tanıma sürecinden bahsetmiyoruz, daha çok mücadele süreci içinde kitlelerin daha detaylı ve tüm yönleriyle tanınması için gerekli inceleyiciliğin, araştırıcılığın sergilenmesinden bahsetmekteyiz. Çünkü örgütlenme, propaganda-ajitasyon, görevlendirmelerde genel tanımalar soyut kalmakta ve bu görevleri yerine getirebilmemiz için özgülü tanımak gerekmektedir.

Kitle çalışmalarımızda propaganda-ajitasyon ve eğitim olayı önemli bir yer tutar. Buna sistemlilik kazandırmak, kitlelerin durumuna ve dönemin özelliklerine göre propagandamızın yönünü belirlemek, rastgele konuşmalardan ziyade, mutlaka bir şeyler verebilmek ve hem de bunu en iyi biçimde yapmayı esas almak şarttır. Dağınık, bölük-pörçük, kitlelerin ilgi sahasını yansıtmayan veya kitleleri kendisine çekmeyen propagandalardan kaçınmak gerekmektedir. Yine elimizdeki bu aracı gereken hassasiyetle kullanarak düşmandan daha etkin propaganda gücüne ulaşmak durumundayız. Yazılı araçlarımızı da en verimli tarzda kullanarak propagandalarımızın ve propaganda araçlarımızın dilden dile dolaşmasını sağlamalıyız. Bir bildirimizi okuyanın başkasına da okutması, bir konuşmamızı dinleyenin başkasına da aktarmasını sağlayacak güçlülükte etkileyici olmanın yolu kitlelerin ruhuna hitap etmesini bilmekten geçer.

Oluşturduğumuz çevreleri uygun eğitim çalışmalarına alabiliriz. İş koşulları vb.'ni de dikkate alarak gerek komite ve birimlerimizi, gerekse de çevrelerimizi dönem dönem bir araya getirip kısa süreli eğitim faaliyetlerine tabi tutabiliriz. Tabii ki konular, konuma uygunluk arzetmelidir.

VI. Maddede ise, *"Halk içerisindeki çelişkiler, ulusal kurtuluş mücadelesinin çıkarları doğrultusunda çözümlenmelidir"* belirlemesi bulunmaktadır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı ve yaratmaya devam ettiği halkımızın birliğini parçalamak, böylece güçten düşürmek, halkımızı birbiriyle uğraştırmak, faşist Türk sömürgeciliğinin en çok da bu dönemde başvuracağı bir yöntemdir. Mücadelemizin birlik çabalarına, düşmanın vereceği karşılık; parçalama olacaktır. Bu da halk arasındaki çelişkileri devrim lehine çözmede daha duyarlı ve politik olmayı bize dayatmaktadır. Özellikle eyaletlerimizde düşmanın bu yönlü çabaları yoğundur. En sıradan bir çelişkiyi bile, onarılmaz bir ayrılığa, karşıtlığa dönüştürmek istemektedir. Botan alanında aşiretsel yapılar esas alırken, Serhed eyaletimizde ise mezhep ve azınlıklar sorununa ağırlık vereceği açıktır. Ulusal kurtuluşçuluğu, her türlü sorunun merkezine koyarken, tüm kesimlere hitap etmesini bilerek TC'nin bölücü çabalarını boşa çıkarabiliriz. Bunun yanısıra çelişkileri körükleyen, birliği parçalayan ve bunda ısrar eden unsurları da uygun yöntemlerle (uyarı ve çeşitli cezalandırmalarla) etkisizleştirerek, fırsat tanımamak gerekir. Halk arasındaki çelişkileri çözmek, devrimin çözümleyiciliğinin ve Partimizin devrimci adaletinin de en somut, en pratik örnekleri olacaktır.

Botan-Serhed Eyaletleri I. Konferansı, *"Esir, şehit ve saflarda bulunan devrimcilerin ailelerine sahip çıkılmasını ve düşmanın bu aileleri ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkarma çabalarını etkisiz kılınmasını"* da karar altına almıştır.

Karar maddesinde de belirtilen kesim, sömürgeciliğin zulüm ve vahşetine en çok maruz kalan kesimi oluşturmaktadır. Yoğun baskı, işkenceler altına alınmakta, sürgünlere tabi tutulmakta ve muazzam olanaksızlıklar ve yoksulluklarla başbaşa bırakılmaktadır. Ailelerle ilişkilerin geliştirilip, bağların güçlendirilmesi, kalıcılaştırılması gerekmektedir. Yıllardır düşmana boyun eğmeyen bu kesime gereken destek verilerek, düşmanın oynamak istediği oyunların boşa çıkarılması sağlanabilir. İdeolojik-politik olarak güçlendirmenin yanısıra maddi olarak da olanaklar dahilinde destek sunulabilir. Tabii ki, burada en önemlisi bu çevrelerimizi belli bir örgütlülüğe kavuşturmaktır, komiteleştirmektir.

IX. Madde ise, *"Azınlıklar (Arap, Azeri, Türk vb.) yönelik faaliyetlerin-özgül konumları da dikkate alınarak hızlandırılması ve bu kesimlerin mücadeleye kazanılmasını"* kapsamaktadır. Partimizin azınlıklara ilişkin politikası bilinmektedir. Eyaletlerimizdeki azınlıklar da, Türk sömürgeciliğinin baskı ve sömürü politikasından nasibini almaktadırlar. Dolayısıyla bu durumdan kurtulmanın yolu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile beraber olmak ve saflarında yer almakla mümkündür. Özellikle son yıllarda bu kesimlerden mücadelemize daha da artan bir ilgi ve sempati sözkonusudur. Zaten hemen hemen tüm kesimlerle mücadelemiz arasındaki köprü rolünü, şehitlerimiz soylu direnişleriyle oynamış ve azınlıklardan olup ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katılan birçok yoldaşımız böylece kardeşlik bağlarını pekiştirmiştir. Azınlıklara, kardeşlik bağlarını pekiştirme, halkların kardeşliğininin, bağımsızlık ve özgürlüğün yolunun Türk sömürgeciliğine karşı savaşmaktan geçtiğini kavratmak, bunun için propaganda ve örgütsel çalışmalara ağırlık vermek zorundayız. Böylece hem mücadele için böylesi bir potansiyeli harekete geçirmiş ve hem de TC'nin azınlıkları ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanma politikasını boşa çıkarmış oluruz.

Diğer maddede, *"Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkı kazanma faaliyetine daha fazla önem verilmesi ve ulusal birlik çabalarının yoğunlaştırılması"* belirtilmektedir. Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçasıyla sınır teşkil eden Serhed ve Botan eyalet çalışmalarımızın ulusal birlikte oynayacağı rol büyüktür. Her iki parçayla ilişkileri geliştirmek, diğer güçlerin çarpıtmalarını ve ekmek istedikleri düşmanlık tohumlarını boşa çıkarmak önemlidir. Alanların özgül durumlarını gözardı etmeksizin ulusal kurtuluşçu ve birlikçi çalışmalara yoğunluk kazandırmak gerekmektedir.

XI. madde olarak kararlaştırılan husus ise, *"Kitlelerin eylemsel faaliyete çekilmesidir."* Daha önce belirttiğimiz kitle faaliyetlerinin yürütülüp Cephe örgütlenmelerinin geliştirilmesi, aynı zamanda eylemsel faaliyetlerin de, basitten karmaşığa doğru geliştirilmesini şart koşar. Hem kır ve hem de kentlerde böylesi eylem birlikteliğini yaratmakla kitlesel mücadelenin boyutlandırılmasına gitmek durumundayız. Gösteri, yürüyüş, boykot, ayaklanma ve çeşitli düzeydeki eylemlere kadar varmayla başarılı sonuçlardan daha güçlü kazanımlar elde edilir.

Devrim gibi bir eserin sahibi olan kitleler, belirttiklerimizin yanısıra kültürel ve sanatsal değerlerimizin de kaynağıdır. Bunun da bilinciyle hareket eden Konferansımız, bu değerlerimizin derlenip toparlanmasını bir görev olarak yapmızın önüne koymuştur.

DEVAM EDECEK

BOTAN VE SERHED EYALETLERİ I. KONFERANS KARARLARI YENİ DÖNEM PRATİĞİMİZİN SORUNLARINA IŞIK TUTUYOR

— I —

Botan-Serhed (Kars-Ağrı) Eyaletleri I. Konferansı 13-15 Aralık tarihleri arasında gerçekleşti. Bu Konferans, temel savaş bölgeleri olan Botan ve Serhed eyaletlerinde, ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirilip güçlendirilmesi açısından son derece büyük bir öneme sahiptir. Bu derece öneme sahip olan Botan-Serhed Eyaletleri I. Konferans kararlarını bu sayımızdan itibaren yayılamaya başlıyoruz. Bu kararların sadece Botan ve Serhed eyaletleri açısından değil, diğer eyaletler açısından da bilinmesinde, bu alanlardaki çalışmalar için taşıdığı önem küçümsenmezdir. Bu vesile ile, kararları yayınlamakla devrimci mücadelemizin gelişmesi açısından bir görevimizi daha yerine getirdiğimiz inancındayız.

SERXWEBÛN

Mücadelemizin önemli bir aşamasında gerçekleşen **Botan ve Serhed Eyaletleri I. Konferansı,** geçmiş pratiği sadece değerlendirmeye tabi tutmakla kalmamış, bunun yanısıra geleceğe yürümenin, yeni dönemin pratiğini güçlü kılmanın yolunu açmış, perspektif sunmuş; bunları da, aldığı bir dizi kararla somutlaştırmıştır.

Alınan kararlar, esas olarak III. Kongre çizgisinin uygulama alanında gereklerinin yerine getirilmesini içermektedir. III. Kongre çizgisinin alana taşırılmasını kendisinde somutlaştıran Botan-Serhed Eyaletleri I. Konferansı, ulaştığı karar gücü ve aldığı kararlarla önümüzdeki dönem pratiğinde yansımasını bulacaktır. Buradan da anlaşılacağı üzere, sorun, kendisini uygulama olarak ortaya koymaktadır. Dönemin ihtiyacına cevap verebilecek ve **"Bir parça özgür vatan yaratma"**da önemli rol oynayacak olan kararlar, mücadelemizin tüm yönlerini kapsamaktadır. En basitinden en karmaşığına kadar faaliyetlerimizin birçok alanı, kararlarla geçmişten daha çok uygulamaya açılmış durumdadır. Partimizin III. zirvesinde ortaya konulan genel doğrultular ve eyaletlerimize atfedilen roller esas alınarak Konferansa sunulan kararların onaylanması, yeni dönem çalışmalarımızın özünü de ortaya koymaktadır. Taşıdığı bu önem açısından ve yine daha güçlü uygulamaya ulaşmanın zorunluluğundan dolayı, Konferansımızın kararlaştırdığı hususları açımlamak gerekir.

1- Parti örgütlemesinin geliştirilmesine ilişkin

Halkımızın tarih boyunca büyük acılar çekmesinin, azgın baskı ve sömürü cenderesinde tutulmasının nedenlerinin başında gerçek öncülerine kavuşamamasının geldiği bilinmektedir. Bu konuda herhangi bir mirası devralmayan Partimiz, halk tarihimizde ilk kez siyasal anlamda çağdaş öncü bir güç olarak ortaya çıkmıştır. Öncülük konusunda yaşanan olumsuzluklar ve halkımızın yaşadığı durum, öncüyü bir o kadar daha zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla yaşamak için canlıların hava ve suya duydukları ihtiyaç kadar halkımız da öncüye ihtiyaç duymaktadır. Partimiz, ortaya çıkışıyla beraber bu ihtiyacın karşılığını verme mücadelesi içinde olmuş ve büyük oranda da bunu vermiştir. Bunun sonucudur ki, günümüzde PKK öncülüğünü geliştirmedeki ısrar, ürünlerini vermektedir. Zeminin ve koşulların olumsuzluklarına rağmen, olumlu bir geliş seyri izleyen öncümüz, gelinen aşamada sadece Kürdistan proletaryası ve halkı için değil, aynı zamanda dost-düşman birçok güç tarafından da kabul görmüş ve saygınlık kazanmıştır.

Uzun yılların mücadelesi sonucu ülkemizde öncünün yaratılması elbette ki büyük bir olaydır. Fakat şu da teslim edilmelidir ki, öncünün yaratılmasıyla her şey bitmiyor. Bunun tüm toplumu ayaklandırması, onun derinliklerine nüfuz etmesi; geçmişe, eskiye karşı savaştığı oranda yeniye de ulaşması, bunu kendinden başlatarak tüm topluma egemen kılması asli görevlerindendir. İşte bugün bizim de içerisinde bulunduğumuz süreçte kendisini dayatan budur. Kürdistan'da öncüyü yaratma aşaması geride bırakılmıştır. Aynı zamanda öncünün kendisini kanıtlama evresi veya kitlelerle kucaklaşması evresi de geride bırakılmıştır. Gelinen aşamada elde edilen kazanımlar temelinde öncünün somut, maddi bir otorite gücü olarak pratiğe yansımasıdır.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, her geçen gün gelişmekte, düşmana önemli darbeler vurmakta ve bu temelde bir büyüme kaydetmektedir. Gelişmeler ne kadar hızlı ve güçlü olursa olsun öncünün rolü azalmamakta, tam tersine daha da önem kazanmaktadır. Kaldı ki, hiçbir şeyin kendiliğinden gelişme imkanı bulmadığı Kürdistan'da en basit gelişmenin sağlanmasında bile öncünün belirleyici bir rol oynadığı tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Bu hususlar da dikkate alındığında, gelişmelerin düzeyi ne denli gelişkin olursa olsun, öncünün rehavete kapılması, kendisini yadsıması düşünülemez. Demek oluyor ki, bizde gelişmelerin büyüklüğü, öncüye daha da büyümeyi dayatıyor ve aynı zamanda bunun olanağını da sunuyor. Geçmiş mücadele pratiğimiz ele alındığında, yaşanan gelişmelerin büyüklüğüne eşlik eden bir örgütlülükle karşılık verilmediği görülecektir. İdeolojik-politik anlamda yetkinleşen ve güçlü siyasal gelişmelere yol açan öncüye örgütsel-pratik alanda gereken karşılığın verilmemesi canalıcı sorunlarımızdan olup, sorunların düğüm noktasıdır. Parti örgütlemesinin yetkinleşmeye doğru adım attığı her süreç güçlü gelişmeler yaratırken, tersi durumda ise tıkanmalar ve krizler kendisini dayatmıştır.

Gerek ülke genelinde ve gerekse eyaletlerimiz özgülünde, geçmiş pratiklerde içerisine düşülen en belirgin hata, Parti örgütlerinin oluşturulamamasıdır. Tasfiyeci, tutucu yönetimler buna gereken önemi vermeyerek kendiliğindenliğe bırakmış ve daha sonraki süreçlerde de, esas itibarıyla bu durum aşılmamıştır. Parti çekirdekleri alanlara serpiştirilmiş, ama hem birim düzeyinde ve hem de merkezi düzeyde gereken iç işleyişe, koordinasyon ve denetime kavuşturulamadığından kurumlaşmaya gidilememiştir. Böylece örgüt adına örgütsüzlük, öncü adına öncülükten uzak durumlar ortaya çıkmıştır. Yönetimler düzeyinde yaşanan proletarya dışılıklar ve Parti kadrolarının çizgi devrimciliğini temsilde içine düştükleri zayıflık ve yetersizliklerin sonuçları pratikte olumsuzlukları doğurmuş, bu da örgütsüzlüğün kaynağına dönüşmüştür. Kürdistan'ın her alanında yaygınlaşarak genişleyen mücadelemizin derinliğine de geliştirilerek maddi bir güç olan örgütlemede ifadesini bulması kaçınılmazdır. Tabii ki, bunun yolu da öncünün iç örgütlenmesini yaratmasından geçmektedir. Geçmiş mücadele pratiklerimizden çıkarılan ders ve deneyimlerle birlikte, önümüzdeki dönemin görevlerini de gözönüne alan Botan ve Serhed Eyaletleri I. Konferansı, eyaletlerimiz somutunda Parti örgütlemesinin geliştirilmesine ilişkin olarak şu kararları almıştır:

Konferansa katılan delegelerden bir grup...

Her şeyden önce eyalet örgütlerimizin oluşturulup yetkinleştirilmesi büyük öneme haizdir. Eyaletler genelinden başlayarak üstten alta doğru bölgelere, mıntıkalara kadar örgüt ağlarını oluşturmak gerekmektedir. Alanlarımızda sağlam, kalıcı kurumlaşmalar yaratılıp yetkinleştirilmediği müddetçe çalışmalarımız sürekli tıkanma, kısırdöngü içinde kalma ve geçici olma durumunu arzedecektir. Parti taktiğinin uygulanması, eyaletlerimizde ulusal kurtuluş mücadelesinin dönemin özelliklerine uygun tarzda örgütsel ve eylemsel alanda geliştirilmesi belirtilen kurumlaşmalara yakından bağlıdır. Geçmiş pratiğimizden çıkardığımız dersler de bize göstermektedir ki, sağlıklı işleyen yönetim gücü olmaksızın ne kadar fedakarlık yapılırsa yapılsın istenilen başarı sağlanamayacaktır. Eyalet ve bölge örgütlenmeleri üzerinde ciddiyetle durulması gereken hususlardır. Alanlarımızda faaliyet yürüten güçlerimizi bir kütle olmaktan çıkarıp somut görevlerle işlerliğe kavuşan kurumlara dönüştürmek, işin ilk adımı olmaktadır. Bölgelere yönetim komitelerini atamak, gövdeyle baş arasındaki dengeyi kurmak ilk adım olmasına karşın, bu her şey değildir. Tersine bir başlangıçtır. Daha önceleri de çeşitli atamalar yapılmıştır, fakat görev ve işbölümü netleştirilmediğinden, güçlerimiz dağınık ve atıl kalmıştır. Burada atanan birimlerimize, görevlerini somut ve net kavratmak, görevleri üzerinde bu yönlü eğitimlerini sağlamak, bunu da yetki ve sorumlulukla bütünleştirmek önem arzeden diğer bir husustur. Birimlerin atanması ve iç işleyişe kavuşturulması faaliyetlerimizin esas bir yönüdür. Kitlelerle bağın geliştirilip Cephe örgütlerinin yaratılması, savaşın geliştirilip savaş birliklerimizin büyümesi, alt Parti örgütlerinin oluşturulması, düzenli işleyişe kavuşan alan yönetimlerine bağlıdır. İşte buradan başlamanın nedeni de budur. Eyaletlerimizde öncü en üst düzeyde örgütlendirilmezse, gelişmelerin önü de açılamaz. Aksini iddia etmek yanıltıcı olduğu kadar öncünün rolünü yadsımadır da. Parti Önderliği, öncünün örgütsüzlüğünün yol açtığı sonuçları şöyle ortaya koymaktadır: *"Örgütlenmenin yaratıcı gücü olduğunuz halde örgütsüzlüğün kaynağına dönüşüyorsunuz. Hem siyasi, hem askeri, hem cephesel örgütlemelerin gelişmemesinin kaynağı, öncünün kendi örgütsüzlüğünde yatıyor."* (Politik-Örgütsel Rapor, syf. 50) Buradan da anlaşılacağı üzere, öncü, en güçlü tarzda kendisini örgütleyerek örgütlenmenin kaynağı olduğu noktada devrimin motor gücü olabilir, tüm devrim örgütlerini yaratabilir ve kitleleri bu uğurda seferber edebilir. Sorunun burası, eyaletlerimiz açısından yönetim sorunudur. Öncüye bu anlamda rolünün oynattırılması sorunudur.

Öncünün örgütlendirilip güçlendirilmesinde temel sorunlarımızdan biri, kadro sorunudur. Güçlü kadro demek güçlü örgütlenme, güçlü örgütlenme de daha güçlü Parti demektir. Hem geçmiş, hem de en son talimatlarda Parti Önderliği, sorunun önemini ve güncel anlamını tüm yönleriyle koymaktadır. Önümüzdeki dönemde kadroların atıl bırakılmaması, dönemin görev ve sorumluluklarını omuzlayacak düzeye getirilmesi gerekmektedir. Mevcut kadro birikimimizin sürekli kendisini eğiterek yenilemeyi sağlaması şarttır. Bu birikimimizin kendisini yenileyerek yetkinleştirme görevi varken, salt bununla yetinmeyerek devrimin kadrolarını yaratmak, adaylar ortaya çıkarmak ve bunun için gereken pratik adımlar geliştirmek durumundadır. Hem yetkinleşerek, hem de yenileriyle takviye ederek kadro ihtiyacını karşılamak ve doğabilecek muhtemel boşlukları doldurmak için öncülükteki tıkanmaları önlemek gerekmektedir. Tabii ki bu, aynı zamanda yedekli çalışmanın bir gereği de olmaktadır. Bunun yanısıra geçmişte birçok hata ve yetmezliğin görüldüğü bir saha da, kadroyla ilgilenme, tayin, terfi ve görevlendirmedir. Yaşanan sistemsizlik, yaklaşımlardaki ölçüsüzlük tayin ve terfilerde de birçok dengesizliklere yol açabilmiştir. Buna düşmemek için soruna Partinin militan ölçüleri doğrultusunda yaklaşmak ve tayin-terfiyi sistemleştirmek esastır.

İçten ve dıştan Partiye yönelik bir yığın tasfiyeci, yıkıcı, bozguncu çabanın olduğu görüldü ve yaşandı. Gelişen bu saldırılar, kadroların zayıflıklarından kendilerine zemin oluşturdular. Yaşanan Konferans süreciyle beraber tüm kadrolar düşman saldırılarına zemin sunan özelliklerini, zayıflıklarını ortaya koyarak özeleştirilerini geliştirdiler ve bunları mahkum ettiler. Dolayısıyla güçlü öncüler, örgütleyiciler olabilmenin, Partiyi iç ve dış düşman saldırılarından koruyabilmenin yolu, verilen özeleştirilerin gereklerini pratikte yerine getirmekten geçiyor. Şu hususa da dikkat etmek gerekir ki, özeleştiri süreçlerini yoğunca yaşayıp bunun gereklerini doğru devrimci temellerde yerine getirmeyen ve kendi pratiğinde yansıtmayan arkadaşlara karşı da sürekli uyarıcı olmak ve bu tür durumların tekrarlanmaması için de çeşitli önlemler almak gerekmektedir. İçerisine girdiğimiz dönemin hassasiyeti, geçmiş hastalık ve yetmezliklerimizi affetmeyecek derecededir. Ve her günden daha çok bugün çizgi devrimciliğinde ısrarlı ve Parti taktiğinin yetkin uygulayıcıları olan kadrolara ihtiyaç duyulmaktadır. PKK militanlığının olduğu gibi, Konferansımızın da bir gereği olarak her türlü proletarya dışı özelliklerden arınma ve güçlü militan ölçülere ulaşma birincil alacağımız bir emirdir. Çünkü Partiyi her türlü tehlikeden korumak, halkı örgütleyecek güçlü kadrolarla mümkündür. *"Parti çekirdeği, politikayı en yoğun yaşayan kısım demektir. Politika, toplumun, halkın genel çıkarlarının en üst düzeyde yansıması, yücelmesi demektir. Bu tespitin esas alınması ve bunun kadrolarca temsilinin sağlanması gerekir. Açığa çıkmış ki, birçoğumuzun çekirdek adı altında uyguladığı yöntemler, eski yöntemlerdir. Oysa hiçbir devrimci hareket sağlam bir öncüler birliğine sahip olmadan yol alamaz. Yani her devrimci hareketin sağlam bir politik kadrosu olmadan, bir kumandası olmadan gelişemez."* (P.-Örg. Rapor, syf. 49-50) Parti Önderliğinin de belirttiği gibi, mücadelemizin boyutlanması; halkın, Partinin çıkarlarını esas alıp bunu her türlü bireysellikten, geçmişin kalıntılarından uzak en üst düzeyde

Devamı 23. sayfada